

370.154

๓ 422 ก

๘.๓

การทดลองใช้รูปแบบการแข่งขัน เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และ
ความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองในปริมาณต่างกัน

ปริญญานิพนธ์

ของ

คารณี บางวัฒนา

24 พ.ย. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ

มีนาคม 2537

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่... 4... เดือนมีนาคม พ.ศ. 2537

ประกาศศุภปฏิบัติการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ เพราะได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลือโดยตลอดจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์ ประธานควบคุมการวิจัย และอาจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา กรรมการควบคุมการวิจัย และอาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบ และให้คำแนะนำมาตลอดเวลาที่เรียนอยู่ ณ สถานที่นี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาดังกล่าว จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ และอาจารย์ทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามในที่นี้ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ จนผู้วิจัยมีความสามารถและนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการดำเนินการทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะผู้บริหาร คณะครูโรงเรียนวัดสี่สุท และชอบใจนักเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในขณะเก็บข้อมูล รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่ให้กำลังใจ กำลังใจ ช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถ

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ที่เป็นกำลังใจตลอดมา อีกทั้งพี่น้องทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์นี้

คารณีย์ บางวัฒนา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	นิยามปฏิบัติการ	8
•		
2	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
	ความหมายของการแข่งขัน	14
	ความหมายและลักษณะของกลุ่ม	14
	ความหมายและหลักการจัด เกม	17
	ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	20
	ทฤษฎี เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	22
	ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	24
	งานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	27
	ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา	30
	ทฤษฎี เกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา	31
	คุณลักษณะและหลักสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา	34
	งานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและความมีน้ำใจนักกีฬา	35
	การอบรม เลี้ยงดูแบบพึ่งตนเอง	38
	เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับการอบรม เลี้ยงดู	40
	แบบพึ่งตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรม เลี้ยงดู	44
แบบพึ่งตนเอง และความมีน้ำใจนักกีฬา	
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	47
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	49
ประชากร	49
กลุ่มตัวอย่าง	49
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	50
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	52
การดำเนินการทดลอง	55
การวิเคราะห์	58
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	59
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	63
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
บทย่อ	73
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
อภิปรายผล	78
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	85
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	85

บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	95
ภาคผนวก ก แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู	95
ภาคผนวก ข แบบทดสอบวัดแรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์	101
ภาคผนวก ค แบบทดสอบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา	106
ภาคผนวก ง การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ	115
ภาคผนวก จ เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ	117
ภาคผนวก ฉ เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา	127
ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู ก่อนและหลังการทดลอง	
ประวัติย่อของผู้วิจัย	128

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	คะแนนก่อนการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่าง 63
2	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการทดลอง 64
3	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนน้ำใจนักกีฬา ระหว่างกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง 65
4	คะแนนเฉลี่ยและค่าความ เบี่ยงเบนมาตรฐานของ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จำแนกตามการอบรม เลี้ยงดู และการแข่งขัน 66
5	แสดงค่าปฏิสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างการ อบรมเลี้ยงดู 3 วิธี กับรูปแบบการแข่งขัน 3 แบบ 67
6	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามตัวแปร การอบรมเลี้ยงดู 68
7	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตามตัวแปรการแข่งขัน 69
8	คะแนนเฉลี่ยและค่าความ เบี่ยงเบนมาตรฐานของควมมี น้ำใจนักกีฬา จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูและการแข่งขัน 70
9	ค่าปฏิสัมพันธ์ของน้ำใจนักกีฬา ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู 3 วิธี กับรูปแบบการแข่งขัน 3 แบบ (หลังการทดลอง) 71

10	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของน้ำใจนักกีฬา ตามตัวแปรการแข่งขัน	72
11	ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา	115
12	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบน้ำใจนักกีฬา	115
13	ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	116
14	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	116
15	เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา ตามตัวแปร การอบรมเลี้ยงดู ก่อนและหลังการทดลอง	127

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศนั้นทรัพยากรมนุษย์ถือได้ว่าเป็นกำลังสำคัญในการสร้าง-
สรรค์และนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่ประเทศ ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา
ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ซึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
มีเป้าหมายที่จะพัฒนาคนในชาติให้มีความรู้ ความสามารถในอันที่จะเอื้อต่อการพัฒนา
ชีวิต อาชีพ และสังคม

ในด้านการพัฒนาบุคคล พบว่า คุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคล
เป็นสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในอันที่จะช่วยส่งผลต่อการพัฒนาประเทศให้เกิด
ผลได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ประเทศที่มีความก้าวหน้าทาง
เศรษฐกิจอย่างรวดเร็วนั้น ประชาชนของประเทศจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า
ประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจช้า (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 :
23-25 ; อ้างอิงมาจาก ละม้ายมาศ ศรีทนต์. 2509) ดังนั้น การที่เราสามารถ
พัฒนาคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมเป็นนิมิตรหมายอันดีที่จะพัฒนาประเทศ
ด้วยหนทางหนึ่ง

จากการศึกษาของผู้วิจัยได้พบว่า การจัดรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้
วิธีการแข่งขันแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลนั้น จะส่งผลให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แตกต่างกัน (Johnson and Johnson. 1987 : 29) โดยเด็กที่ได้รับการ
แข่งขันแบบกลุ่มซึ่งมีลักษณะของความร่วมมือกันภายในกลุ่มจะมีความคาดหวังต่อความ
สำเร็จสูง ส่วนเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคลจะมีความคาดหวังต่อความสำเร็จ
ต่ำ แต่ทั้งนี้จากการศึกษาของ โจนส์ (Jones. 1967 : 365) ได้พบว่า เด็กที่

ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคลทำงานได้ดีกว่าเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม และเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน และเมื่อให้นักเรียนเลือกทำงานเป็นรายบุคคลกับเป็นกลุ่มนักเรียนส่วนใหญ่จะเลือกทำงานเป็นรายบุคคล นอกจากนั้น จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 4) ก็ยังได้กล่าวว่า ในการแข่งขันแบบรายบุคคลนั้น ถ้าผู้แข่งขันมีโอกาสเป็นผู้ชนะได้เท่าเทียมกับผู้อื่น เขาจะใช้ความพยายามอย่างสูงเพื่อที่จะเป็นผู้ชนะให้ได้ ดังนั้น จากที่กล่าวมาจึงเป็นการยากที่จะสรุปได้ว่า รูปแบบการแข่งขันแบบกลุ่มหรือแบบรายบุคคลที่สามารถส่งเสริมคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดขึ้นกับเด็กได้สูงกว่ากัน และทั้งนี้ยังไม่มียานวิจัยที่ศึกษาถึงรูปแบบการแข่งขันที่เหมาะสมกับเด็กไทยในการช่วย เสริมสร้างคุณลักษณะทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดขึ้นกับเด็ก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาถึงรูปแบบของการแข่งขันว่า มีผลต่อคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทยหรือไม่อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับ เด็กได้อย่างเหมาะสม

การแข่งขันมักจะถือชัยชนะ เป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้เพราะความต้องการความสัมฤทธิ์ผล เป็นความต้องการอันเกิดจากแรงขับภายในของมนุษย์ บุคคลจึงมักที่จะต้องการเป็นฝ่ายชนะแต่ผลการแข่งขันย่อมมีฝ่ายแพ้และฝ่ายชนะ ดังนั้น ผลการแข่งขันจึงอาจมีอิทธิพลทำให้ผู้มีส่วนร่วมกับการแข่งขันนั้นสูญเสียความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และผู้อื่นไป จนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา เช่น การเล่นโกง แพ้แล้วพาล ไม่ยอมรับคำตัดสิน ฯลฯ ซึ่งปัญหาเหล่านี้เรามักจะพบเห็นในสภาพสังคมไทยที่นักเรียนมักจะทะเลาะวิวาทหรือยกพวกตีกันเมื่อมีการแข่งขันเป็นประจำ จากลักษณะที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นถึงการขาดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนในกลุ่มดังกล่าว และเนื่องด้วยปัญหาการขาดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของพลเมืองนี้ อาจก่อให้เกิดการขาดระเบียบวินัยและความมีคุณธรรมของพลเมือง ซึ่งจะนำไปสู่ความวุ่นวายในประเทศและยับยั้งความเจริญก้าวหน้าของประเทศได้ จึงควรหาแนวทางปลูกฝังคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่พลเมืองของประเทศให้เขาเป็นผู้มีศีลธรรมอันดีงาม

รู้จักเคารพในกฎกติกา และยอมรับความเป็นผู้แพ้ ผู้ชนะอย่างจริงใจ ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้มิได้จำกัดเฉพาะในการแข่งขันเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการนำเอาคุณธรรมเหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันในสังคมด้วย (ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์. 2521 : 35 - 36)

ลักษณะความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา สามารถที่จะปลูกฝังให้กับเด็กได้ (ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์. 2521 : 36) ซึ่งฟรีแมน (Freeman. 1977 : 213) ได้กล่าวว่าการแข่งขันสามารถฝึกความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด และถ้าเราเปิดโอกาสให้เด็กมีประสบการณ์การแข่งขันบ่อย ๆ ก็จะช่วยเสริมสร้างคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้ (กนกวลี เอ่งฉ้วน. 2529 : 21) เพราะการแข่งขันจะสอนให้เด็กรู้จักเคารพกฎกติกา การรู้แพ้รู้ชนะ และมารยาทในการแข่งขัน (Johnson and Johnson. 1987 : 101) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำเกมแข่งขันมาจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก ให้เขาเรียนรู้ถึงกฎกติกาและการปฏิบัติตนในการแข่งขันกับผู้อื่น แต่ทั้งนี้ยังไม่มีผู้วิจัยออกมาว่า การแข่งขันแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลจะส่งผลต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาถึงรูปแบบการแข่งขันที่สามารถพัฒนาคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก เพื่อเป็นแนวทางในการปลูกฝังคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาให้เกิดขึ้นกับเด็กต่อไป

คุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และจริยธรรมด้านต่าง ๆ เช่น ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ฯลฯ มีความสัมพันธ์กับสภาพการอบรมเลี้ยงดู (ทิพย์สุตา นิลสินธพ. 2523 : 50 - 51) แม็คเคลแลน และฟรีดแมน (มธุรส วีระกำแหง. 2515 : 2 ; อ้างอิงมาจาก McClelland and Friedman. 1952 : 243 - 249) ได้ศึกษาพบว่า การที่เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความสัมพันธ์กับการฝึกให้เด็กรู้จักพึ่งตนเอง และพ่อแม่ที่ปกป้องลูกมากเกินไปตามใจลูกเกินไป ลูกจะมีพฤติกรรมพึ่งคนอื่นสูง ส่วนพ่อแม่ที่เข้มงวดข่มขู่ลูก มีแนวโน้มที่จะทำให้ลูกเป็นคนเขื่องช้าอ่อนน้อม และมีพฤติกรรมชอบพึ่งพาคนอื่น และนอกจากนั้น ฮอฟแมน (Hoffman. 1970 : 291) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยใช้เหตุผล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะทางจริยธรรมของเด็ก

เนื่องจากสภาพการอบรมเลี้ยงดูของสังคมไทยนั้นนิยมเด็กที่เป็นคนอ่อนน้อม ถ่อมตน เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่มักจะปกป้องคุ้มครองเด็ก มากเกินไป โดยจะเป็นผู้คอยตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้กับเด็กอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น เด็กจึงขาดการตัดสินใจในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูใน ลักษณะนี้อาจส่งผลให้เด็กกลายเป็นคนที่ต้องคอยพึ่งพาผู้อื่น ตลอดจนขาดความกระตือรือร้นในความต้องการผลสัมฤทธิ์ในระดับสูงด้วย (ประมต เล็กสวาสดี. 2517 : 3) และจากงานวิจัยที่ศึกษาคุณภาพของการศึกษาในโรงเรียนแห่งหนึ่งของสังกัดของ กรมสามัญศึกษา ในปี พ.ศ. 2532 พบว่า นักเรียนในโรงเรียนยังขาดความสนใจ และเอาใจใส่ในการเรียนน้อยกว่าที่ควรจะเป็น จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถ ไม่เพียงพอในการที่จะเลือกแนวทางการศึกษาต่อ การเข้าสู่ตลาดแรงงาน และการ ประกอบอาชีพ (คาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533 : 5 ; อ้างอิงมาจาก แผนปฏิบัติการโรงเรียนจิระประวัตวิทย์วิทยาเขต จังหวัดนครสวรรค์. 2532 : 7) ปัญหาที่กล่าว มาข้างต้นนี้เป็นสิ่งที่พบมากในเยาวชนไทยที่มักขาดความกระตือรือร้นต่อการแสวงหา ความก้าวหน้าในด้านการใฝ่รู้ ด้วยเหตุนี้ จึงควรที่จะหาวิธีการ หรือแนวทางที่จะ ช่วยเสริมสร้างคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดขึ้นกับเยาวชนของชาติให้มากขึ้น เพื่อที่เขาจะได้ใช้คุณลักษณะเหล่านี้ในการช่วยแก้ไขปัญหาและพัฒนาชาติสืบไป

ตามหลักจิตวิทยาพัฒนาการพบว่า การพัฒนาคุณลักษณะต่าง ๆ ให้เกิดกับ บุคคลนั้น เราควรจะปลูกฝังหรือพัฒนาบุคคลมาตั้งแต่วัยเด็กตอนต้นจึงจะเกิดผลดีที่สุด (ดวงเดือน ศาสตร์ภักทร. 2522 : 1) เพราะพัฒนาการในเด็กวัยนี้จะเป็นรากฐาน ของบุคลิกลักษณะต่าง ๆ ในวันข้างหน้าของบุคคลต่อไป แต่เนื่องจากระบบการศึกษาภาค บังคับของไทยนั้น ได้ระบุเกณฑ์ที่เด็กจะต้องเข้ารับการศึกษาระบบโรงเรียน เริ่ม ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะศึกษาถึงแนวทางในการพัฒนา คุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬา ของเด็กในระดับวัยนี้ โดย ใช้รูปแบบการแข่งขันเพื่อดูว่ารูปแบบใดที่จะเหมาะสมกับ เด็กไทยในการที่จะพัฒนา คุณลักษณะดังกล่าว

เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ มีรูปแบบการศึกษาอยู่ในลักษณะของการทดลอง ดังนั้น ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะตระหนักดีในเรื่องที่ว่า วิธีการศึกษาวิจัยที่ดีนั้นควรจะทำให้การ สุ่มตัวอย่างโรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่สนใจ แต่ บางครั้งในการกระทำแบบนี้ เราอาจไม่ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างเท่าที่ควร เพราะการทดลองนั้นต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร จึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่ สะดวกในการจัดเวลาหรือสถานที่ให้ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะทำการศึกษากับ โรงเรียนวัดสี่สุท ซึ่งมีความยินดีที่จะให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกแก่ ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาของการศึกษาวิจัย

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อ เปรียบ เทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบ กลุ่ม แบบรายบุคคล และที่ไม่ได้รับการแข่งขัน
2. เพื่อ เปรียบ เทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรม เลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเอง ที่มีต่อคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. เพื่อ เปรียบ เทียบความมีน้ำใจนักกีฬาของ เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบ กลุ่ม แบบรายบุคคล และที่ไม่ได้รับการแข่งขัน
5. เพื่อ เปรียบ เทียบความมีน้ำใจนักกีฬาของ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ
6. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรม เลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเอง ที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการอบรม เลี้ยงดูเด็ก และจัดกิจกรรมเกมแข่งขันให้เกิดความเหมาะสมกับเด็ก เพื่อพัฒนา คุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก อันจะนำไปสู่พัฒนาการในวันข้างหน้าของเขาให้เป็นผู้ที่มีคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งหลุดพ้นพัฒนาการ ขั้นความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้ว จำนวน 106 คน ของโรงเรียนวัดสี่สุท สิงค์ กรุงเทพมหานคร เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งหลุดพ้นพัฒนาการ ขั้นความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้ว จำนวน 81 คน ของโรงเรียนวัดสี่สุท สิงค์ กรุงเทพมหานคร เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535 ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ในเรื่องการ อบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ ขึ้นมากลุ่มละ 27 คน แล้ว สุ่มตัวอย่างแบบง่าย เข้ากลุ่มรับกิจกรรมการแข่งขันรูปแบบต่าง ๆ 3 แบบ ดังนี้

การแข่งขัน การอบรมเลี้ยงดู แบบฝึกให้ฟังตนเอง	แบบ กลุ่ม	แบบ รายบุคคล	ไม่ได้รับ การแข่งขัน	รวม
สูง	9	9	9	27
ปานกลาง	9	9	9	27
ต่ำ	9	9	9	27

3. ตัวแปรที่ทำการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ

3.1.1 รูปแบบการแข่งขัน

3.1.1.1 การแข่งขันแบบกลุ่ม

3.1.1.2 การแข่งขันแบบรายบุคคล

3.1.1.3 ไม่ได้รับการแข่งขัน

3.1.2 การอบรมเลี้ยงดูเด็ก

3.1.2.1 แบบฝึกให้ฟังตนเองสูง

3.1.2.2 แบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง

3.1.2.3 แบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.2.2 ความมีน้ำใจนักกีฬา

นิยามปฏิบัติการ

1. การแข่งขันแบบกลุ่ม หมายถึง การที่ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3 คน แล้วให้นักเรียนภายในกลุ่มร่วมมือกันทำงานตามที่ผู้วิจัยมอบหมายแล้ว นำผลงานที่ได้มาแข่งขันกับกลุ่มอื่น กลุ่มที่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อน หรือ ได้ปริมาณงานที่มากกว่ากลุ่มอื่นโดยไม่มีข้อผิดพลาดจะเป็นกลุ่มที่ชนะและได้รับรางวัล ตามที่ผู้วิจัยกำหนด ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเล่นเกมแข่งขันกัน ซึ่งการแข่งขันนี้จะมีเกมทั้งหมด 10 เกม โดยผู้วิจัยจะจัดให้นักเรียนเล่นเกมแข่งขัน วันละ 1 เกม ลักษณะของเกมที่น่ามาใช้จะมีลักษณะที่ส่งเสริมคุณลักษณะด้านแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก ยกตัวอย่างเช่น เกมต่อภาพ jigsaw ซึ่งลักษณะของเกมจะเป็นการนำภาพชิ้นส่วนเล็กๆมาต่อเข้าด้วยกันให้เป็นภาพที่สมบูรณ์ ขึ้นมา 1 ภาพ กลุ่มที่ต่อภาพ jigsaw ได้เสร็จสมบูรณ์ก่อนจะเป็นผู้ชนะ การที่เด็กจะ ต่อภาพ jigsaw ได้สำเร็จนั้น ต้องมีคุณสมบัติของความกระตือรือร้นต่อการทำงาน การคิดแก้ปัญหา การวางแผนการทำงานเป็นกลุ่มร่วมกัน ความสามัคคี และความเคารพต่อกติกา หรือเงื่อนไขข้อตกลงที่กำหนด จึงจะทำงานได้ถูกต้องและเสร็จ อย่างรวดเร็ว

2. การแข่งขันแบบรายบุคคล หมายถึง การที่ให้นักเรียนแต่ละคนแข่งขัน กันในการเล่นเกม ซึ่งมีทั้งหมด 10 เกม ลักษณะของเกมที่ใช้ในการแข่งขันแบบ รายบุคคลนี้ จะเหมือนกับเกมแข่งขันแบบกลุ่ม ผู้ที่ชนะในเกมการแข่งขันจะต้องมี คุณสมบัติของความกระตือรือร้นต่อการทำงาน การคิดแก้ปัญหาและตัดสินใจด้วยตนเอง ความรับผิดชอบต่อการกระทำของคน ต้องการเอาชนะต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง และ เคารพต่อกติกาหรือเงื่อนไขข้อตกลงที่กำหนดขึ้น ซึ่งเมื่อผู้แข่งขันชนะแล้วจะได้รับ รางวัลตามที่ผู้วิจัยกำหนด

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง หมายถึง บทบาทของผู้เลี้ยงดู ในการฝึกให้เด็กรู้จักการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยลำพังตนเอง เช่น การฝึกให้ลูก รับประทานอาหารได้เอง เปลี่ยนเสื้อผ้าเข้านอนได้เอง ตัดสินใจด้วยตนเองในการ

เลือกเสื้อผ้าหรือรู้จักใช้จ่ายเงินได้เอง เป็นต้น ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามวัดการฝึกให้พึ่งตนเองของ มธุรส วีระกำแหง และ มาลา วิรุฒานนท์ ซึ่งได้ร่วมกันดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม Independence Training ของ วินเทอบอททอม (Winterbottom. 1958 : 455) จำนวนทั้งหมด 12 ข้อ ซึ่งคำตอบในแต่ละข้อมี 5 ตัวเลือก แบ่งออกเป็น เกือบตลอดเวลา, บ่อย ๆ, บางครั้งบางครั้ง, นาน ๆ ครั้ง, เกือบจะไม่เคยเลย ซึ่งการให้คะแนนผู้ตอบในแต่ละข้อแบ่งออกเป็น 4, 3, 2, 1, และ 0 ตามลำดับ เด็กที่มารดาหรือผู้เลี้ยงดูตอบแบบสอบถามได้คะแนนรวมอยู่ใน พวกสูงสุด 30 เปอร์เซนต์ ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง เด็กที่มารดาหรือผู้เลี้ยงดูตอบแบบสอบถามได้คะแนนรวมอยู่ในพวกต่ำสุด 30 เปอร์เซนต์ ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำ และเด็ก 40 เปอร์เซนต์ที่ได้คะแนนรวมอยู่ระหว่างกลาง จัดเป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลาง

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสัมฤทธิ์ในการทำงาน โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง ต้องการชัยชนะในการแข่งขัน และมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดัดแปลงมาจากของ มาริสา รัฐปิตย์ จำนวนทั้งหมด 30 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีคำตอบอยู่ 2 ตัวเลือก ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อเป็นแบบ 1, 0 ผู้ที่ได้คะแนนรวมมาก ถือว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และผู้ที่ได้คะแนนรวมน้อย ถือว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้นนี้ จะวัดองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละด้าน ดังนี้

4.1 ความทะเยอทะยาน หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่มุ่งมั่นจะทำการสิ่งที่ต้องการให้ได้ เพื่อให้ฐานะหรือความเป็นอยู่ของตนสูงขึ้น ดีเด่นเหนือคนอื่น และต้องการชัยชนะเมื่อมีการแข่งขัน

4.2 ความกระตือรือร้น หมายถึง การแสดงออกของนิสัยบุคคลที่เต็มใจเอาใจใส่และตั้งใจจริงในการทำงาน ทำงานทันทีที่ได้รับมอบหมาย อดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง สนุกสนานในการทำงานและสามารถทำงานให้เสร็จได้ในเวลาอันสั้น

4.3 ความกล้าเสี่ยง หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่มีการตัดสินใจที่เกิดขึ้นในการกระทำสิ่งที่เป็นไปได้ มีความยากพอเหมาะกับความสามารถของตน กล้าได้กล้าเสีย ทำทุกสิ่งด้วยความมั่นใจไม่เชื่อโชคลาง หรือเชื่อในสิ่งมหัศจรรย์ มุ่งทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จมากกว่าที่จะทำเพื่อไม่ให้เกิดความล้มเหลว

4.4 ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การแสดงออกถึงลักษณะนิสัยบุคคลที่มีการรักษาสีหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด มีความผูกพันกับงานที่ได้รับมอบหมาย กล้ารับผิดชอบหรือชอบในผลงานของตน และปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ ทำงานให้เสร็จตามความพึงพอใจของตนเอง แม้ถูกรบกวนในขณะที่ทำงานก็จะทำงานนั้นให้สำเร็จได้

4.5 การรู้จักวางแผนงาน หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่มีแบบแผนในการทำงาน มีจุดประสงค์ที่เด่นชัดมองเห็นสู่ทางในการทำงานอย่าง เป็นขั้นตอนเล็งเห็นการณ์ไกล ทำงานอย่างประณีตและเป็นระเบียบ มีความรอบคอบ และรวบรวมรายละเอียดของข้อมูลก่อนตัดสินใจ ผูกพันกับอนาคตมากกว่าอดีตหรือปัจจุบัน และเลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก

4.6 ความมีเอกลักษณ์ หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัยบุคคลที่เป็นตัวของตัวเองสูง ไม่เลียนแบบคนอื่น ริเริ่มทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความคิดหรือทฤษฎีใหม่ ๆ ที่ไม่ซ้ำแบบใครในการแก้ปัญหา

5. ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง ลักษณะของการแสดงออกถึงคุณธรรมที่ดีในการแข่งขัน อันประกอบไปด้วย 9 ด้าน คือ

ความรู้จักแพ้รู้จักชนะ หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการยอมรับผลของการแข่งขัน หรือการต่อสู้ในรูปแบบใด ๆ เนื่องจากการเคารพในกฎกติกาโดยไม่เอาผลของการแพ้ชนะมาเป็นอารมณ์ และไม่แสดงที่ทำที่ไม่พึงประสงค์ออกมา

การเคารพและการปฏิบัติตามกฎกติกา หมายถึง การแสดงออกของการเข้าใจ และยินดีกระทำตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับหรือกติกา

ความซื่อสัตย์ หมายถึง การแสดงออกในลักษณะของการปฏิบัติที่ตรงต่อความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำความผิด

ความยุติธรรม หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะการกระทำที่มีความเที่ยงตรงและเสมอภาค ไม่ลำเอียง มีเหตุผลสอดคล้องกับความเป็นจริง

ความสามัคคีหมายถึง การแสดงออกในลักษณะของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมมือกัน เพื่อทำกิจกรรมใด ๆ ให้บรรลุตามเป้าหมาย

ความรับผิดชอบ หมายถึง การแสดงออกของบุคคล ในลักษณะของการมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างไม่ละ เลยทอดทิ้ง หรือหลีกเลี่ยงการงานนั้น

ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หมายถึง การแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการสนใจปัญหา และความต้องการของผู้อื่น แบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของคนให้แกบุคคลอื่นตลอดจนการช่วยเหลือบุคคลอื่น

การยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น หมายถึง การแสดงออกของบุคคล ในลักษณะของการยอมรับขีดความสามารถของตนเองและผู้อื่นตามที่เป็นจริงและไม่ท้อถวนหรือก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น

ความกล้าหาญ หมายถึง การแสดงออกของบุคคล ในลักษณะที่ไม่ละอาย หรือหวาดกลัว มีความกล้าคิดกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง

ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวนทั้งหมด 9 ข้อ ในแต่ละข้อจะวัดองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาแต่ละด้าน ดังที่กล่าวไว้ในข้างต้นโดยแบบทดสอบแต่ละข้อจะมีลักษณะเป็นการเล่านิทาน แล้วจบลงด้วยคำถามที่จะให้นักเรียนเลือกตอบ ซึ่งมีอยู่ 2 ตัวเลือก และผู้วิจัยจะถามเหตุผลของการเลือกคำตอบนั้นด้วย ถ้านักเรียนเลือกคำตอบได้ถูกต้องพร้อมทั้งให้เหตุผลได้เหมาะสม จะได้ 2 คะแนน ถ้านักเรียนเลือกคำตอบได้ถูกต้องแต่ให้เหตุผลไม่ได้ หรือให้เหตุผลไม่เหมาะสมจะได้ 1 คะแนน และถ้านักเรียนเลือกคำตอบไม่ถูกต้องจะได้ 0 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนรวมมากกว่าจะถือว่ามีความมีน้ำใจนักกีฬาส่งกว่าผู้ที่ได้คะแนนรวมน้อยกว่า

บทที่ 2

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวม เอกสารและงานวิจัยค้นคว้าที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน
 - 1.1 ความหมายของการแข่งขัน
 - 1.2 ความหมายและลักษณะของกลุ่ม
 - 1.3 ความหมายและหลักการจัด เกม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.3 ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.3 ลักษณะของผู้มีความมีน้ำใจนักกีฬา
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและความมีน้ำใจนักกีฬา
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรม เลี้ยงดูแบบพึ่งตนเอง
 - 4.1 การอบรม เลี้ยงดูแบบพึ่งตนเอง
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรม เลี้ยงดูแบบพึ่งตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรม เลี้ยงดูแบบพึ่งตนเอง และความมีน้ำใจนักกีฬา

ความหมายของการแข่งขัน

ลินด์เกรน (Lindgren. 1969 : 278) ให้ความหมายของการแข่งขันว่าหมายถึง การกระทำที่มุ่งให้ตนเองบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ โดยไม่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของผู้อื่นว่าประสบผลหรือไม่ ส่วน เคลแมน (Kelman. 1965 : 478) กล่าวว่า การแข่งขันจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมองเห็นว่าสิ่งที่ต้องการมีอัตราประโยชน์สูงมาก และการเป็นผู้ชนะจะได้รับผลประโยชน์มากกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่ง ซาเจนท์ และ วิลเลียมสัน (Sargent and Williamson. 1966 : 323) ก็ให้ความหมายในทำนองเดียวกันที่ว่า การแข่งขันหมายถึง การต่อสู้ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการเพียงฝ่ายเดียว

บัท (Butt. 1987 : 56) ให้ความหมายการแข่งขันว่า เป็นความรู้สึกชิงดีชิงเด่นในอันที่จะให้ถึงเป้าหมาย

นอกจากนั้น ยุทธ ศักดิ์เดชยนต์ (2517 : 71) ยังกล่าวว่า การแข่งขันเป็นเพียงการพยายามเอาชนะฝ่ายตรงข้ามในการมุ่งสู่วัตถุประสงค์ และ พรหม เกษกมล (2522 : 59) ได้กล่าวว่า ทุกคนที่เข้าร่วมการแข่งขันต้องพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายของตนก่อนบุคคลอื่น

ดังนั้นจากที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า การแข่งขัน คือ การกระทำที่มุ่งให้ตนได้รับผลประโยชน์สูงสุดเพียงฝ่ายเดียว

ความหมายและลักษณะของกลุ่ม

ความหมายของกลุ่ม

กลุ่ม หมายถึง การรวมกันของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปไม่จำกัดจำนวน แต่ไม่ถึงกับมีจำนวนมากเกินไป คนที่มารวมกันเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดในช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อจุดมุ่งหมายบางอย่างร่วมกัน โดยปกติอาจมีการแลกเปลี่ยนคุณค่า

ที่สำคัญบางอย่าง และมีข้อตกลงร่วมกันที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมขณะปฏิบัติงานร่วมกัน (Insko. 1972 : 379) นอกจากนี้ โสกา ชูพิกุลชัย และ อรทัย ชื่นมนุชย์ (2518 : 160) ยังได้อธิบายว่า กลุ่มประกอบขึ้นด้วยสมาชิกจำนวนสองคน หรือมากกว่าสองคน ซึ่งมาอยู่ร่วมกันโดยสภาวะดังนี้

1. สมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน และพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนมีผลไปถึงพฤติกรรมของสมาชิกคนอื่นด้วย

2. สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมกันเป็นหลัก เกณฑ์และความคิดเห็น เช่น ความเชื่อ ค่านิยม บรรทัดฐานทางสังคม อันเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่กระทำต่อกัน อย่างเป็นระเบียบ

บุคคลเมื่ออยู่ในกลุ่มจะมีพฤติกรรมต่างกับเมื่อเขาอยู่ตามลำพังบ้าง ซึ่ง คาร์เตอร์ (Hare. 1962 : 197; citing Carter. 1954 : 477-484) พบว่า คนส่วนมากเมื่ออยู่ในกลุ่มจะมีพฤติกรรมสามแบบ คือ

1. พฤติกรรมที่เกี่ยวกับความพยายามของบุคคลที่จะต้องกระทำตนให้เด่นกว่าคนอื่นในกลุ่ม และพยายามให้ความมุ่งหมายส่วนตัวเป็นผลสำเร็จ เรียกว่า Individual Oriented Behavior

2. พฤติกรรมที่เกี่ยวกับความพยายามของบุคคลที่จะร่วมมือกับสมาชิกอื่น ๆ เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายเรียกว่า Group-Task Oriented Behavior

3. พฤติกรรมที่เกี่ยวกับความพยายามของบุคคลที่จะคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกด้วยกัน เรียกว่า Relationship Oriented Behavior

การศึกษาในเรื่องขนาดของกลุ่ม

จากการศึกษาในเรื่องขนาดของกลุ่มนั้น พนม ลัมอารีย์ (2520 : 114 - 115) กล่าวว่า การเพิ่มจำนวนสมาชิกเข้าไปในกลุ่มไม่ได้ทำให้กลุ่มทำงานได้มากขึ้น ตรงกันข้าม คือ สมาชิกของกลุ่มมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการทำงานของสมาชิก

ซึ่ง แมคเคอร์ดี และ แลมเบิร์ต (McCurdy and Lambert. 1950 : 478-496) ศึกษาพบว่า เมื่อสมาชิกเพิ่มขึ้นทำให้ผลงาน หรือประสิทธิภาพของกลุ่มลดลง เมื่องานนั้นเป็นงานที่ต้องทำอย่างมีระเบียบแบบแผน กลุ่มขนาดใหญ่เป็นเหตุให้สมาชิกมีแรงจูงใจในการทำงานต่ำ

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มขนาดใหญ่กับกลุ่มขนาดเล็กในการทำงานประเภทที่แก้ปัญหาคือ กลุ่มขนาดใหญ่มีประสิทธิภาพมากกว่ากลุ่มขนาดเล็กหรือคนเดียวทำงานตามลำพังแต่กลุ่มขนาดสองคนและขนาดสามคนเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดกันมากที่สุด (โสภา ชูพิกุลชัย และ อรทัย ชื่นมณูชัย. 2519 : 166 - 170) ต่อมาผู้สนใจกลุ่มขนาดเล็กกันมาก เพราะเมื่อคนเกิดมาจะพัฒนาตนเองให้อยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตลอดเวลา ซึ่งจะเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ทำให้บุคคลคิดว่าตนเองเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่มหรืออาจคิดว่าตนไร้คุณค่า ไม่มีใครต้องการ ถ้าบุคคลใดได้รับประสบการณ์ที่ดี บุคคลนั้นจะพัฒนาตนเองไปสู่กลุ่มขนาดใหญ่จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มขนาดเล็กเป็นรากฐานของกลุ่มขนาดใหญ่ และองค์กรต่าง ๆ ในสังคมของเขาด้วย (Marlowe. 1971 : 429)

สำหรับจำนวนสมาชิกของกลุ่มที่มีจำนวนเลขคู่และจำนวนเลขคี่ พบว่า มีผลต่อการทำงานกลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกเป็นเลขคู่ ขณะที่ทำงานร่วมกันสมาชิกจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มย่อย ๆ ที่มีสมาชิกเท่ากัน เมื่อต้องการความคิดเห็นจะเสียเวลาในการสรุปคำตอบ เพราะกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่มจะไม่ยอมแพ้อีกกลุ่มหนึ่ง เช่นในการอภิปราย กลุ่มขนาดสี่คนหรือขนาดหกคนจะแบ่งเป็น กลุ่มย่อยสองกลุ่มที่มีจำนวนเท่ากัน เช่น 2:2 หรือ 3:3 การทำงานภายในกลุ่มมักจะล่าช้า เพราะกลุ่มแบบนี้จะมีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นกันมาก และมีแนวโน้มว่าจะตกลงกันไม่ได้มากด้วยกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเท่าใด จำนวนกลุ่มย่อยจะมากขึ้นตามไปด้วย ส่วนกรณีกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกเป็นเลขคี่มักจะมีแนวโน้มที่จะแบ่งเป็นสองกลุ่มที่มีจำนวนไม่เท่ากัน การที่สองกลุ่มมีจำนวนไม่เท่ากันนี้จะทำให้การอภิปราย การสรุปความคิด หรือข้อตกลงเป็นไปอย่างรวดเร็ว เพราะฝ่ายที่มีจำนวนสมาชิกมากจะได้เปรียบในการแสดงความคิดเห็น

คิดเห็น และสามารถตกลงกันได้เร็วยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการจัดแบ่งกลุ่มให้สมาชิกภายในกลุ่มมีจำนวนเป็นเลขคู่ จะช่วยให้ข้อตกลงของการอภิปรายความคิดเห็น หรือแก้ปัญหาของกลุ่มมีแนวโน้มว่าจะได้ผลรวดเร็วกว่าการจัดแบ่งสมาชิกภายในกลุ่มให้มีจำนวนเป็นเลขคู่

ความหมายและหลักการจัด เกม

ความหมายของเกม

เกม หมายถึง กิจกรรมที่สนุกสนานมีกฎเกณฑ์ กติกา กิจกรรมที่เล่นทั้งเกมเงียบ (Quiet Games) และเกมที่ต้องใช้ความว่องไว (Active Games) ซึ่งมีทั้งเกมที่เล่นคนเดียว สองคน หรือเล่นเป็นกลุ่ม บางเกมก็เล่นเพื่อความสนุกสนาน เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด บางเกมก็กระตุ้นการทำงานของร่างกายและสมอง บางเกมก็ฝึกทักษะบางส่วนของร่างกายและจิตใจเป็นพิเศษ (New Standard Encyclopedia. 1969 : G-21)

ทิสนา แชนด์ (2522 : 20) ได้กล่าวว่า เกมเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งสามารถนำมาใช้ในการสอนได้ดี โดยครูผู้สอนจะทำการสร้างสถานการณ์สมมติขึ้นให้ผู้เรียนได้เล่นด้วยตนเอง ภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาที่กำหนดให้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจ ทำอย่างใดอย่างหนึ่งอันมีผลออกมาในรูปของการแพ้ชนะ วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกรักนึกคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียน

ดังนั้น จากที่กล่าวว่า จะเห็นได้ว่าเกมเป็นกิจกรรมการเล่นที่มีกฎเกณฑ์ และกติกาในการเล่น ซึ่งอาจจะมีผู้เล่นเพียงคนเดียว สองคน หรือหลายคนก็ได้

ประเภทของเกมสำหรับเด็ก

ลัดดาวัลย์ กัณหสุวรรณ (2527 : 1-2) ได้จำแนกประเภทของเกมในระดับประถมศึกษาตามจำนวนผู้เล่น ดังนี้

1. เกมที่เล่นครั้งละ 1-2 คน มีการเล่นดังนี้

1.1 เกมครั้งละหนึ่งคน หรือเล่นคนเดียว เกมแบบนี้จะมีคำแนะนำการเล่นให้ และผู้เล่นจะต้องอ่านคำแนะนำแล้วปฏิบัติตาม ถ้าผู้เล่นสามารถปฏิบัติตามกติกาและคำแนะนำได้ ถือว่าประสบความสำเร็จในการเล่นเกมนั้นๆ

1.2 เล่นครั้งละ 2 คน เกมแบบนี้มีการแข่งขันกับเพื่อน ซึ่งอาจนำเอาเกมต่อภาพมาให้เล่นแข่งขัน ถ้าใครต่อได้ถูกต้องก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ

2. เกมที่เล่นเป็นกลุ่ม เกมประเภทนี้ใช้ผู้เล่นครั้งละมากกว่า 2 คนขึ้นไป ซึ่งอาจมีการแพ้ชนะเป็นรายบุคคล หรือแพ้ชนะเป็นทีมก็ได้ การเล่นเป็นกลุ่มมี 2 ลักษณะ ได้แก่

2.1 กลุ่มที่เล่นเป็นอิสระ ตัวอย่างเช่น การเล่นเกมแบบเก้าอี้ดนตรี ผู้เล่นมีจำนวนไม่จำกัด แต่จะมีผู้ชนะเลิศเพียงคนเดียว และผู้แพ้เพียงคนเดียวเท่านั้น

2.2 กลุ่มที่เล่นเป็นทีม เกมประเภทนี้จะแบ่งผู้เล่นออกเป็นทีม ผู้เล่นทุกคนในแต่ละทีมจะมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเล่นร่วมกัน ถ้าชนะก็ชนะด้วยกันเป็นทีม

จุดมุ่งหมายของการใช้เกม

เทพวาทย์ หอมสนิท (2522 : 1) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการใช้เกมไว้ ดังนี้

1. เพื่อสอนให้มีการสนองตอบสังคม โดยให้ความร่วมมือและมีการแข่งขัน
2. เพื่อพัฒนาทักษะที่ต้องการ และเทคนิคการเล่น
3. เพื่อสอนให้รู้จักทำงานดีที่สุด เพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มตน
4. เพื่อพัฒนาในด้านการเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี

5. เพื่อพัฒนาให้เด็กรู้จักเคารพในการตัดสิน และให้เห็นความสำคัญของการมีกฎ กติกา

6. เพื่อให้เข้าใจกฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีความตื่นตัว และมีความรู้สึกว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

ในทำนองเดียวกัน เขาวพา เฉษะคุปต์ (2528 : 36) ได้กล่าวว่า เกมเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่งต่อการฝึกทักษะ และช่วยให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน การเล่นเกมจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และช่วยพัฒนาทักษะต่าง ๆ รวมทั้งช่วยส่งเสริมกระบวนการในการทำงาน และอยู่ร่วมกับเพื่อนในสังคม ซึ่ง ประภากร โล่ห์ทองคำ และคนอื่น ๆ (2522 : 57) ยังได้กล่าวว่า เกมหรือการเล่นเป็นสถานการณ์ในการสอนอย่างหนึ่งที่กำหนดกติกาการเล่น กำหนดกระบวนการเล่น เพื่อให้ผู้เล่นได้มีส่วนร่วมทางอารมณ์ มีความสนุกสนาน และในขณะที่เดียวกันก็จะนำเอาแง่คิดหรือความเห็นจากการเล่นไปวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ต่อไป ซึ่งการเล่นเกมนำไปสู่การพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้

ดังนั้นจากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้นำเกมมาจัดกิจกรรมแข่งขันเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็ก ซึ่งถึงแม้ว่ายังไม่มีการวิจัยใดที่ศึกษาเกี่ยวกับ เกมที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาไว้โดยตรง แต่ ลัดดาวัลย์ กัณหสุวรรณ (2527 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เล่นเกมจะต้องเล่นตามกติกาที่กำหนดไว้ ดังนั้น การที่มีการประเมินความสำเร็จนี้จึงเป็นการกระตุ้นให้ผู้เล่นมีความพยายามที่จะกระทำให้บรรลุเป้าหมาย หรือความสำเร็จให้ได้ นอกจากนั้น การเล่นเกมนำผู้เล่นจะต้องพยายามแข่งขัน ซึ่งจะต้องมีการแพ้ชนะตามกติกาที่กำหนดไว้ให้ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง (เขาวพา เฉษะคุปต์. 2528 : 36) ดังนั้น การแข่งขันในเกม จึงเป็นการส่งเสริมให้เด็กรู้จักการแพ้ การชนะ และคุณธรรมที่ดีของการปฏิบัติตนในการแข่งขัน

หลักในการจัด เกม

เกมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ยึดหลักการจัด เกมของ ลัดดาวัลย์ กัณหสุวรรณ (2527 : 5) ดังนี้

1. เกมที่จัดนั้นควรจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งที่ต้องการ ซึ่งการจัด กิจกรรมในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเลือกเกมที่มีลักษณะ เอื้อต่อการส่งเสริมคุณลักษณะ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อันประกอบด้วย ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบต่อตนเอง การรู้จักวางแผนงาน และมีเอกลักษณ์ (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 26) ต่อเด็ก โดยมีผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาให้ คำแนะนำปรึกษา นอกจากนั้นการแข่งขันในเกมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จัก เคารพใน กฎ กติกา และคุณธรรมที่ดีอันเป็นคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬา
2. ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เล่น โดยผู้วิจัยจะนำเกมไป ทดลองก่อนใช้จริงกับ เด็กกลุ่มอื่นซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันว่า สามารถเล่นเกมเหล่านั้นได้ แล้วเสร็จภายในเวลาประมาณ 30 นาที
3. ให้คำแนะนำในการเล่นที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน
4. ของเล่น และเกมนั้นๆ ต้องเหมาะสมกับสถานที่ที่จะ เล่น
5. เลือกเกมให้สอดคล้องกับเวลา โดยผู้วิจัยจะให้กลุ่มทดลอง ซึ่งเป็น เด็กที่มีความสามารถในการเล่นเกมได้เท่าๆกัน ได้ใช้เวลาในการเล่น เกมละ ประมาณ 30 นาที

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เมอร์เรย์ (อัจฉรา สุขารมย์ และคนอื่น ๆ. 2530 : 36; อ้างอิงมา จาก Murray. 1966 : 246) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความต้องการที่จะ เป็นผู้นำในการทำงานอย่างอิสระ มีความเพียรที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยไม่ย่อท้อต่อ

อุปสรรค เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายอันสูงเด่นที่ตั้งไว้ พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็คือ ชอบทำสิ่งที่ยุ่งยากติดต่อกันเป็นระยะเวลาอันยาวนาน มีความมุ่งมั่นและรู้สึกสนุกกับกิจกรรมนั้น ๆ

ฮิลการ์ด (มาลา วิชญานนท์. 2515 : 14 ; อ้างอิงมาจาก Hilgard. 1967 : 153) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำการเพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันยอดเยี่ยม แต่ ลินด์เกรน (จินตนา อินทรไทย. 2510 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Lindgren. 1977 : 32-34) เน้นรูปของความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) มีการแข่งขัน (Competitiveness) และมีความพยายามที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น (Self-Improvement) เป็นรากฐานความต้องการ ซึ่งความต้องการความสำเร็จเปรียบได้กับความต้องการขั้น Self-Actualization ของมาสโลว์ คือ ตระหนักในความสามารถแห่งตน มีความเข้าใจตนเองทั้งในด้านความสามารถ ความถนัด รวมถึงศักยภาพอื่น ๆ และมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

พยัคฆ์ เมตตา (สมคิด บุญเรือง. 2526 : 7 ; อ้างอิงมาจาก Pravay Mehta. 1969 : 201-202) ได้นิยามว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อาจแสดงได้โดยอย่างน้อยหนึ่งตามลักษณะ 3 ประการดังนี้

1. การที่ต้องการให้งานที่ทำมีความสำเร็จในระดับสูงหรือด้วยมาตรฐานอันสูง (Standard of Excellence)
2. งานที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ (Unique of Characteristic) เป็นงานที่ทำให้สำเร็จอย่างดีและมีลักษณะเป็นของตน ซึ่งจะชี้ให้เห็นความสำเร็จของบุคคล เช่น ผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นมาในด้านศิลปะ และงานอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากธรรมดา
3. งานที่ต้องการใช้เวลานาน (Long Term of Work) ลักษณะหนึ่งของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือ ต้องการความตั้งใจที่ยาวนานในจุดมุ่งหมายที่งานนั้น

และ เป็นงานที่จะสามารถทำได้สำเร็จในชีวิต เช่น ความมุ่งมั่นที่จะเป็นวิศวกร แพทย์ นักกฎหมาย นักธุรกิจที่จะประสบความสำเร็จ และอื่น ๆ

วีคเลอร์ (Vidler. 1977 : 67-68) อธิบายความหมายของแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นกระบวนการของการวางแผนการกระทำ และความรู้สึกที่เกี่ยวเนื่อง กับความพยายามต่อสู้เพื่อความสำเร็จในการบรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศที่บุคคลได้ตั้ง ไว้ สิ่งเหล่านี้ตรงกันข้ามกับการมีอำนาจหรือความเป็นเพื่อน แต่จะเกี่ยวข้องกับการ วางแผนและความพยายามต่อสู้เพื่อความเป็นเลิศ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการทำงาน โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง ต้องการชัยชนะในการแข่งขันและมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแอตกินสัน (Atkinson's Achievement Motivation Theory)

แอตกินสัน (McClelland. 1985 : 233-237; citing Atkinson. nd.) ได้เสนอทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นโมเดลเชิงคณิตศาสตร์ โดยอาศัยพื้นฐาน ทางทฤษฎีการตัดสินใจ (Theory of Decision Making) เพื่อทำนายแนวโน้ม ของพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์ แอตกินสัน เชื่อว่า สิ่งกระตุ้นให้บุคคลกระทำกิจกรรม ต่าง ๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Ta) นั้นขึ้นอยู่กับผลบวกขององค์ประกอบ 3 อย่าง คือ

1. แนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จ (Ts) ซึ่งได้มาจากผลคูณของ องค์ประกอบ 3 ตัว คือ

$$Ts = Ms \times Ps \times Is$$

เมื่อ Ms = แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Ps = การรับรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ

Is = ค่าของสิ่งล่อใจ (Incentive Value)

2. แนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว (Tf) ซึ่งมาจากผลคูณขององค์ประกอบ 3 ตัว คือ

$$Tf = Maf \times Pf \times If$$

เมื่อ Maf = แรงจูงใจที่หลีกเลี่ยงความล้มเหลว

Pf = การรับรู้โอกาสที่ประสบความล้มเหลว ($Pf = 1 - Ps$)

If = ค่าของสิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายของความล้มเหลว
(ซึ่ง $If = 1 - Is$)

3. องค์ประกอบซึ่งเป็นอิทธิพลจากภายนอก (Extrinsic Tendency = Text) ซึ่งทำให้บุคคลปรารถนาที่จะกระทำกิจกรรมนั้นหรือไม่

$$\text{ดังนั้น } Ta = Ts + Tf + Text$$

$$Ta = (Ms \times Ps \times Is) + (Maf \times Pf \times If) + Text$$

แอดคินสันได้สรุปโมเดลเป็นสมการทำนาย เพื่อทำนายแนวโน้มของพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

$$Ta = (Ms - Mf) [Ps - (1 - Ps)] + Text$$

เมื่อ Ta = แนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์

Ms = แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Mf = ความกลัวความล้มเหลวหรือความวิตกกังวล

Ps = การรับรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ

$Text$ = แนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมที่มีอิทธิพลมาจากภายนอก

ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2525 : 134 - 135 ; อ้างอิงมาจาก McClelland. 1961) กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่ามีลักษณะดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอควร (Moderate Risk-taking) มีการตัดสินใจที่มีความเด็ดเดี่ยว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่พอใจที่จะทำสิ่งง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความสามารถของตน และการทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จนั้นทำให้ตนเองพอใจ ส่วนผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยงเพราะกลัวไม่สำเร็จหรือไม่ก็เสี่ยงจนเกินไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จ แต่ก็หวังพึ่งโชค

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ขวัญความสามารถของตน เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและจะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญลุล่วงไป

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่อง ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

4. ต้องการที่จะทราบผลของการตัดสินใจ (Knowledge of Result Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะชอบติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว (Long-Range Skill) ข้อนี้อย่างไม่มีหลักฐานการค้นคว้าเพียงพอ แต่เป็นลักษณะที่น่าจะทำให้เกิดสมรรถภาพในการ

จัดระบบงานยิ่งขึ้น แมคเคลแลนด์ ได้อ้างถึงการค้นคว้าของ เฟรนช์ (McClelland. 1985 : 228; citing French. 1955) ว่าในการเลือกผู้ร่วมงานนั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกผู้ที่มีความสามารถในงานนั้นมากกว่าที่จะเลือกเพื่อนฝูงหรือผู้ที่มีคุณสมบัติอย่างอื่น

กิลฟอร์ด (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 22; อ้างอิงมาจาก Guilford. 1959 : 437 - 439) กล่าวถึงลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานทั่ว ๆ ไป คือ ความปรารถนาที่จะทำกิจกรรมนั้นให้สำเร็จ

2. มีความเพียรพยายาม ใฝ่แก้ ทำงานให้เป็นผลสำเร็จ

3. มีความอดทนเต็มใจที่จะลำบากแม้ยากเพียงใดก็ตาม

แอทกินสัน (McClelland. 1985 : 233-238; citing Atkinson. n.d.) กล่าวว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กล้าแข็ง จะมองหางานที่ยากขึ้น ถ้างานง่ายหรือยากปานกลาง ความสนใจของเขาจะลดลงหลังจากงานชิ้นแรกประสบผลสำเร็จ ถ้างานชิ้นแรกง่ายและเขาล้มเหลว ความคาดหวังการประสบผลสำเร็จจะลดลงมา ความล้มเหลวในครั้งต่อ ๆ มา จะค่อย ๆ ทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำลง และความคาดหวังจะต่ำลง

แกรนดัล (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 22 ; อ้างอิงมาจาก Crandall. 1968) ได้กำหนดลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1. เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์

2. เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ไม่เลียนแบบผู้อื่นทั้งหมด

3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

อย่างใดอย่างหนึ่ง

ไวเนอร์ (Weiner. 1972 : 203 - 215) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูง ชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงชอบริเริ่มกระทำการต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่ได้เลือกงานยากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2522 : 47 - 48) กล่าวว่า พฤติกรรมที่แสดงถึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีดังนี้

1. กระทำสิ่งที่ยาก ๆ มีความมานะพยายาม สนุกสนาน และชอบที่จะทำกิจกรรมนั้น ๆ

2. ชอบการแข่งขัน ต้องการชัยชนะ

3. มีความทะเยอทะยาน

4. ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ

5. มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัดและแน่นอน

6. พฤติกรรมที่แสดงออกจะมีเอกลักษณ์ของตัวเอง

จากลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์ (2527 : 26) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า ควรจะประกอบด้วยลักษณะนิสัยต่าง ๆ ที่สำคัญดังนี้

1. ความทะเยอทะยาน

2. ความกระตือรือร้น

3. ความกล้าเสี่ยง

4. ความรับผิดชอบต่อตนเอง

5. ความมีเอกลักษณ์

6. การรู้จักวางแผน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ริชมอนด์ และ ไวเนอร์ (Richmond and Weiner. 1973 : 329 - 334) ศึกษาการร่วมมือและการแข่งขันในเด็กเล็ก เปรียบเทียบระหว่างสี่ผิว ระดับชั้นเพศ และเงื่อนไขการให้รางวัล กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 216 คน เป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาเกรด 1 และเกรด 2 จากโรงเรียนในชนบทของรัฐจอร์เจีย และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เด็กเกรด 1 เลือกจากเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 7 ขวบ เด็กเกรด 2 เลือกจากเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 8 ขวบ เด็กแต่ละคู่ในแต่ละชั้นจะได้รับการสุ่มขึ้นมาโดยจับคู่ระหว่าง ผิวขาวกับผิวขาว ผิวดำกับผิวขาว และผิวดำกับผิวดำ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองดัดแปลงมาจาก "กระดานความร่วมมือของแมคเสน" ลักษณะเป็นแผ่นกระดานสี่เหลี่ยมมีรูเล็ก ๆ ตรงมุมทั้ง 4 ข้าง ที่รูทั้ง 4 ร้อยด้วยเชือก โดยผ่านตุ้มถ่วงที่วางอยู่กลางกระดาน เวลาเล่นเกมผู้เล่นทั้งสองนั่งคนละข้างของกระดาน หันหน้าเข้าหากัน มือถือเชือกคนละ 2 เส้น บนกระดานมีกระดากวางอยู่ ตรงกลางกระดากมีปากกาตัวหนึ่งผูกกับเชือกไว้ ผู้เล่นต้องพยายามดึงเชือกเพื่อลากปากกาให้ผ่านเครื่องหมายที่กำหนดไว้บนกระดาก เวลาทดลองให้เล่นเกมที่ละคู่ภายใต้เงื่อนไขดังนี้

1. เงื่อนไขให้รางวัลสำหรับกลุ่ม ให้เล่นเกมพร้อมกัน ถ้าสามารถบังคับเชือกให้ปากกาลากผ่านเครื่องหมายที่กำหนดไว้ภายในเวลา 30 วินาที จะได้รางวัลทั้ง 2 คน

2. เงื่อนไขรางวัลแต่ละบุคคล ให้เล่นเกมทีละคน ในขณะที่คนหนึ่งบังคับเชือกอีกคนหนึ่งต้องถือเชือกไว้ด้วย แต่คราวนี้ถ้าสามารถลากปากกาผ่านเครื่องหมายที่กำหนดไว้ ภายในเวลา 30 วินาที ผู้บังคับเชือกได้รางวัลเพียงคนเดียว

ผลการทดลองพบว่า เด็กจะมีการแข่งขันมากในเงื่อนไขรางวัลแต่ละบุคคล แต่ในเงื่อนไขรางวัลสำหรับกลุ่ม มีการแข่งขันน้อยกว่า

กลุ่มเด็กผิวดำ ให้ความร่วมมือมากที่สุด รองลงมา คือกลุ่มเด็กผิวดำกับผิวขาว และเด็กผิวขาวกับผิวขาว

เด็กเกรด 1 จะแข่งขันในเงื่อนไขรางวัลสำหรับกลุ่มมากกว่าเด็กเกรด 2 ส่วนเด็กเกรด 2 จะแข่งขันในเงื่อนไขรางวัลแต่ละบุคคลมากกว่าเด็กเกรด 1

เด็กหญิงและเด็กชายมีการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โจนส์ (พรณี เกษกมล. 2522 : 22 ; อ้างอิงมาจาก Jones. 1967 : 365) ได้ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประมาณ 800 คน โดยแบ่งออกเป็นสามพวก พวกที่หนึ่ง ให้เด็กแต่ละคนแข่งขันกันเอง เพื่อชิงรางวัล พวกที่สอง เป็นการแข่งขันระหว่างกลุ่มเด็กแต่ละชั้น เพื่อชิงรางวัลให้แก่ชั้นเรียนของตนเอง พวกที่สาม ไม่มีการแข่งขันใด ๆ ผลปรากฏว่า พวกแรก ทำงานได้ดีที่สุด รองลงมาพวกที่สอง ส่วนพวกที่สาม ได้คะแนนต่ำสุด นอกจากนั้นยังพบว่า เมื่อให้นักเรียนเลือกทำงานเป็นรายบุคคลกับ เป็นกลุ่ม นักเรียนส่วนใหญ่จะเลือกทำงานเป็นรายบุคคล

วัตสัน (Shaw. 1976 : 61 ; citing Watson. 1928 : 328 - 336) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการทำงานคนเดียวกับการทำงานเป็นกลุ่มในการสร้างคำใหม่ขึ้นมา โดยกำหนดให้นักเรียนสร้างคำใหม่จากพยัญชนะที่อยู่ในคำนั้น ใช้กลุ่มตัวอย่าง 108 คน โดยให้ทำงานคนเดียว 10 นาที แล้วเข้ากลุ่มขนาด 3-10 คน อีก 10 นาที และให้ทำงานคนเดียวอีกครั้งหนึ่ง ผลปรากฏว่า คนเดียวทำงานได้เฉลี่ยประมาณ 49 คำ ต่อ 10 นาที เมื่อเข้ากลุ่มเฉลี่ย 75 คำ ต่อ 10 นาที และเมื่อเข้ากลุ่มแล้วทำงานคนเดียวอีกครั้งเฉลี่ย 86.8 คำ ต่อ 10 นาที วัตสัน จึงสรุปว่า กลุ่มทำงานมีประสิทธิภาพมากกว่าคนเดียวทำงาน ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับชอร์ (Shaw. 1976 : 62-63 ; citing Shaw. 1932 : 491-504) คือ ชอร์ พบว่า การทำงานกลุ่มแก้ปัญหาได้ดีกว่าคนเดียว แต่กลุ่มต้องการเวลาในการแก้ปัญหามากกว่าคนเดียว

นอกจากนั้น แบกเกอร์ จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Yager, Johnson and Johnson. 1985) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนเกรด 2 จำนวน 75 คน ซึ่งสุ่มแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่เรียนดี เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน ทั้งสองเพศอย่างละเท่า ๆ กัน กลุ่มแรกให้ทำงานที่ได้รับ

มอบหมาย เป็นรายบุคคล กลุ่มที่สองให้ทำงานโดยมีการอภิปรายกับ เพื่อนในกลุ่มย่อยของการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งมีการกำหนดโครงสร้างของการอภิปรายเอาไว้โดยแน่ชัด และกลุ่มที่สาม ให้ทำงานในลักษณะเดียวกับกลุ่มที่สอง แต่แตกต่างกันตรงที่การอภิปรายไม่ได้มีการกำหนดโครงสร้างให้แน่ชัด ปรากฏว่า นักเรียนที่มีการอภิปรายกับ เพื่อนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการทดสอบความคงอยู่ของการเรียนรู้ ซึ่งจัดขึ้นภายหลังจากการเรียนหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในการทดลองเสร็จสิ้นไปแล้ว 18 วัน โดยให้นักเรียนตอบแบบทดสอบ เป็นรายบุคคลก็ยังคงให้ผล เช่น เดิมกล่าวคือ นักเรียนในกลุ่มที่มีการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนเป็นรายบุคคล

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมา ถึงแม้ว่ายังไม่มียงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการแข่งขันแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยตรง แต่ พรรณี เกษกมล (2522 : 59) ได้กล่าวไว้ว่า ขณะที่มีการแข่งขันบุคคลจะมีแรงขับและความต้องการอันเป็นแรงจูงใจที่จะดำเนินงานให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายของตน ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า

1. เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กวัยที่ไม่ได้รับกิจกรรมการแข่งขัน

ทั้งนี้เพราะ ภาวะการแข่งขันจะทำให้บุคคล เกิดความตื่นตัวในการแสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุยัง เป้าหมาย และการได้รับชัยชนะ เปรียบ เหมือนกับรางวัลอันเป็น เครื่องล่อใจให้กับผู้แข่งขัน

2. เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบรายบุคคล

ทั้งนี้เพราะ การแก้ปัญหาใน เกมแข่งขันนั้น การที่สมาชิกในกลุ่มช่วยกันแก้ปัญหาย่อมจะมีประสิทธิภาพในการทำงานมากกว่าคนเดียว และการร่วมมือกันภายในกลุ่มจะ เป็นการช่วยสนับสนุนให้สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มไปสู่ความสำเร็จได้ง่ายขึ้น

(Johnson and Johnson. 1987 : 29) ซึ่งจากการศึกษาของ ชอร์ (Shaw. 1976 : 63-64) พบว่า กลุ่มแก้ปัญหาคิดดีกว่าคนเดียว แต่ คอลลินส์ (Collins. 1964 : 14-32) ได้กล่าวแย้งไว้ว่า "บางครั้งคนเดียวก็ทำงานดีกว่ากลุ่ม มันเป็นไปได้ที่จะสรุปว่า กลุ่มทำงานดีกว่าคนเดียว เราจะต้องพิจารณาว่า งานที่กลุ่มทำงานคืออะไร ธรรมชาติของงานที่ให้ทำเป็นอย่างไร ถ้าปัญหาที่ต้องการประสบการณ์ของคนหลายคนเพื่อตอบคำถาม กลุ่มย่อมแก้ปัญหาคิดดีกว่าคนเดียวแน่" ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าด้วยลักษณะธรรมชาติของ เกมการแข่งขันแล้ว การที่มีสมาชิกช่วยกันแก้ปัญหามิใช่ในเกมการแข่งขันย่อมจะทำให้มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหามากกว่าคิดแก้ปัญหาเพียงลำพังคนเดียว

ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา

ความมีน้ำใจนักกีฬาได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้ บาร์โลว์ (Barrow. 1977 : 324) ได้กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬา คือ ค่านิยมที่สำคัญประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาหรือการเล่นเกม

นอกจากนั้น แมคคาร์ที (McCarthy. 1978 : 37) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาเป็นลักษณะของการเล่นที่ซื่อตรง ไม่คดโกง และยอมรับในผลที่เกิดขึ้นจากการแข่งขันไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ โดยไม่ท้วงติงหรือโวยวายแต่อย่างใด

ส่วน วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 20 - 21) ได้ให้นิยามว่า น้ำใจนักกีฬาเป็นน้ำใจที่ประกอบด้วยคุณธรรมที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งอย่างหนึ่งที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข เป็นน้ำใจที่ได้มาจากการเล่นกีฬา ไม่ว่าจะเป็นการเล่นด้วยความสนุกสนานหรือเล่นเพื่อการแข่งขันก็ตาม

ประพนธ์ ลักษณะพิสุทธิ (2521 : 35 - 36) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬา คือ คุณธรรมข้อหนึ่งที่ควรส่งเสริมให้มีการปลูกฝังขึ้นในตัวบุคคล อันได้แก่ การรู้แพ้รู้ชนะ และการให้อภัยรวมทั้งการต่อสู้และแข่งไปด้วยวิถีทางของกีฬาอย่างเต็มความสามารถ

เคารพในกฎกติกา และยอมรับคำตัดสินโดยไม่มีข้อโต้แย้ง และมีได้อยู่ในวงจำกัด เฉพาะในการแข่งขันเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการนำเอาคุณธรรมข้อนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันในสังคมด้วย

สมบัติ กาญจนกิจ (2519 : 40) ได้ให้ความหมายว่า น้ำใจนักกีฬา หมายถึง ความสามารถที่จะแสดงต่อผู้อื่นว่าเข้าใจกติกาของการเล่นเกมการเล่นและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นั้น ๆ การยอมรับในคำตัดสินของกรรมการโดยที่ปราศจากการโต้แย้ง พยายามเล่นอย่างเต็มที่เพื่อชัยชนะ และพยายามต่อไปถึงแม้ว่าจะจะเป็นฝ่ายแพ้ก็ตาม ยินดีต่อชัยชนะด้วยความภูมิใจอย่างสุภาพ ไม่แสดงอาการเหยียดหยันฝ่ายตรงข้าม และถ้าแพ้ก็ไม่ต่อว่าต่อขานหรือโทษสิ่งใด ๆ แต่ยอมรับในความพ่ายแพ้ นั้น ประบมือ หรือ แสดงความยินดีต่อทีมหรือผู้เล่นที่ดีเยี่ยมของทั้งสองฝ่าย อีกทั้งซาบซึ้งและยอมรับในทักษะการเล่นของคู่ต่อสู้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า น้ำใจนักกีฬา หมายถึง ลักษณะของการมีจิตใจที่เต็มไปด้วยคุณธรรม ยอมรับความจริง และแสดงออกถึงความมีมารยาทที่ดีในการแข่งขัน

ทฤษฎีเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา

ซิลวา (Silva. 1984 : 403) ได้ใช้ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ โคลเบอร์ก มาอธิบายถึงพัฒนาการความมีน้ำใจนักกีฬา เพราะเนื่องจากคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นจริยธรรมทางสังคมแบบหนึ่ง

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg's Moral Stages)

โคลเบอร์ก ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมโดยอาศัยทฤษฎีของเพียเจท์ เป็นพื้นฐาน และได้สรุปว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของคนเรามี 3 ระดับ และในแต่ละระดับนั้นมี 2 ขั้น ซึ่งการให้เหตุผลและความเข้าใจสังคมของพัฒนาการทางจริยธรรม แต่ละขั้นมีดังนี้

ระดับ 1 ก่อนกฎเกณฑ์ (Preconventions)

ขั้นที่ 1 ใช้หลักการหลบหลีกมิให้ถูกลงโทษเป็นหลัก (Heteronomous Morality) ในขั้นนี้การกระทำที่ถูกต้อง หมายถึง การหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ หรือถูกทำร้ายทั้งทางร่างกายและสิ่งของ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างในเรื่องของก๊ิฟา ซอฟท์บอล ถ้าถามว่า ควรขว้างลูกบอลนอกกติกาหรือไม่ คำตอบจากนักก๊ิฟาก็คือ "ไม่ควร เพราะว่าผิดกฎ และผู้เล่นอาจต้องถูกไล่ออกจากเกมการแข่งขัน"

ขั้นที่ 2 ใช้หลักการแสวงหารางวัล (Individualism, Instrumental Purpose, and Exchange) ในขั้นนี้พฤติกรรมที่ถูกต้องคือ การทำตามข้อ (Rules) ที่อยู่ในความสนใจของบุคคลนั้น และสามารถสนองความต้องการของเขาได้ และในขั้นนี้บุคคลจะเริ่มรู้จักแลกเปลี่ยนทำสัญญา หรือทำความตกลงกัน เช่น ในกรณีที่มีผู้เล่น 2 คน ได้ทำการตกลงกันว่า ถ้ามีการออกตัวผิดแล้ว 2 ครั้ง ครั้งที่ 3 เมื่อยังคงผิดอีก ผู้เล่นคนนั้นจะต้องออกจากการแข่งขัน

ระดับ 2 ตามกฎเกณฑ์ (Conventional)

ขั้นที่ 3 ใช้หลักการทำตามความเห็นชอบของคนอื่น (Mutual Inter-personal Expectation, Relationships, and Conformity) พฤติกรรมในช่วงนี้ขึ้นกับการคาดหวังว่าพฤติกรรมเหล่านั้นจะเป็นที่ชื่นชอบต่อบุคคลอื่น ความประพฤติดีมีความสำคัญในการแสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ที่ดี และแสดงถึงความห่วงใยในบุคคลอื่น ซึ่งรวมทั้งความสัมพันธ์อย่างบริสุทธิ์ คือ การให้ความไว้วางใจ ความจงรักภักดี ความนับถือ และความกตัญญูต่อกัน เช่น ในการแข่งขันฟุตบอล โค้ชของทีมที่มีคะแนนทิ้งห่างมาก ในช่วงสุดท้ายก็ควรจะถอนตัวผู้เล่นจริงออก เพื่อแสดงให้เห็นถึงสปิริตของนักก๊ิฟา

ขั้นที่ 4 ใช้หลักการทำตามหน้าที่ (Social System and Conscience) ในขั้นนี้หมายถึง การทำตามหน้าที่ที่มีการตกลงกันก่อนแล้ว ถ้ามีการขัดแย้งที่ไม่สามารถ

ตกลงกันได้ ในขั้นนี้เราสามารถนำกฎหมายมาใช้ในการตัดสินกันได้ พฤติกรรมนี้รวมถึงพฤติกรรมต่อสังคม ต่อกลุ่มและต่อสถาบันด้วย เช่น กีฬามวย นักมวยที่ดีจะไม่มีการชกต่ำกว่าเข็มขัด ถึงแม้ว่าจะนำไปสู่ชัยชนะได้ก็ตาม เหตุผลที่ทำดังนั้น ก็เพราะว่าคนเราควรจะต้องสุภาพได้กฎเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้แล้ว

ระดับ 3 เหนือกฎเกณฑ์ (Post-Conventional, or Principled)

ขั้นที่ 5 ใช้หลักการทำตามคำมั่นสัญญาหรือการมีเหตุผลและเคารพตนเอง (Social Contract or Utility and Individual Rights) ซึ่งในที่นี้ พฤติกรรมที่ถูกต้องขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของแต่ละบุคคล เพราะแต่ละคนย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกัน คุณค่าและกฎของกลุ่มหนึ่ง ย่อมไม่สามารถนำมาใช้กับคนอีกกลุ่มหนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม กฎความสัมพันธ์นั้นขึ้นอยู่กับความสนใจของคนกลุ่มใหญ่ เราอาจถือว่าเป็นกฎของสังคมด้วย เช่น ในการมีของค่าของชีวิตและเสรีภาพย่อมจะต้องขึ้นอยู่กับ การให้ความสำคัญจากชนกลุ่มใหญ่ ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้ มีบางชนชาติที่อนุญาตให้นักกีฬาใช้ได้ในการแข่งขันโดยไม่ผิดกฎข้อบังคับ แต่ถ้าเมื่อใดที่นักกีฬากันลงความเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะใช้ยาช่วยในการแข่งขัน เมื่อมีการตกลงกันแล้วก็จะทำให้การใช้ยานี้เป็นการผิดกฎข้อบังคับโดยทันที จากการให้เหตุผลของนักกีฬาก็คือ การใช้ยาช่วยทำให้การแข่งขันไม่เป็นการกีฬาอีกต่อไป

ขั้นที่ 6 ใช้หลักการทำตามอุดมคติสากล (Universal Ethical Principles) ในขั้นนี้หมายถึง การทำตามกฎพิเศษหรือสัญญาสังคมที่อยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมทางสิทธิมนุษยชน และการเคารพสิทธิของแต่ละบุคคล เช่น ในการแข่งขันบิณาสติก เมื่อทีมที่เป็นรองต้องการแสดงในท่าพิเศษซึ่งไม่ได้ทำการฝึกซ้อมมา จึงยังไม่มีความปลอดภัยให้กับนักกีฬาเพียงพอ กรรมการก็อาจจะปฏิเสธได้ เพราะแต่ละบุคคลควรได้รับการคุ้มครองชีวิตและความปลอดภัย ซึ่งไม่อาจนำมาตัดสินการแพ้ชนะได้

คุณลักษณะและหลักสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา

คุณลักษณะและหลักสำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา ได้มีนักพลศึกษาหลายท่านกล่าวไว้ดังนี้ โบเวน และ มิทเชล (Bowen and Mitchell. 1927 : 343) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ คือ ความซื่อสัตย์และความยุติธรรม รวมถึงคุณลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพจิตทางสังคมด้วย เช่น ลักษณะของความไม่เห็นแก่ตัว ความมีน้ำใจในระหว่างการเล่น การเห็นคุณค่าหรือความสำคัญของฝ่ายตรงข้าม การระงับความรู้สึกในการแสดงออกไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ ความมีน้ำใจที่นอกเหนือไปจากสภาพที่อยู่ในสนาม และลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน แม้จะไม่ได้เขียนหรือกำหนดไว้ในกฎหรือกติกา ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับ เปป และมีนส์ (Paps and Means. 1963 : 86) ซึ่งให้ความหมายว่าคุณลักษณะของน้ำใจนักกีฬาประกอบด้วยการเล่นด้วยความยุติธรรม การให้ความร่วมมือ ความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ ความซื่อสัตย์ และความเมตตากรุณา ส่วนบาร์โรว์ (Barrow. 1977 : 324) ได้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันว่า น้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วย คุณลักษณะ 3 ประการ คือ การเล่นด้วยความยุติธรรม การไม่โอ้อวดหรือไม่ยกตนข่มท่านเมื่อได้รับชัยชนะ การยอมรับและควบคุมตนเองได้เมื่อแพ้ และยังประกอบด้วยลักษณะย่อย ๆ อีกหลายประการ เช่น ความซื่อสัตย์ การเล่นอย่างสุภาพ การควบคุมตนเอง เป็นต้น นอกจากนั้นมึนักพลศึกษาในประเทศไทยที่ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬา เช่น วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 20 - 21) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาประกอบด้วยลักษณะต่อไปนี้ คือ เป็นน้ำใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความสามัคคี ยินดีปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของการเล่น ไม่พยายามเอารอดเอาเปรียบกัน ให้อภัยซึ่งกันและกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน เล่นด้วยความสุภาพเรียบร้อย ไม่เย่อหยิ่งจองหองหรือโอ้อวด ควบคุมอารมณ์ของตนเองให้เป็นผู้มีน้ำใจหนักแน่น อดกลั่นและยับยั้งชั่งใจ ให้เกียรติแก่ผู้ร่วมเล่นด้วยกัน ทั้งฝ่ายเดียวกันและฝ่ายตรงข้าม ให้เกียรติยอมรับคำตัดสินของผู้ตัดสิน ตลอดจนผลการแข่งขันของกีฬานั้น ๆ ด้วยความเต็มใจและบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง ถ้าแพ้หรือ

ชนะก็ไม่แสดงออกนอกหน้ามากเกินไป นอกจากนั้น กอง วิสุทธารมณ (2523 : 7) ได้กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาควรมีคุณธรรมเหล่านี้รวมอยู่ด้วย คือ การไม่เห็นแก่ตัว มีความยุติธรรม บังคับใจตนเองให้ประพฤติด้วยกาย วาจา ใจ และ ภูมิ หุราพันธ์ (2526 : 46) กล่าวว่า นักกีฬาที่มีน้ำใจนักกีฬา คือผู้ที่เล่นกีฬาอย่างซื่อตรง ขอมเสี่ยงแม้เห็นว่าแพ้หรือสู้ไม่ได้ มีใจกว้าง คือไม่เป็นคนใจแคบหรือใจดำ รู้แพ้รู้ชนะ

จากคุณลักษณะของน้ำใจนักกีฬาดังกล่าวมาแล้วข้างต้น กนกวลี เอ่งฉ้วน (2529 : 15) ได้สรุปคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาว่า ควรจะประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. การรู้จักแพ้รู้จักชนะ
2. การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา
3. ความซื่อสัตย์
4. ความยุติธรรม
5. ความสามัคคี
6. ความรับผิดชอบ
7. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
8. การยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น
9. ความกล้าหาญ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันและความมีน้ำใจนักกีฬา

ฮอรร็อก (Horrock. 1977 : 20-21) ได้ทำการศึกษาเพื่อส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาและการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระหว่างที่เรียนและแข่งขันกีฬาในโรงเรียน โดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้นของ โคลเบิร์ก (Kohlberg) เป็นพื้นฐาน ได้ทำการศึกษาดังนี้ คือ

1. กำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในการเล่นกีฬาหรือเล่นเกมต่าง ๆ แล้วให้เด็กอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

2. การให้คะแนนลักษณะที่แสดงออกของความมีน้ำใจนักกีฬาในระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬาในทีมของตนเอง ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะให้มีการแก้ตัวใหม่จนกว่าจะได้คะแนนตามเกณฑ์ จึงจะไปทำการแข่งขันกับทีมอื่นได้ พร้อมทั้งให้สมาชิกในทีมวิพากษ์วิจารณ์จุดอ่อนของทีมตน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ผลปรากฏว่า ทำให้การแข่งขันภายในโรงเรียนดำเนินไปด้วยดี ปราศจากการขัดแย้งและผู้เล่นมีความสำนึกในการมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น

ส่วนในประเทศไทยมีการศึกษาเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬาไม่มากนัก ซึ่ง ชัชชัย โกมารทัต และคนอื่น ๆ (2524 : 40-45) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูอาจารย์พลศึกษาที่มีต่อการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่นักเรียน ผลปรากฏว่า ครูอาจารย์พลศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ว่า พลศึกษาช่วยปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่นักเรียนได้ การปลูกฝังสามารถทำได้จนถึงระดับอุดมศึกษา และทำได้กับนักเรียนทุกเพศทุกวัย คนที่จะให้การปลูกฝังควรมีน้ำใจนักกีฬาด้วย คนที่รู้จักแพ้รู้จักชนะและรู้จักให้อภัย เรียกได้ว่า เป็นคนที่มีน้ำใจนักกีฬา และมีความเห็นด้วยที่ว่า กีฬาประเภททีม เป็นกีฬาที่ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด ครูอาจารย์วิชาการทั่วไปก็สามารถช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาให้แก่นักเรียนได้ การเปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ในการแข่งขันบ่อย ๆ จะช่วยสร้างเสริมให้เด็กมีน้ำใจนักกีฬาได้ การปลูกฝังให้เด็กมีความรับผิดชอบถือว่าเป็นการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้เหมือนกัน

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการแข่งขัน และความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยพอที่จะสรุปได้ว่า

1. เด็กที่ได้รับกิจกรรม เกมแข่งขัน มีน้ำใจนักกีฬามากกว่า เด็กที่ไม่ได้รับกิจกรรม เกมแข่งขัน

ทั้งนี้เพราะ ในการแข่งขันนั้นย่อมต้องมีกฎกติกาที่ตั้งขึ้นมาเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้เข้าแข่งขัน และรักษาความสงบเรียบร้อยของการแข่งขันไว้ ซึ่งถ้าผู้เข้าแข่งขันละเมิดกฎกติกาเหล่านั้นออกไป ก็ย่อมเป็นธรรมดาที่ผู้เข้าแข่งขันคนอื่น ๆ จะไม่ยอมรับคำตัดสินของการแข่งขันและ เกิดความสับสนตามมา ทำให้การแข่งขันไม่

สามารถดำเนินต่อไปได้ ผู้เข้าแข่งขันทุกคนจึงต้องพยายามสร้างมารยาทที่ดี และมีคุณธรรมตามที่สังคมยอมรับ (Johnson and Johnson. 1987 : 101) การแข่งขันจึงเป็นการส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่ผู้เข้าแข่งขัน ดังที่ ฟรีแมน (Freeman. 1977 : 213) เชื่อว่า การแข่งขันกีฬาสามารถฝึกความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด นอกจากนั้นจากการศึกษาของ ชัชชัย โกมารทัต และ คนอื่น ๆ (2524 : 40-45) ซึ่งได้สำรวจความคิดเห็นของครูอาจารย์พลศึกษาที่มีต่อการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้นักเรียน ก็พบว่า ครูอาจารย์พลศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ว่า การเปิดโอกาสให้เด็กมีประสบการณ์ในการแข่งขันจะช่วยสร้างเสริมให้เด็กมีน้ำใจนักกีฬาได้

2. เด็กที่ได้รับกิจกรรม เกมแข่งขันแบบกลุ่มมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่า เด็กที่ได้รับกิจกรรม เกมแข่งขันแบบรายบุคคล

ทั้งนี้เพราะ ในการแข่งขันแบบกลุ่มนั้น สมาชิกภายในกลุ่มต้องเรียนรู้ที่จะร่วมมือกันในการแก้ปัญหา ดังนั้น ต้องรู้จักอะลุ่มอล่วย รับผิดชอบช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้การทำงานของกลุ่มดำเนินไปด้วยดี ซึ่งแตกต่างไปจากการแข่งขันแบบรายบุคคล ที่ผู้เข้าแข่งขันใช้ความสามารถส่วนตัวเพียงผู้เดียว ไม่ต้องคอยฟังคำแนะนำหรือความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม จึงไม่ได้รับรู้ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้อื่นโดยตรง ซึ่ง จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 99) ได้กล่าวว่า การแข่งขันแบบกลุ่มมีความเหมาะสมมากกว่าแบบรายบุคคล เพราะสมาชิกกลุ่มจะมีความรู้สึกร่วมกันต่อผลแพ้และชนะมากกว่าแบบรายบุคคล นอกจากนั้นจากการศึกษาของ ชัชชัย โกมารทัต และคนอื่น ๆ (2524 : 40 - 45) ซึ่งได้สำรวจความคิดเห็นของครูอาจารย์พลศึกษาที่มีต่อการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้นักเรียน พบว่า ครูอาจารย์พลศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ว่า กีฬาประเภททีมเป็นกีฬาที่ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด

การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง

การฝึกให้พึ่งตนเอง (Independence Training) เกแกน (Kagan. 1965 : 289-293) กล่าวว่า แม่เป็นบุคคลแรกที่จะเป็นผู้เร่งเร้าหรือเสริมสร้างให้ลูกมีพฤติกรรมพึ่งตนเองหรือพึ่งคนอื่น แม่ที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเองจะใช้วิธีจูงใจให้ลูกทำตามแม่เรียกร้อง ให้ความรัก ความอบอุ่นและยอมรับลูก ส่วนแม่ที่ฝึกให้ลูกมีพฤติกรรมพึ่งคนอื่นจะใช้วิธีฝึกลูกดังนี้

1. แม่ที่ให้รางวัลอย่างสม่ำเสมอ
2. แม่ที่ให้ทั้งรางวัลและการทำโทษอย่างไม่คงเส้นคงวา

เซียร์ (Sears. 1957 : 172-174) กล่าวว่า การฝึกให้เด็กรู้จักพึ่งตนเองควรใช้วิธีพ้อนพ่นให้เด็กทำในสิ่งที่ต้องการจะทำและพอทำเองได้ การให้รางวัล และการทำโทษควรทำให้เหมาะสม ควรยอมรับการกระทำของเด็ก การขัดขวางไม่ให้เด็กทำอะไรด้วยตนเองเป็นการบั่นทอนการช่วยตัวเองของเด็กที่เซียร์เสนอเพิ่มเติมไว้คือ แม่ที่ดีควรใช้วิธีแนะนำ เพราะในบางขณะเด็กอาจเกิดความวิตกกังวลว่าจะประพฤติดังไรดี เด็กจะต่าง ๆ ได้ ถ้าเขาไม่เกิดความวิตกกังวลเสียก่อน ในกรณีที่เด็กต้องการจะทำอะไรแล้วถูกแม่ดูว่าด้วยอารมณ์โกรธจะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล แต่ถ้าแม่แนะนำด้วยถ้อยคำอ่อนหวานจะช่วยให้เด็กเกิดความหวังและกระตือรือร้นที่จะทำ เด็กต้องการให้แม่เอาใจใส่ตนจึงมักกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจและการยอมรับจากแม่

ทั้งนี้ สเทนเคอร์ ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นของพ่อแม่เหมือนตัวแทนทางสังคม แม้จะเป็นผู้คอยให้รางวัลเด็ก เป็นต้นว่า การสัมผัสทางด้านร่างกายและการเอาใจใส่ยอมรับเด็ก พ่อแม่ไม่ควรช่วยเหลือลูกไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง การปล่อยให้เด็กทำอะไรได้ด้วยตนเองและยอมรับการกระทำของเด็ก เด็กก็จะเริ่มมีการพึ่งตนเอง การฝึกให้ลูกพึ่งตนเองเป็นไปตามวัฒนธรรม แต่ระยะของการฝึกควรจะมิชอบเขต พ่อแม่ควรจะฝึกให้ลูกพึ่งตนเองเมื่อถึงเวลาอันควรตามความสามารถของเด็กแต่ละคนและคำนึงถึงความพร้อมของเด็กด้วย พฤติกรรมการพึ่งตนเองและการ

ฟังคนอื่นจะพัฒนาขึ้นเป็นการฟังตนเองหรือไม่นั้นมีระยะสำคัญ 2 ระยะ คือ ระยะแรก เป็นวัยทารก เด็กต้องฟังคนอื่นมากโดยการอื่นให้แม่หรือคนเลี้ยงหันมาเอาใจใส่ตน ระยะที่สอง เป็นขั้นที่เด็กเริ่มจะมีพฤติกรรมฟังตนเองซึ่งเริ่มเมื่อตอนอายุ 2-3 ปี ในระยะนี้เด็กค้นร่นที่จะให้พ้นจากความควบคุมของแม่และเรียนรู้ถึงการฟังตนเองในทางที่วัฒนธรรมยอมรับ (Dinkmeyer. 1965 : 146)

การฝึกให้ฟังตนเอง แม่สามารถฝึกได้ตั้งแต่เด็ก เช่น ฝึกการขับถ่าย การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ อีริกสัน กล่าวสนับสนุน สเพนเซอร์ ว่า เด็กในวัย 2 ขวบ เป็นระยะสำคัญที่แม่จะพัฒนาการฝึกให้ลูกฟังตนเอง ฝึกความเป็นตัวของตัวเอง และเมื่อโตขึ้นควรฝึกอิสรภาพในการแสดงความคิดเห็น ให้มีอิสรภาพทางเศรษฐกิจ เช่น รู้จักหารายได้ด้วยตนเอง รู้จักสะสมเงินเพื่อใช้จ่ายในสิ่งที่ตนต้องการ อีริกสันให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า พ่อแม่ที่ตามใจเด็กอย่างมีเหตุผลให้มีอิสรภาพในการค้นคว้าเพื่อสนองความอยากรู้อยากช่วยตัวเองของเด็ก และปล่อยให้เด็กมีโอกาสอยู่คนเดียวตามลำพังบ้างจะพัฒนาความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง (Maier. 1962 : 57)

อะไรตี้ (Arieti. 1967 : 38) ได้กล่าวว่า เด็กจะสามารถพัฒนาพื้นฐานแห่งการยอมรับนับถือตนเอง (Self-Esteem) ได้จาก

- การปลูกฝังจริยธรรมและคุณค่าแห่งความเป็นคน
- การประสบความสำเร็จในสิ่งที่ต้องการ
- ความสามารถที่จะมีอิทธิพลหรือควบคุมผู้อื่นได้
- การได้รับการยอมรับ ความสนใจ และการได้รับความรักจากบุคคลอื่น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แม็คเคลแลน และแอตकिनสัน (McClelland and Atkinson. 1953 : 109) ได้ศึกษากับแม่ที่ประเทศเยอรมันนี บราซิล และญี่ปุ่น ได้สังเกตเห็นว่าแม่เป็นจำนวนมากที่หวังให้เด็กช่วยตนเองได้ตั้งแต่อายุยังน้อย แต่ไม่ได้ปลุกฝังให้เด็กของตนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงแต่อย่างใด ในทางตรงข้าม แม่เหล่านั้นกลับละทิ้งเด็กของตนด้วยซ้ำ และสรุปผลได้ว่า ถ้าแม่มีความมุ่งหวังให้เด็กช่วยตัวเองเร็วเกินไปหรือช้าเกินไป บ่อมเป็นอันตรายต่อความเจริญของเด็กทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และยิ่งกว่านั้น ถ้าตั้งความมุ่งหวังให้เด็กช่วยตัวเองเมื่ออายุ 8 ขวบ จะเป็นระยะที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากที่สุด การฝึกให้เด็กทำอะไรได้เองตั้งแต่เล็กเป็นการช่วยส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แต่จะต้องไม่บีบบังคับหรือเข้มงวดเกินไป การปฏิบัติแบบสายกลางในด้านต่าง ๆ บ่อมจะช่วยให้เด็กเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ดีที่สุด

วินเทอบอททอม (Winterbottom. 1985 : 453-478) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการฝึกให้พึ่งตนเอง และเอาชนะสิ่งแวดล้อม โดยใช้วิธีสัมภาษณ์แม่ในกลุ่มตัวอย่างพร้อมทั้งให้แม่ตอบแบบสอบถาม 2 ฉบับ คือ Mother's Standard of Training in Independence and Mastery ฉบับที่ 1 เป็นข้อเรียกร้อง (Demand) ของแม่ มีข้อความ 20 ข้อ มีความหมายในทางบวก และฉบับที่ 2 เป็นการยับยั้งการพึ่งตนเอง (Resintriiction) ซึ่งมีข้อความ 20 ข้อเหมือนเดิม แต่มีความหมายในทางลบ ในแต่ละข้อของแบบสอบถามให้แม่เติมอายุของลูกที่แม่คาดหวังว่าสามารถฝึกในพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ ในตอนท้ายของแบบสอบถามฉบับที่ 1 จะมีแบบสอบถามให้แม่เลือกตอบเฉพาะด้าน การให้รางวัลหรือเป็นกลาง และในตอนท้ายแบบสอบถามฉบับที่ 2 จะมีแบบสอบถามให้แม่เลือกตอบด้านการลงโทษ หรือเป็นกลาง ได้ผลสรุปดังนี้

1. แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เรียบเรียงให้ลูกฟังตนเองได้ ภายในอายุ 7 ขวบ ซึ่งเป็นอายุน้อยกว่าที่แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ คาดหวัง

2. แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีการให้รางวัลเป็นคำพูด สิ่งของ และความอบอุ่น ความรัก มากกว่าแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

3. แม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีการยับยั้งการฟังตนเองน้อยกว่าแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และการยับยั้งการฟังตนเองจะสังเกตได้ว่ามีอยู่ในวัยที่ลูกอายุน้อยกว่าด้วย ส่วนแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีคะแนนความคาดหวังให้ลูกฟังตนเองต่ำมาก

โรเซน (Rosen. 1961 : 574 - 585) ได้รายงานผลการศึกษาของเขาว่า พ่อแม่ของเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้เน้นการฝึกความต้องการผลสัมฤทธิ์ ชอบแข่งขัน สนใจงานของลูก ตั้งเป้าประสงค์สำหรับลูก คอยดูแลความสามารถในการแก้ปัญหาของลูก พ่อแม่ของเด็กกลุ่มนี้จะให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกเมื่อลูกทำ หรือแก้ปัญหาได้ดี แต่มักเฉยเมื่อลูกทำไม่ได้ดี

วินเทอร์บัททอม ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์กับการเรียนรู้การฟังตนเอง โดยศึกษากับเด็กชายวัย 8 ปี จำนวน 29 คน กับแม่ของเด็กเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีฐานะทางสังคม เศรษฐกิจ จัดอยู่ในระดับกลาง (Middle-Class) ของรัฐทางตะวันตกในอเมริกา ปีที่ศึกษา คือปี 1952 ศึกษาด้วยวิธีสัมภาษณ์แม่ถึงการฝึกให้ลูกฟังตนเอง และการยับยั้งการฟังตนเองของลูก ส่วนการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก ได้ใช้แบบสอบถามที่ให้เด็กสร้างจินตนาการ (The Imaginative Measure of n Achievement) ผลการศึกษาปรากฏว่า (Atkinson. 1966 : 453-478)

1. เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่จะฝึกให้ฟังตนเองได้มากกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แม่จะมีการยับยั้งการฟังตนเองน้อยกว่าเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิน เทอร์บัททอม ตั้งข้อสังเกตจากผลการศึกษาของเขาว่า การเริ่มฝึกให้ลูกฟังตนเองได้ตั้งแต่อายุน้อย ๆ และลดการยับยั้งการฟังตนเองของลูกให้น้อยลง เป็นการช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในตัวเด็กได้

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น มาลา วิรุณานนท์ (2515 : 146) ได้พบว่า เด็กที่แม่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองมากจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากแม่ที่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกฟังตนเองน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากการวิเคราะห์ค่าคะแนนพอที่จะแสดงให้เห็นว่า ลูกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงแม่จะฝึกให้ฟังตนเองมาก และลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำถ้าแม่ฝึกน้อย (มาลา วิรุณานนท์. 2515 : 131) ส่วนงานวิจัยของ มธุรส วีระกำแหง (2515 : 117) นั้นพบว่า แม่ไทยที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองสูงและต่ำ ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ส่วนแม่ไทยที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองปานกลาง ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า

เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน โดย

1. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูงและต่ำ

ทั้งนี้เพราะการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลางนั้น พ่อแม่จะมีการฝึกให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามความสามารถที่แท้จริง หรือวุฒิภาวะของเด็ก เด็กจะรู้สึกตื่นตัวต่อการลองทำสิ่งแปลกใหม่ด้วยตัวเอง มีความพยายามที่จะทำงานนั้น ๆ ให้สำเร็จหรือทำอย่างดีที่สุดเพื่อเป็นการทดสอบความสามารถของตนเอง แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูงนั้น เด็กจะมีความรู้สึกว่าถึงแม้เขาจะทำสิ่งใดนั้นได้หรือไม่ก็ได้ เขาก็จะต้องทำมันด้วยตนเองอยู่ดี เพราะไม่มีใครมาคอยทำให้ ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเขาจึงน้อยกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำนั้น เด็กอาจจะได้รับความรัก

ความเอาใจใส่จากพ่อแม่เป็นอย่างมาก และพ่อแม่จะทำให้เด็กทุกอย่าง จนเด็กรู้สึกว่าเขาไม่จำเป็นต้องทำงานนั้นให้สำเร็จก็ได้ เพราะพ่อแม่ย่อมจะช่วยเหลือ และทำให้อยู่ดี ดังนั้นจากที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงคิดว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลางน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูงและต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มธุรส วีระกำแหง (2515 : 117) ที่พบว่า แม่ไทยที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองสูงและต่ำ ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ส่วนแม่ไทยที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองปานกลาง ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก

2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ

ทั้งนี้เพราะ การที่เด็กถูกอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูงนั้นเขาจะต้องพยายามช่วยเหลือตนเองให้มากที่สุด จึงมีความมานะอดทนที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ เพื่อตัวของเขาเอง แต่เด็กที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำนั้นจะมีพ่อแม่คอยช่วยเหลือและทำให้อยู่ตลอดเวลา เด็กจึงขาดความพยายาม และแรงจูงใจที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ เพราะถึงแม้ว่าเขาจะทำไม่ได้ก็จะมีผู้คอยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลืออยู่นั่นเอง ดังนั้นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง จึงน่าจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ ซึ่งทั้งนี้จากการศึกษาของ แม็คเคลแลน และ ฟรีแมน ก็พบว่า ถ้าพ่อแม่มุ่งหวังให้ลูกมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ควรจะฝึกให้ลูกรู้จักฟังตนเอง และให้ลูกทำสิ่งต่าง ๆ ได้เป็นผลสำเร็จ (Atkinson. 1966 : 453-454)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง และ คุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา

จากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยเรื่องใดกล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของบุคคลไว้โดยตรง แต่ก็มีการวิจัยบางเรื่องที่สามารถนำมาเป็นเอกสารอ้างอิง เพื่อเป็นแนวทางให้เห็นความเกี่ยวข้องของเรื่องการอบรมเลี้ยงดู และคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดังนี้

เดช วิโย (2522 : 68) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านความคิดให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ซึ่งประกอบด้วย ความเมตตากรุณา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การมีสำนึกและความจริงใจ ความเป็นผู้มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจ ความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำความชั่ว และความกตัญญูกตเวที ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน พบว่า

1. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและแบบปล่อยปละละเลย
2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่า แบบปล่อยปละละเลย

ผลงานวิจัยของ เดช วิโย นี้ พบว่าสอดคล้องกับการศึกษาของ ฮอฟแมน (Hoffman. 1970 : 291) ที่ได้รวบรวมการวิจัยที่ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก โดยแยกเป็นรักมาก และรักน้อย กับลักษณะที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม 4 ประการ คือ การยึดหลักภายในตน การมีความรู้สึกในความผิด การอดทนต่อสิ่งชั่วววนใจ และการยอมรับสารภาพผิด โดยศึกษากับเด็กอายุ 4-13 ปี พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากนั้น พ่อแม่มีความเข้าใจให้การสนับสนุนและให้ความสำคัญแก่เด็ก มีเหตุผลในการลงโทษ ซึ่งเป็นลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูประเภทนี้มีลักษณะทางจริยธรรมทั้ง 4 ประการ สูงกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบรักน้อย ที่พ่อแม่เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ไม่เอาใจใส่

นอกจากนั้น ทิพย์สุตา นิลสินธพ (2523 : 47) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรม 14 ด้าน อันประกอบด้วย ความซื่อสัตย์ ความเอื้อเฟื้อ ความสามัคคี ความมีน้ำใจ ความเสียสละ ความยุติธรรม การมีความกตัญญูกตเวที ความมีระเบียบวินัย ความเมตตากรุณา ความขยัน ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม และการเคารพสิทธิของผู้อื่น กับ การอบรมเลี้ยงดูก่อนวัยเรียน พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและแบบปล่อยปละละเลย และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีจริยธรรมสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

จากการศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อจริยธรรมด้านต่าง ๆ ของเด็ก ดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ของจริยธรรมที่มีผู้ศึกษามาแล้วนี้ มีบางด้านที่เป็นองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา เช่น งานวิจัยของ ทิพย์สุตา นิลสินธพ (2523 : 7) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรมเลี้ยงดูนั้น จริยธรรมด้านต่าง ๆ ที่ศึกษาเป็นองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ถึง 7 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความเอื้อเฟื้อ ความสามัคคี ความยุติธรรม ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ และการควบคุมตนเอง

จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงคาดว่า การอบรมเลี้ยงดูน่าที่จะมีผลต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก ทั้งนี้เนื่องจากความมีน้ำใจนักกีฬาเกี่ยวข้องกับจริยธรรม 9 ด้าน ดังปรากฏในนิยามข้างต้น ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าแบบเข้มงวด และแบบปล่อยปละละเลย เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าแบบปล่อยปละละเลย และเนื่องจาก วัตสัน และ เฮนรี (ถวิล รัชชธรี. 2526 : 50 ; อ้างอิงมาจาก Watson and Henry. 1973 : 297; citing Baumrind. n.d.) ได้อ้างถึงการวิจัยของ บาร์มริน ในการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพของเด็กกับการอบรมเลี้ยงดู พบว่า เด็กที่ได้รับการ

อบรม เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยได้รับความรักและคาดหวังความสามารถของเด็กตามระดับวุฒิภาวะ เด็กสามารถพัฒนาการช่วยเหลือตนเองได้ดี ซึ่งน่าจะตรงกับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองระดับปานกลาง เด็กที่พ่อแม่อบรม เลี้ยงดูแบบเข้มงวดและทำให้เป็นส่วนใหญ่ เด็กช่วยเหลือตนเองได้ไม่ดี ซึ่งน่าจะตรงกับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองระดับต่ำ ส่วนเด็กที่พ่อแม่เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ไม่ค่อยสนใจ เด็กช่วยเหลือตนเองได้ แต่มีความตึงเครียดทางอารมณ์ ซึ่งน่าจะตรงกับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองระดับสูง ผู้วิจัยจึงสรุปแนวทางการตั้งสมมติฐานดังนี้

✱ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกัน โดย

1. เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลางมีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง และต่ำ

2. เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำ มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน โดย

1.1 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน

1.2 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบรายบุคคล มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน

1.3 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคล

2. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน โดย

2.1 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง

2.2 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ

2.3 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ

3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก

4. เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขัน มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกัน โดย

4.1 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน

4.2 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบรายบุคคล มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน

4.3 เด็กที่ได้รับการจัดการการแข่งขันแบบกลุ่ม มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคล

5. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกัน โดย

5.1 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง

5.2 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ

5.3 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง

6. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง ที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. ชุดกิจกรรมเกมแข่งขันทั้งหมด 10 เกม ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาจากกรรมการ 3 คน ว่าเกมแต่ละเกมนั้นสามารถเล่นได้ทั้งแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล เช่น เกมต่อภาพ jigsaw เกมหาความแตกต่างของภาพ เกมซ่อนภาพ เป็นต้น นอกจากนั้น เกมที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือก เกมที่มีลักษณะเอื้อต่อการส่งเสริมคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬา ของผู้แข่งขันได้ โดยผ่านการพิจารณาและการให้คำปรึกษาจากนักจิตวิทยา (ภาคผนวก จ)

2. แบบทดสอบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองที่ มาลา วิรุณานนท์ และ มธุรส วีระกำแหง ร่วมกันสร้างขึ้น โดยดัดแปลงมาจากของ วินเทอบอททอม (Winterbotton. 1958 : 455) ลักษณะของแบบทดสอบเป็นคำถาม จำนวนทั้งหมด 12 ข้อ ซึ่งคำตอบแต่ละข้อมี 5 ตัวเลือก แบ่งออกเป็น เกือบตลอดเวลา, บ่อย ๆ, บางครั้งบางครั้งว, นาน ๆ ครั้ง, เกือบจะไม่เคยทำเลย ซึ่งการให้คะแนนผู้ตอบในแต่ละข้อแบ่งออกเป็น 4, 3, 2, 1 และ 0 ตามลำดับ ผู้วิจัยได้นำไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .714

ในการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยมีคำชี้แจงให้ผู้ตอบได้ทราบถึงเกณฑ์การพิจารณาเลือกคำตอบแบบสอบถาม ดังนี้

ถ้ากระทำตั้งแต่ 5	ครั้งขึ้นไป	ต่อ สัปดาห์	ถือว่า	เกือบตลอดเวลา
ประมาณ 4	ครั้ง	ต่อ สัปดาห์	ถือว่า	บ่อยๆ
ประมาณ 3	ครั้ง	ต่อ สัปดาห์	ถือว่า	บางครั้งบางครั้งว
ประมาณ 2	ครั้ง	ต่อ สัปดาห์	ถือว่า	นานๆครั้ง
ประมาณ 0-1	ครั้ง	ต่อ สัปดาห์	ถือว่า	เกือบจะไม่เคยเลย

ตัวอย่าง

นิสาฝึกลูกให้ที่บ้านคนเดียวในเวลากลางวันได้
ท่านทำเช่นเดียวกับนิสา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

3. แบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดย
ดัดแปลงมาจาก ของมาริสา รัฐปิตย จำนวนทั้งหมด 30 ข้อ โดยจะวัดองค์ประกอบ
ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใน 6 ด้าน อันประกอบด้วย ความทะเยอทะยาน ความ
กระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบต่อตนเอง การรู้จักวางแผนงาน และ
ความมีเอกลักษณ์ ลักษณะของแบบทดสอบจะเป็นคำถามที่มี 2 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์
การให้คะแนนในแต่ละข้อเป็นแบบ 1, 0 ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำแบบทดสอบไปวิเคราะห์หา
ค่าความเที่ยงตรง ด้วยวิธีหาอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-
กลุ่มต่ำ ใช้สูตร t -test นำข้อที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มา
เป็นข้อทดสอบ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนนำไปใช้จริง ได้ค่าความ
เชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .750

ตัวอย่าง

การเลือกที่นั่งในห้องเรียน นักเรียนมักจะเลือกที่นั่งแถวไหน

- ก. แถวหน้า
- ข. แถวกลางๆ หรือ หลังๆ

4. แบบทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน ทั้งหมด 9 ข้อ โดยในแต่ละข้อจะวัดองค์ประกอบความมีน้ำใจนักกีฬาในแต่ละด้าน ดังนี้ ความรู้จักแพ้ รู้จักชนะ การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา ความซื่อสัตย์ ความ บุติธรรมความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น และความกล้าหาญ ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างและการให้ คะแนนแบบทดสอบ ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

แบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านความมีน้ำใจนักกีฬา ของ เด็กนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมีน้ำใจนักกีฬา ของ กนกวลี เอ่งฉ้วน (2529 : 15) และพบว่า

1.1 องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมีน้ำใจนักกีฬา ประกอบ ด้วยคุณลักษณะ 9 ด้าน คือ

1.1.1 การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ

1.1.2 การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา

1.1.3 ความซื่อสัตย์

1.1.4 ความบุติธรรม

1.1.5 ความสามัคคี

1.1.6 ความรับผิดชอบ

1.1.7 ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

1.1.8 การยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น

1.1.9 ความกล้าหาญ

2. สร้างแบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านความมีน้ำใจนักกีฬา โดยยึดหลัก องค์ประกอบของบุคลิกภาพด้านความมีน้ำใจนักกีฬา ตามที่ผู้วิจัยศึกษามา

3. ลักษณะของแบบทดสอบจะเป็นการเล่านิทาน และจบด้วยคำถามที่ให้นักเรียนเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ 2 ตัวเลือก พร้อมทั้งจะถามเหตุผลในการเลือกคำตอบนั้นของเด็ก โดยการตรวจให้คะแนนแบ่งออกเป็นดังนี้

3.1 ถ้านักเรียนเลือกคำตอบถูก พร้อมทั้งให้เหตุผลที่เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด จะได้ 2 คะแนน

3.2 ถ้านักเรียนเลือกคำตอบถูก แต่ให้เหตุผลไม่ได้ หรือเหตุผลนั้นไม่เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด จะได้ 1 คะแนน

3.3 ถ้านักเรียนเลือกคำตอบไม่ถูกจะได้ 0 คะแนน

ตัวอย่าง แบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

เรื่อง เจ้าตอกกับเต้าน้อย

เจ้าตอกเป็นกระต่ายน้อยแสนซนตัวหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในป่าใหญ่ บรรดาสัตว์ทั้งหลายในป่าต่างก็ยกย่องว่า เจ้าตอกมีฝีเท้าที่ไวที่สุด มันสามารถวิ่งได้เร็วปานลมพัดทีเดียว ซึ่งสิ่งนี้ทำให้มันภูมิใจในตัวเองนักหนา วันหนึ่งขณะที่มันกำลังเดินเล่นอย่างสบายใจ ก็เลื้อยสบายตาไปเห็นเต้าน้อยกำลังเดินตัวมเตี้ยมอย่างใจเย็นอยู่ มันจึงเข้าไปพูดอย่างหยอกเข้าขึ้นว่า "โอ๊ย เต้าน้อยเจ้าเดินช้าอย่างนี้เมื่อไหร่จะถึงบ้านเสียทีละ น่ากลัวว่ากว่าจะถึงเจ้าก็คงตัวโตขึ้นเบะละซิ" เต้าน้อยได้ยินดังนั้นจึงหันมาบอกกับเจ้าตอกว่า "ก็ไม่เห็นช้าอะไรนี่ เราเดินเพลิน ๆ ไปเดี๋ยวก็ถึงแล้ว" เจ้าตอกได้ยินเต้าน้อยพูดเช่นนั้นจึงเอ่ยขึ้นว่า "ถ้าอย่างนั้นเราลองมาแข่งกันมัยละว่าใครจะสามารถวิ่งไปถึงบ้านเจ้าได้ก่อนกัน ถ้าใครแพ้ต้องยอมเสียหัวผักกาดให้กับผู้ชนะนะ" เต้าน้อยตกลงรับปากเจ้าตอกโดยดี แล้วก็ก้มหน้าก้มตาเดินต่อไป ส่วนเจ้าตอกผู้วิ่งเร็วปานลมพัดก็คิดว่า แค่วะบะทางเท่านั้นมันวิ่งบรีอเดียวก็ถึงแล้วไม่เห็นจะต้องรีบร้อนอะไร อากาศก็เย็นสบายชวนให้นอนเล่นชะจริง ๆ ว่าแล้วเจ้าตอกก็ล้มตัวลงนอนจนเพลอหลับไปจนได้ เวลาผ่านไปนานพอควร เจ้าตอก

สะดุ้งตื่นขึ้นมา รีบวิ่งฮ้าวไปบ้านเต่าน้อยทันที แต่เจ้าต็อกก็เห็นเพียงหลังเต่าน้อย เลี้ยวเข้าประตูบ้านไปไว ๆ ถ้านักเรียนเป็นเจ้าต็อก นักเรียนจะยอมรับว่าวิ่งแข่งแพ้เต่าน้อย แล้วยอมให้หัวผักกาดแก่เต่าน้อยโดยดีหรือไม่

ก. ยอมรับว่าแพ้แต่โดยดี

ข. ไม่ยอมรับว่าตนแพ้

เพราะเหตุใด นักเรียนจึงเลือกคำตอบนั้น

ตัวอย่างการให้คะแนน

ถ้าผู้ตอบ ตอบข้อ ก. และให้เหตุผลว่า เพราะตกลงกันไว้ว่าใครไปถึง ที่หลังต้องเป็นฝ่ายแพ้ จะได้ 2 คะแนน

ถ้าผู้ตอบ ตอบข้อ ก. และเมื่อถูกถามเหตุผลตอบไม่ได้ หรือตอบว่า เพราะเพลื่อนอนหลับไป หรือให้เหตุผลที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง จะได้ 1 คะแนน

ถ้าผู้ตอบ ตอบข้อ ข. จะได้ 0 คะแนน

4. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา 2 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อให้ข้อความในแบบทดสอบนั้นสามารถวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กได้

5. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ โดยวิเคราะห์คุณภาพของข้อสอบ เป็นรายข้อตามหลักเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ ใช้สูตร t-test ในการทดสอบ นำข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับนัยสำคัญ .05 ใช้เป็นเครื่องมือ

6. วิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้หลักกลุ่มรู้จัก (Known Group Technique) ที่มีลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาสสูง และกลุ่มที่มีลักษณะ

ความมีน้ำใจนักกีฬาต่ำ ซึ่งครูประจำชั้นของนักเรียนจะเป็นผู้คัดเลือก โดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากการฟังคำอธิบายถึงคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้วิจัย พร้อมทั้งจะได้รับใบกรอกระดัดคะแนนวัดคุณสมบัติแต่ละด้านของความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งมีทั้งหมด 9 ด้าน เพื่อเป็นการช่วยประกอบการพิจารณาของครูประจำชั้นให้แก่ผู้วิจัย จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากกลุ่มรัฐจัดสูงและกลุ่มรัฐจัดต่ำหาค่าอำนาจจำแนก ใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ ใช้สูตร t -test นำข้อที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มาเป็นข้อทดสอบ

7. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ .676

การดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยติดต่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อกำหนดวันและเวลาที่ใช้ในการทดลอง

2. ทำการทดสอบความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Ego Centric) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสี่สุก โดยใช้แบบทดสอบวัดของดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์ (2527 : 56) ซึ่งดัดแปลงมาจาก เพียเจต์ (Piaget) เพื่อเป็นการตรวจสอบว่า เด็กหลุดพ้นจากความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้วหรือยัง เพราะถ้าเด็กยังติดกับพัฒนาการในขั้นนี้อยู่ เขาก็จะยึดการปฏิบัติตามความพึงพอใจตนเองเป็นหลัก และไม่สามารถเรียนรู้ถึงเหตุผล และคุณธรรมที่ดีอันจำเป็นที่ต้องใช้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะที่ผ่านพัฒนาการขั้นความคิดยึดตนเองเห็นศูนย์กลางแล้วเท่านั้น

3. คัดเฉพาะเด็กที่ทดสอบแล้วว่าสามารถหลุดพ้นจากความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้ว จากนั้นส่งแบบสอบถามเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองให้มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูเด็กที่คัดเลือกไว้ ตอบส่งกลับมา โดยทั้งนี้จะมีใบชี้แจงและขอรับรองให้ผู้ปกครองเด็ก เข้าใจและเล็งเห็นความสำคัญของการให้ความร่วมมือใน

การตอบแบบสอบถามกลับ พร้อมทั้งขอความช่วยเหลือจากครูประจำชั้นในการเรียกเก็บแบบสอบถามคืนมา

4. จัดกลุ่มเด็กแยกออกเป็นพวกที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ โดยเด็กที่มารดาหรือผู้เลี้ยงดูตอบแบบสอบถามได้คะแนนรวมอยู่ในพวกสูงสุด 30 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนที่เด็กคัดเลือกไว้เป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง เด็กที่ได้คะแนนรวมอยู่ในกลุ่มต่ำสุด 30 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนที่เด็กคัดเลือกไว้เป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ และอีก 40 เปอร์เซ็นต์ ที่ได้คะแนนอยู่ระหว่างกลาง จัดเป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง

5. สุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ ออกมากลุ่มละ 27 คน

6. จับสลากแบ่งเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ออกเป็นกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขันการแข่งขันกลุ่มละ 9 คน ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง และต่ำ ก็จับสลากแบ่งกลุ่มดังนี้เช่นกัน

7. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดตอบแบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านแรงจูงใจไฟสัณฤทธิ์ ของ มาริสา รัฐปัทม์ และแบบทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการหาค่าความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมาแล้ว ก่อนที่จะดำเนินการทดลอง (Pretest) เพื่อตรวจสอบว่า ก่อนเริ่มการทดลองกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขันจะมีคุณลักษณะด้านแรงจูงใจไฟสัณฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกันทางสถิติ

8. ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทั้งแบบที่ได้รับการแข่งขัน แบบกลุ่ม และแบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุมได้มีโอกาสสร้างความคุ้นเคยภายในกลุ่มก่อนเริ่มการทดลอง เพราะทั้งนี้เด็กอาจได้รับการสุ่มมาจากต่างห้องเรียน โดยจัดให้แต่ละกลุ่มมีกิจกรรมง่าย ๆ ร่วมกัน เช่น การร้องเพลง การฟังนิทานจากผู้วิจัย พร้อมทั้งพูดคุยแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ร่วมกัน ฯลฯ

9. เมื่อผู้วิจัยเห็นว่า เด็กทุกกลุ่มเริ่มคุ้นเคยกันแล้ว ผู้วิจัยจัดชั่วโมงการปฐมนิเทศให้กับกลุ่มที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 1 ครั้ง เพื่อให้เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับการเล่นในการแข่งขันแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล โดยผู้วิจัยจัดกิจกรรมและชี้แจงให้เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่มได้เล็งเห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกันภายในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มเป็นผู้ชนะ และให้เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคลเข้าใจในสถานการณ์ของการแข่งขัน

10. ผู้วิจัยเริ่มจัดกิจกรรม เกมแข่งขันให้กับกลุ่มทดลองที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคล โดยทั้งสองกลุ่มได้รับเกมแข่งขันทั้งหมด 10 เกม ซึ่งได้เล่นวันละ 1 เกม โดยใช้ช่วงเวลาต่างกัน ในการเล่นเกมใช้เวลาประมาณวันละ 40 นาที ลักษณะการจัดเกมเริ่มจากเกมง่ายในวันแรกไปหาเกมยากในวันท้าย ๆ

11. ในการจัดเกมแข่งขันนั้นกลุ่มทดลองที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่มมีจำนวนทั้งหมด 27 คน (ตารางการจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่าง) ถูกแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน ได้ทั้งหมด 9 กลุ่ม แล้วให้ทั้ง 9 กลุ่มแข่งขันกัน โดยมีกลุ่มที่ชนะเพียงกลุ่มเดียว และสมาชิกของกลุ่มซึ่งมีจำนวน 3 คนนั้น มีการสับเปลี่ยนกันในแต่ละวัน ในเกมแข่งขันแต่ละวันนั้นสมาชิกของกลุ่มที่ชนะ เกมแข่งขันได้รับการประทับดาวอันเป็นสัญลักษณ์ของผู้ชนะบนแผ่นแสดงรายชื่อนักเรียนที่ผู้วิจัยทำขึ้น

12. ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคลมีจำนวนทั้งหมด 27 คน ในแต่ละวันได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อย กลุ่มละ 9 คน โดยแต่ละกลุ่มมีการแข่งขันแบบรายบุคคลกันเองภายในกลุ่มนั้น เพื่อหาผู้ชนะในแต่ละกลุ่มย่อย ผู้ชนะของแต่ละกลุ่มได้รับการประทับดาว เป็นสัญลักษณ์ของผู้ชนะบนแผ่นแสดงรายชื่อนักเรียนที่ผู้วิจัยทำขึ้น

13. กลุ่มควบคุมได้รับกิจกรรมเกมทั้งหมด 10 เกม ซึ่งได้เล่นวันละ 1 เกม ๆ ละประมาณ 40 นาทีเหมือนกับกลุ่มทดลองแต่ทั้งนี้ไม่มีการสร้างสถานการณ์การแข่งขัน

14. หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมเกมแข่งขันทั้ง 10 เกมแล้ว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬา อีกครั้งหนึ่ง (Post Test) เพื่อนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์

การวิเคราะห์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS[®] จัดกระทำดังนี้

1. วิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแบบทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา ด้วยการหาอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ ใช้สูตร t-test

1.2 ความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์อัลฟา

2. วิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ผู้วิจัยนำคะแนนหลังการทดลอง จากการทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแต่ละกลุ่มไปทดสอบความแตกต่าง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทิศทาง (Two-way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของตัวแปรใดได้ทำการทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison Test) โดยวิธีของ นิวแมน-คูล (Newman-Keuls Method) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1, 2, และ 3

2.2 ผู้วิจัยนำคะแนนหลังการทดลอง จากการทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนแต่ละกลุ่มไปทดสอบความแตกต่าง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทิศทาง (Two-way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของตัวแปรใด ได้ทำการทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison Test) โดยวิธีของ นิวแมน-คูล (Newman-Keuls Method) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4, 5, และ 6

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของ เครื่องมือ

1.1 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยวิธีหาอำนาจจำแนก
ใช้เทคนิค 25 เปอร์เซ็นต์ ของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยใช้สูตร t-test

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์อัลฟา

ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum S_1^2}{S_2^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อในแบบทดสอบ
	$\sum S_1^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนรายข้อ
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

2.2 วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

2.3 ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่ ในแต่ละระดับของ

ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู โดยวิธีของ นิวแมน-คูล (Newman-Keuls Method)

$$q = \frac{\bar{X}_{\max} - \bar{X}_{\min}}{\sqrt{\frac{MS_W}{n}}}$$

เมื่อ	q	แทน	ค่าคะแนนการเปรียบเทียบรายคู่
	$\bar{X}_{\max}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีค่าสูง
	$\bar{X}_{\min}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีค่าต่ำ
	MS_w	แทน	mean square ภายในกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งหลุดพ้นพัฒนาการขั้นความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้ว จำนวนทั้งสิ้น 106 คน ของโรงเรียนวัดสี่สุก สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งหลุดพ้นพัฒนาการขั้นความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้วจำนวน 81 คน ของโรงเรียนวัดสี่สุก สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535 ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง สูง ปานกลาง และต่ำ ออกมากลุ่มละ 27 คน แล้วจึงสุ่มแบบง่าย เข้ารับกิจกรรมการแข่งขันรูปแบบต่างๆ 3 แบบ ดังนี้

การแข่งขัน การอบรมเลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเอง	การแข่งขัน		ไม่ได้รับ การแข่งขัน	รวม
	แบบ กลุ่ม	แบบ รายบุคคล		
สูง	9	9	9	27
ปานกลาง	9	9	9	27
ต่ำ	9	9	9	27

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	=	ค่าเฉลี่ย
S.D.	=	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	=	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
N	=	จำนวนในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง
*	=	ระดับนัยสำคัญที่ .05

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง
2. วิเคราะห์ค่าปฏิสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู 3 วิธี กับรูปแบบการแข่งขัน 3 แบบ (หลังการทดลอง)
3. วิเคราะห์ค่าปฏิสัมพันธ์ของความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างการอบรมเลี้ยงดู 3 วิธี กับรูปแบบการแข่งขัน 3 แบบ (หลังการทดลอง)

ในการทดลองผู้วิจัยได้ทำการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความมีน้ำใจนักกีฬา
ของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 คะแนนก่อนการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์			น้ำใจนักกีฬา		
	N	$\bar{X}$	SD.	N	$\bar{X}$	SD.
กลุ่มควบคุม	27	23.592	2.515	27	9.592	1.865
แข่งขันแบบรายบุคคล	27	22.888	2.485	27	9.185	2.337
แข่งขันแบบกลุ่ม	27	24.407	2.291	27	9.111	2.172

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มควบคุม กลุ่มแข่งขันแบบรายบุคคล และกลุ่ม
แข่งขันแบบกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เท่ากับ 23.592, 22.888,
24.407 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.515, 2.485, 2.291 ตามลำดับ
ส่วนค่าเฉลี่ยของน้ำใจนักกีฬามีค่าเท่ากับ 9.592, 9.185, 9.111 และมีค่า
เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.865, 2.337, 2.172 ตามลำดับ

หลังจากได้แบ่งกลุ่มทดลองดังตาราง 1 แล้ว นำคะแนนแรงจูงใจไฟส์มฤทธิ
มาวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง โดยใช้ F-test
ผลปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจไฟส์มฤทธิระหว่าง
กลุ่มตัวอย่าง ก่อนการทดลอง

แหล่งข้อมูล	df	Sum of Squares	Mean Squares	F
ระหว่างกลุ่ม	2	31.185	15.592	2.634
ภายในกลุ่ม	78	461.703	5.919	
รวม	80	492.888		

$$F_{.05} (2,78) = 3.126$$

จากตาราง 2 แสดงว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของแรงจูงใจ
ไฟส์มฤทธิของกลุ่มควบคุม กลุ่มแข่งขันแบบรายบุคคล และกลุ่มแข่งขันแบบกลุ่ม ก่อน
การทดลอง พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

หลังจากได้แบ่งกลุ่มทดลองดังตาราง 1 แล้ว นำคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา มาวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง โดยใช้ F-test ผลปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนน้ำใจนักกีฬาระหว่างกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง

แหล่งข้อมูล	df	Sum of Squares	Mean Squares	F
ระหว่างกลุ่ม	2	3.629	1.814	.398
ภายในกลุ่ม	78	355.259	4.554	
รวม	80	358.888		

$$F_{.05} (2,78) = 3.126$$

จากตาราง 3 แสดงว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มควบคุม กลุ่มแข่งขันแบบรายบุคคล และกลุ่มแข่งขันแบบกลุ่ม ก่อนการทดลอง พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตาราง 4 คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูและรูปแบบของการแข่งขัน (N = 27)

การอบรมเลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเอง	รูปแบบของการแข่งขัน					
	แบบกลุ่ม		แบบรายบุคคล		กลุ่มควบคุม	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
สูง	24.89	1.76	23.67	1.87	23.56	2.70
ปานกลาง	25.56	1.94	24.11	2.62	24.78	1.56
ต่ำ	24.78	1.48	22.56	2.30	22.22	2.22

จากตาราง 4 แสดงว่า หลังจากการทดลองแล้วคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ตามตัวแปรรูปแบบของการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยในการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 24.89, 23.67 และ 23.56 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.76, 1.87 และ 2.70 ตามลำดับ

ในกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลาง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 25.56, 24.11 และ 24.78 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94, 2.62 และ 1.56 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม เท่ากับ 24.78, 22.56 และ 22.22 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.48, 2.30 และ 2.22 ตามลำดับ

หลังจากที่ได้ทำการทดลองเสร็จสิ้นแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก โดยใช้ F-test แบบ Two-way Analysis of Variance ผลปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าปฏิสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู 3 วิธี กับรูปแบบของการแข่งขัน 3 แบบ (หลังการทดลอง)

แหล่งข้อมูล	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Main Effects	81.605	4	20.401	4.661*
การอบรมเลี้ยงดู (ก)	35.877	2	17.938	4.099*
รูปแบบของการแข่งขัน (ข)	45.728	2	22.864	5.224*
ผลรวมของ ก x ข	8.272	4	2.068	.472
ภายในกลุ่ม	315.111	72	4.377	

$$F_{.05} (2,72) = 3.134$$

$$F_{.05} (4,72) = 2.514$$

จากตาราง 5 แสดงว่า ค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการแข่งขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กหลังทดลอง ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .472$)

คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กที่มาจาก การอบรมเลี้ยงดู 3 วิธีที่ต่างกัน นั้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.099$) และคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กที่มาจากรูปแบบของการแข่งขัน 3 วิธีนั้น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 5.224$)

ทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้สถิติ นิวแมน-คูล เพื่อที่ว่า เด็กที่มาจากการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองคู่ใดที่มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังผลการทดสอบในตาราง 6 และเพื่อที่ว่า เด็กที่อยู่ในกลุ่มการแข่งขันคู่ใดที่มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังผลในตาราง 7

ตาราง 6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู โดยวิธี นิวแมน คูล

การอบรมเลี้ยงดู แบบฝึกให้ฟังตนเอง	$\bar{X}$	ต่ำ	สูง	ปานกลาง
		23.185	24.037	24.814
ต่ำ	23.185	-	0.852	1.629*
สูง	24.037		-	0.777
ปานกลาง	24.814			-

*p < .05

จากตาราง 6 แสดงว่า ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์รายคู่ โดยใช้ นิวแมน คูล พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตามตัวแปรรูปแบบของการแข่งขัน โดยวิธี นิวแมน คูล

รูปแบบการของการแข่งขัน	รายบุคคล กลุ่มควบคุม แบบกลุ่ม			
	$\bar{X}$	23.444	24.518	25.074
รายบุคคล	23.444	-	.074	1.630*
กลุ่มควบคุม	24.518		-	1.456*
แบบกลุ่ม	25.074			-

*p < .05

จากตาราง 7 แสดงว่า ผลการเปรียบเทียบรายคู่ ค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตามตัวแปรรูปแบบของการแข่งขัน โดยใช้ นิวแมน คูล พบว่า การแข่งขันแบบกลุ่มมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการแข่งขันแบบรายบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการแข่งขันแบบกลุ่มมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 8 คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีน้ำใจนักกีฬา
จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูและการแข่งขัน (N = 27)

การอบรมเลี้ยงดู แบบฝึกให้พึ่งตนเอง	รูปแบบของการแข่งขัน					
	แบบกลุ่ม		รายบุคคล		กลุ่มควบคุม	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
สูง	11.79	1.64	11.67	1.73	10.56	1.59
ปานกลาง	12.33	.87	11.89	.60	10.00	2.12
ต่ำ	11.89	1.27	10.11	1.54	10.67	1.12

จากตาราง 8 แสดงว่า หลังจากการทดลองแล้วคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ตามตัวแปรรูปแบบของการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.79, 11.67 และ 10.56 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.64, 1.73 และ 1.59 ตามลำดับ

ในกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลาง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาในการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.33, 11.89 และ 10.00 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .87, .60 และ 2.12 ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาในการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.89, 10.11 และ 10.67 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.27, 1.54 และ 1.12 ตามลำดับ

การวิเคราะห์หาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรม
เลี้ยงดูแบบ 3 วิธี ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา โดยใช้ F-test แบบ Two-way
Analysis of Variance ผลปรากฏดังตาราง 9

ตาราง 9 แสดงค่าปฏิสัมพันธ์ของน้ำใจนักกีฬา ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู 3 วิธี
กับรูปแบบการแข่งขัน 3 แบบ (หลังการทดลอง)

แหล่งข้อมูล	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Main Effects	38.494	4	9.623	4.545*
การอบรมเลี้ยงดู (ก)	4.247	2	2.123	1.003
รูปแบบของการแข่งขัน (ข)	34.247	2	17.123	8.087*
ผลรวมของ ก x ข	16.494	4	4.123	1.948
ภายในกลุ่ม	152.444	72	2.117	

$$F_{.05} (2,72) = 3.134$$

$$F_{.05} (4,72) = 2.514$$

จากตาราง 9 แสดงว่า ค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการ
อบรมเลี้ยงดูแบบ 3 วิธี ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 1.948$)

สำหรับการอบรมเลี้ยงดู 3 วิธี ไม่พบคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ส่วนรูปแบบของการแข่งขันนั้น คะแนนความมีน้ำใจนักกีฬามีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 8.087$)

ดังนั้น จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อไป โดยใช้ นิวแมน คูล เพื่อ
 ดูว่า เด็กที่อยู่ในกลุ่มการแข่งขันคู่ใดที่มีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกัน อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังผลการทดสอบในตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของน้ำใจนักกีฬา ตามตัวแปรรูปแบบของการแข่งขัน
 โดยวิธี นิวแมน คูล

รูปแบบของ การแข่งขัน	กลุ่มควบคุม แบบรายบุคคล แบบกลุ่ม			
	$\bar{X}$	10.407	11.222	12.000
กลุ่มควบคุม	10.407	-	.815*	1.593*
แบบรายบุคคล	11.222		-	.778
แบบกลุ่ม	12.000			-

*p < .05

จากตาราง 10 แสดงผลการเปรียบเทียบรายคู่ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมี
 น้ำใจนักกีฬาตามตัวแปรรูปแบบของการแข่งขัน โดยใช้ นิวแมน คูล พบว่า การ
 แข่งขันแบบกลุ่ม และการแข่งขันแบบรายบุคคล มีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬามากกว่า
 กลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่พบความแตกต่าง

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อ เปรียบ เทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และที่ไม่ได้รับการแข่งขัน
2. เพื่อ เปรียบ เทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง ที่มีต่อคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. เพื่อ เปรียบ เทียบความมีน้ำใจนักกีฬาของ เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และที่ไม่ได้รับการแข่งขัน
5. เพื่อ เปรียบ เทียบความมีน้ำใจนักกีฬาของ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ
6. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง ที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เลือกกลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผ่านพัฒนาการขั้น
เปิดความคิดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้ว จำนวน 81 คน ของโรงเรียนวัดสี่สุก สังกัด

กรุงเทพมหานคร เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535 ซึ่งได้รับการ
 สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ในเรื่องการอบรม
 เลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง สูง ปานกลาง และต่ำ ออกมากลุ่มละ 27 คน แล้วจึง
 สุ่มแบบง่าย เข้ารับกิจกรรมการแข่งขันแบบต่าง ๆ ดังนี้ การแข่งขันแบบกลุ่ม การ
 แข่งขันแบบรายบุคคลและไม่ได้รับการแข่งขัน กลุ่มละ 9 คน ของในแต่ละระดับการ
 อบรมเลี้ยงดูแบบสูง ปานกลาง และต่ำ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 กิจกรรมเกมแข่งขันทั้งหมด 10 เกม

2.2 แบบทดสอบวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง ซึ่ง มาลา
 วิรุณานนท์ และ มธุรส วีระกำแหง ร่วมกันสร้างขึ้น โดยได้ทำการคัดแปลงมาจาก
 ของ วินเทอบอททอม (Winterbottom. 1958 : 455) จำนวนทั้งหมด 12 ข้อ
 โดยแต่ละข้อจะมีคำตอบอยู่ 5 ตัวเลือก ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนผู้ตอบในแต่ละข้อแบ่ง
 ออกเป็น 4, 3, 2, 1 และ 0

2.3 แบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 โดยคัดแปลงมาจากของ มาริสา รัฐปิตย์ จำนวน 30 ข้อ โดยแต่ละข้อจะเป็น
 คำถามที่มีคำตอบอยู่ 2 ตัวเลือก และเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อเป็นแบบ 1, 0

2.4 แบบทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น
 จำนวนทั้งหมด 9 ข้อ โดยแต่ละข้อจะเป็นการเล่านิทาน และจบด้วยคำถามที่ให้
 นักเรียนเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ 2 ตัวเลือก พร้อมถามเหตุผลในการ
 เลือกคำตอบนั้นของนักเรียน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น

2.4.1 ถ้านักเรียนเลือกคำตอบถูก พร้อมทั้งให้เหตุผลที่
 เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด จะได้ 2 คะแนน

2.4.2 ถ้านักเรียนเลือกคำตอบถูก แต่ให้เหตุผลไม่ได้หรือ
 เหตุผลนั้นไม่เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัด จะได้ 1 คะแนน

2.4.3 ถ้านักเรียนเลือกคำตอบไม่ถูก จะได้ 0 คะแนน

3. การรวบรวมข้อมูล

3.1 ทำการทดสอบความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentric) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสี่สุท สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบวัดของ ดวงเดือน ศาสตราภักดิ์ (2527 : 56) แล้วคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะที่ผ่านพัฒนาการขึ้นความคิดยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้วเท่านั้น

3.2 ส่งแบบสอบถามเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเอง ให้มารดา หรือผู้ที่เลี้ยงดูเด็กที่คัดเลือกไว้ ตอบส่งกลับมา

3.3 จัดกลุ่มเด็กแยกออกเป็นพวกที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ

3.4 สุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ ออกมากลุ่มละ 27 คน

3.5 สุ่มเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูงออกเป็นกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันกลุ่มละ 9 คน ส่วนเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง และต่ำก็ถูกสุ่มแบ่งกลุ่มดังนี้เช่นกัน

3.6 ทำการทดสอบคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนที่จะดำเนินการทดลอง (Pretest)

3.7 ผู้วิจัยจัดกิจกรรมเกมแข่งขันแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล ให้กับกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมจะได้รับกิจกรรมแบบเดียวกัน แต่จะไม่จัดสถานการณ์ของการแข่งขันแต่อย่างใด

3.8 ภายหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมเกมแข่งขันทั้งหมด 10 เกม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะได้เล่นวันละ 1 เกมแล้ว ผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาอีกครั้ง (Post-test)

3.9 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อน และหลังจากการทดลองมาวิเคราะห์ผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS[®] จัดกระทำดังนี้

1. การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้การหาอำนาจจำแนกด้วยวิธีเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ ของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ โดยใช้สูตร t-test
 - 1.2 ความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์อัลฟา
2. ผู้วิจัยนำคะแนนหลังการทดลองจากการทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแต่ละกลุ่มไปทดสอบความแตกต่าง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทิศทาง (Two-way Analysis of Variance) ถ้าพบมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ของตัวแปรใด ทำการทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison Test) โดยวิธีของ นิวแมน-คูล (Newman-Keuls Method) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1, 2 และ 3
3. ผู้วิจัยนำคะแนนหลังการทดลองจากการทดสอบวัดคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนแต่ละกลุ่มไปทดสอบความแตกต่าง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทิศทาง (Two-way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ของตัวแปรใด ทำการทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison Test) โดยวิธีของ นิวแมน-คูล (Newman-Keuls Method) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4, 5 และ 6

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของ เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขัน ได้ผลดังนี้

1.1 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบรายบุคคลกับเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

1.3 เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ ได้ผลดังนี้

2.1 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลาง กับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

2.2 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง กับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็ก

4. เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กที่ได้รับการกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขัน ได้ผลดังนี้

4.1 เด็กที่ได้รับการกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 เด็กที่ได้รับการกรรมการแข่งขันแบบรายบุคคล มีน้ำใจนักกีฬามากกว่า เด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 เด็กที่ได้รับการกรรมการแข่งขันแบบกลุ่มกับเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคลมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05

5. เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก

อภิปรายผล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กที่ได้รับการกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขัน

จากการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคล และเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ และสอดคล้องกับ จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson . 1987 : 29) ที่กล่าวว่า การที่สมาชิกในกลุ่มช่วยกันแก้ปัญหาในการทำงาน ย่อมจะมีประสิทธิภาพของงานมากกว่าการให้คนเดียวทำงาน และการร่วมมือกันภายในกลุ่มจะเป็นการช่วยสนับสนุนให้สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มไปสู่ความสำเร็จได้ง่ายขึ้น นอกจากนั้น ชอร์ (Shaw. 1932 : 491-504) ยังพบว่า การทำงานกลุ่มแก้ปัญหาได้ดีกว่าคนเดียว

เพราะการทำงานแบบกลุ่มนั้น การตัดสินใจหรือการแก้ปัญหาของกลุ่มจะขึ้นกับความ
 คิดเห็นหรือตามข้อ เสนอแนะของสมาชิกแต่ละคน ทำให้ต้องใช้เวลาในการคิดพิจารณา
 และหาเหตุผลมาสนับสนุนเป็นข้อตัดสินใจของกลุ่ม และจากการวิจัยของ วิภาพร
 ลาภสมบูรณ์านนท์ (2522 : 110) ได้พบว่า การจัดสภาพการแข่งขันเป็นแรงจูงใจ
 ที่ช่วยเร้าใจและกระตุ้นให้เด็กเกิดความกระตือรือร้นต่อการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับ
 พรหมณี เกษกมล (2522 : 59) ได้กล่าวว่า ขณะที่มีการแข่งขัน บุคคลจะมีแรงขับ
 และความต้องการอันเป็นแรงจูงใจที่จะดำเนินงานให้สำเร็จตามจุดหมายของตน
 ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าพบว่า แม้รูปแบบการแข่งขันแบบกลุ่ม
 และแบบรายบุคคลจะเป็นรูปแบบการแข่งขันเหมือนกัน แต่การแข่งขันแบบกลุ่มนั้นจะ
 ช่วยให้เกิดกระตือรือร้นที่จะร่วมกันช่วยแก้ปัญหามากกว่ารายบุคคล เพราะถึงแม้ใน
 บางครั้งที่แก้ปัญหาไม่ได้ก็ยังมีการถกเถียงกัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ส่วนการแข่งขัน
 แบบรายบุคคลนั้น เมื่อเด็กแก้ปัญหาไม่ได้ เด็กมักจะขาดความกระตือรือร้นที่จะทำงาน
 ขึ้นนั้นต่อไป ผลการสังเกตของผู้วิจัยในครั้งนี้อาจสอดคล้องกับ จอห์นสัน และ จอห์นสัน
 (Johnson and Johnson. 1987 : 29) ที่กล่าวว่า เด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบ
 กลุ่มจะมีความคาดหวังต่อความสำเร็จสูง ส่วนเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคล
 จะมีความคาดหวังต่อความสำเร็จต่ำ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังได้พบอีกว่า เด็กที่ได้
 รับกิจกรรมการแข่งขันแบบรายบุคคลกับเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้
 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กที่ได้รับการแข่งขันแบบรายบุคคลและแบบที่ไม่ได้รับการแข่งขัน
 นั้นต่างก็ได้เล่นเกมที่ผู้วิจัยจัดให้โดยใช้ความสามารถของตนเพียงตามลำพัง จึงขาด
 การกระตุ้นจากเพื่อนร่วมกลุ่มในการแข่งขันที่จะคอยช่วยแก้ปัญหา แรงจูงใจที่เกิดขึ้นใน
 ความต้องการเป็นผู้ชนะจึงไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นช่วงความสนใจของเด็กในวัย
 ประถมศึกษาปีที่ 1 นี้ค่อนข้างสั้น หรือแรงจูงใจที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผลในเกมนี้น้อยลง
 เพราะไม่มีผู้คอยช่วยคิด หรือกระตุ้นว่าต้องทำให้สำเร็จให้ได้ เหมือนกับรูปแบบการ
 แข่งขันแบบกลุ่มที่สมาชิกกลุ่มต้องช่วยกันคิดช่วยกันทำ เพื่อให้กลุ่มของตนไปสู่เป้าหมาย
 ความสำเร็จ

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบ ฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ

จากการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง ปานกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่ง ตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐาน ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ และสอดคล้องกับการวิจัยของ มธุรส วีระกำแหง (2515 : 117) ที่พบว่า แม่ไทยที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเองสูง และต่ำ ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ส่วน แม่ไทยที่ฝึกให้ลูกพึ่งตนเองปานกลาง ลูกจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก ซึ่ง แอทกินสัน (Atkinson. 1966 : 453-478) ได้ตั้งข้อสังเกตจากผลการศึกษาของเขาไว้ ว่า การเริ่มฝึกให้ลูกพึ่งตนเองได้ตั้งแต่อายุยังน้อยๆ เป็นการช่วยพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในตัวเด็กได้ นอกจากนั้น แมคเคลแลน และ แอทกินสัน (McClelland and Atkinson . 1953 : 109) ยังได้ทำการศึกษา พบว่า ถ้า แม่มีความมุ่งหวังให้เด็กช่วยตัวเองเร็วหรือช้าเกินไป จะเป็นอันตรายต่อการพัฒนา ของเด็กทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แต่อย่างไรก็ตามจากการวิจัยครั้งนี้ได้พบว่า ในเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลางกับเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง และเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง สูงกับ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลา วิรุณานนท์ (2515 : 16) ที่ได้พบว่า เด็กที่แม่ มีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองมากจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจาก แม่ที่มีพฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกพึ่งตนเองน้อย ซึ่งทั้งนี้เนื่องมาจาก เด็กที่ได้รับการ อบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูงถูกสอนให้ต้องช่วยตัวเองอย่างมาก ต้องทำ สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองให้ได้ถึงแม้ว่าจะยากลำบาก ดังนั้น บางครั้งอาจสร้างความ กดดัน และความไม่สบายใจให้กับเด็กจนเกิด เป็นความเบื่อหน่ายที่จะต้องต่อสู้ เพื่อ ทำงานต่าง ๆ ให้สำเร็จ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกิดจึงอาจเกิดขึ้นน้อย ส่วนเด็กที่ได้ รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำนั้นเด็กมักจะได้รับความรักและเอาใจใส่

เป็นอย่างมาก และพ่อแม่จะเป็นผู้คอยแก้ปัญหาให้กับเด็กเอง เด็กจึงไม่ต้องทำสิ่งใดด้วยตัวเอง และเขาก็รู้ว่าถึงแม้เขาไม่ทำก็มีผู้คอยทำให้อยู่แล้ว ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กจึงอาจมีน้อยเช่นกัน

นอกจากนั้นจากการพิจารณาของผู้วิจัยในการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูงกับปานกลางมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่า เป็นผลมาจาก ผู้ปกครองบางท่านที่มีความต้องการฝึกให้ลูกช่วยเหลือตนเอง แต่ว่าในขณะที่เดียวกันผู้ปกครองก็มิได้ละเลยที่จะเอาใจใส่ต่อเด็ก หรืออาจจะมิญาติพี่น้องคอยให้ความช่วยเหลืออยู่บ้าง อันเป็นลักษณะของการเลี้ยงดูเด็กตามแบบสังคมไทย ทำให้การแบ่งกลุ่มตามการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ปกครองในบางราย ไม่เป็นไปตามการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบพึ่งตนเองที่แท้จริงตามผลของการวัดจากแบบสอบถาม จึงทำให้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลางกับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูงไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

3. ในการทดสอบปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้

ทั้งนี้เนื่องจาก คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ มีคะแนนลำดับเหมือนกันในการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม นั่นคือ กลุ่มเด็กที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำมีคะแนนมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยที่สุดในทุกกลุ่ม การแข่งขันไม่ว่าจะเป็นแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม ส่วนเด็กที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูงมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลางในทุกกลุ่ม การแข่งขัน คือ แบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม และเด็กที่มีการอบรมเลี้ยงดู

แบบฝึกให้ฟังตนเองปานกลางมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงสุดในทุกกลุ่มการแข่งขัน คือ แบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และกลุ่มควบคุม การที่ได้คะแนนเป็นเช่นนี้อาจเป็นไปได้ว่า เด็กที่อยู่ในกลุ่มการแข่งขันใดอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่าง ๆ ก็ไม่ทำให้ได้คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เปลี่ยนลำดับของคะแนน ซึ่งอาจเป็นเพราะ ผู้วิจัยได้จัดประสบการณ์การแข่งขันให้กับเด็กเพียง 10 ครั้ง เท่านั้น นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างยังเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นเด็กเล็กมาก และเด็กกลุ่มนี้ไม่เคยได้รับการฝึกให้ทำงานในลักษณะกระบวนการกลุ่มมาก่อน จึงยังไม่รู้จักการวางแผนการทำงานภายในกลุ่มเหมือนกับเด็กโต (ภรณ์ คุรุรัตน์. 2523 : 1) จึงทำให้ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก

4. เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม แบบรายบุคคล และไม่ได้รับการแข่งขัน

จากการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคล มีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ และสอดคล้องกับฟรีแมน (Freeman. 1977 : 213) และผลการสำรวจของ ชัชชัย โกมารทัต และคนอื่นๆ (2524 : 40-45) ที่พบว่า ครูอาจารย์พลศึกษาเชื่อว่าการเปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ในการแข่งขันบ่อย ๆ ช่วยสร้างเสริมให้เด็กมีน้ำใจนักกีฬาได้ ซึ่ง จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 101) ได้กล่าวว่า การแข่งขันย่อมมีกฎกติกาที่ตั้งขึ้นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้เข้าแข่งขันและผู้เข้าแข่งขันทุกคนต้องพยายามสร้างมารยาทที่ดีและมีคุณธรรมตามที่สังคมยอมรับ เพื่อให้การแข่งขันนั้นสามารถที่จะดำเนินต่อไปได้ และที่สำคัญเด็กจะต้องโตพอที่ Egocentric ของตนจะต้องหมดไปแล้ว ดังนั้น การแข่งขันจึงช่วยสอนให้คนเรียนรู้ถึงกฎกติกา และคุณธรรมต่าง ๆ ที่เป็นคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬานั้นเอง แต่อย่างไรก็ตามจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่มและ

แบบรายบุคคลมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งผลจากการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และไม่สอดคล้องกับความเห็นของครูอาจารย์พลศึกษา ดังที่ ชัชชัย โกมารทัต และคนอื่น ๆ (2524 : 40-45) ที่ได้ทำการสำรวจไว้และพบว่า ครูอาจารย์พลศึกษามีความเห็นว่า กีฬาประเภททีมเป็นกีฬาที่ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า การแข่งขันแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล ผู้แข่งขันต่างได้รับประสบการณ์ของการเป็นผู้แพ้ ผู้ชนะ และกฎเกณฑ์ของการแข่งขันทำให้ผู้แข่งขันเรียนรู้ที่จะต้องแสดงพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ในขณะที่แข่งขัน เพื่อให้การแข่งขันสามารถดำเนินต่อไปด้วยดี ดังนั้น จากประสบการณ์การได้รับกิจกรรมการแข่งขันไม่ว่าจะเป็นแบบกลุ่มหรือแบบรายบุคคล จึงเสริมสร้างคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบคุณลักษณะ ความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในแบบต่าง ๆ ทั้ง 3 แบบนี้ มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ซึ่งเมื่อพิจารณาเหตุผลแล้วพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ นั้นจะมีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกันทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาความเปลี่ยนแปลงจากก่อนเริ่มการทดลอง (Pretest) และภายหลังการทดลอง (Posttest) ด้วยค่าสถิติแล้วพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองทั้ง 3 ระดับ มีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ภาคผนวก ฉ) ซึ่งนั่นแสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรม (Treatment) มีส่วนช่วยสร้างคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่เด็กได้ แต่ว่าคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับสภาพการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองในวัยเด็กตอนต้นเหมือนกับที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ เพราะไม่ว่าก่อนเริ่มการทดลองและภายหลังการทดลอง ค่าสถิติของคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองทั้ง 3 ระดับ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ จึง

เห็นได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองทั้ง 3 ระดับ ไม่มีผลต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เราสามารถสร้างคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาให้เกิดขึ้นกับเด็กในวัยตอนต้นนี้ได้ ดังนั้น จึงน่าที่จะมีการศึกษาต่อไปว่า การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบต่าง ๆ นั้น จะมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาในวัยต่าง ๆ หรือไม่ และในวัยใดเป็นวัยที่จะปลูกฝังคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุดต่อไป

6. ในการทดสอบปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กไว้แต่อย่างใด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงไม่สามารถอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ได้อย่างชัดเจนนัก แต่จากการใช้เหตุผลประกอบการพิจารณาผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคิดว่า การที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กนั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของสังคมไทยนั้นไม่ได้ เน้นที่จะฝึกให้เด็กรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งต้องช่วยเหลือกัน แบ่งปันกัน และเสียสละบ้างในบางครั้ง และนอกจากนั้นการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ศึกษากับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นเด็กเล็ก ยังไม่เคยได้รับการฝึกให้ทำงานในลักษณะกระบวนการกลุ่มมาก่อน ในการเรียนรู้ถึงคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬานั้นยังไม่เกิดขึ้นมากพอที่จะพบนัยสำคัญ จึงทำให้ผลการวิจัยนี้พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองต่อการมีคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลางส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำและสูง ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูเด็กต่อไป
2. รูปแบบการแข่งขันแบบกลุ่มนั้นส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า รูปแบบการแข่งขันแบบรายบุคคลและการให้เด็กเล่นโดยตามลำพัง ดังนั้น เราควรจัดกิจกรรมการสอนให้กับเด็กในลักษณะเป็นกลุ่ม เพราะกิจกรรมแบบกลุ่มกระตุ้นให้เด็กร่วมมือกันทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายที่พวกเขาต้องการ การที่เด็กได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น จะทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือและแบ่งปันซึ่งกันและกัน ทำให้เด็กมีกำลังใจและเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้มากขึ้น
3. เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันมีน้ำใจนักกีฬามากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน ดังนั้น เราจึงควรจะแทรกกิจกรรมการแข่งขันให้กับเด็กวัยตอนต้น แต่ทั้งนี้ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของกิจกรรม และพิจารณาด้วยว่า เด็กหลุดพ้นจาก Egocentric แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากผลการตัดสินใจจากการแข่งขันอาจสร้างความกดดันให้เด็กเกิดความเครียดขึ้นได้ แต่อย่างไรก็ตามจากการสังเกตขณะทดลองของผู้วิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมเกมให้เด็กเล่นนั้น ครูมีบทบาทที่จะช่วยเสริมสร้างคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้ เช่น เมื่อเสร็จจากกิจกรรมเกมแล้วครูให้เด็กช่วยกันเก็บอุปกรณ์ หรือของเล่น ซึ่งเป็นการสอนให้เด็กมีความสามัคคี รู้จักรับผิดชอบ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่า ครูสมควรที่จะสอดแทรกการสอนคุณธรรมต่าง ๆ ให้กับเด็กในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การสอนในห้องเรียนด้วย
4. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ระบุโรงเรียนที่จะทำการศึกษา โดยมีได้สุ่มตัวอย่างขึ้นมา ดังนั้น ผลจากการวิจัยครั้งนี้จึงอธิบายได้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเฉพาะเหมือนกับโรงเรียนที่ผู้วิจัยศึกษาเท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้งานวิจัยสามารถ

สรุปครอบคลุมถึงกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยควรที่จะสุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่จะเป็นตัวแทนของโรงเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร ศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กวัยตอนต้น เช่น ระดับอายุ ฐานะทางสังคม ฯลฯ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความมีน้ำใจนักกีฬาต่อไป
2. ควรมีการศึกษาผลการอบรมเลี้ยงดูและรูปแบบการแข่งขันที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กที่มีอายุมากขึ้น เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ฯลฯ
3. ควรมีการศึกษาผลการอบรมเลี้ยงดูและรูปแบบการแข่งขันที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาในเด็กที่มีอายุมากขึ้น เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 เป็นต้น
4. ควรศึกษาว่าวัยใดที่จะเหมาะต่อการฝึกให้มีความมีน้ำใจนักกีฬามากที่สุด
5. ควรศึกษาว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่าง ๆ จะมีผลต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาในเด็กวัยอื่น ๆ หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวลี เอ่งฉ้วน. การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- กอง วิสุทธารมณ. "การปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาในตัวนักเรียน," วารสารสุศึกษา
พลศึกษาและสันตนาการ. 1 : 7-8 ; มกราคม 2523.
- จินตนา อินทรไทย. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพ-
มหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2525. อัดสำเนา.
- ชัชชัย โกมารทัต ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธ์ และนิพนธ์ กิตติกุล. ความคิดเห็น
ของอาจารย์พลศึกษาต่อการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาให้นักเรียน. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนา
พานิช, 2522.
- ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์. ลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.
- คาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวีติวิทยาคม
จังหวัดนครสวรรค์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- เดช วิโย. การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการคิดให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
ของเด็กนักเรียนประถมศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.
อัดสำเนา.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และสุชสมร ประพันธ์ทอง. "การใช้นิทานกระตุ้นพฤติกรรม
ไฟลัมฤทธิ์ในเด็กไทย," วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 10(1) :
25-31 ; มีนาคม 2523.

ดวงเดือน ศาสตร์ภักทร. อิทธิพลของชุมชนที่มีต่อการพัฒนาการทางสติปัญญาด้านเหตุผล
และความสามารถในการเข้าใจบุคคลอื่น. กรุงเทพฯ : รายงานการวิจัย
ฉบับที่ 2 ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2522.

ถวิล รักชลธี. การศึกษาพัฒนาการทางด้านนิสัยส่วนบุคคลและสังคมของเด็กก่อนวัย.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร, 2526. อัดสำเนา.

ทิพย์สุดา นิลสินธพ. ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางจริยธรรมกับการอบรม
เลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
อัดสำเนา.

เทพวดี หอมสนิท และคนอื่นๆ. เกม. กรุงเทพฯ : กรุงเทพฯการพิมพ์, 2522.

ทศนา แขมณี และคนอื่นๆ. กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1.
กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์การพิมพ์, 2522.

ทศพร ประเสริฐสุข. การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนา
แรงจูงใจไฟลัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.

ประณต เล็กสวาสดี. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็ก การฟังผู้อื่น
พฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบ. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2517. อัดสำเนา.

ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์. "พลศึกษาช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้จริงหรือ," วารสาร
สุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ. 1 : 35-40 ; มกราคม 2521.

ประภากร โล่ห์ทองคำ และคนอื่นๆ. กลุ่มการสอนกลุ่มสัมพันธ์ในโรงเรียน.

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูนครราชสีมา,
2522.

พนม ลิ้มอารีย์. กลุ่มสัมพันธ์. ภาพพิมพ์ : จิตรภัณฑการพิมพ์, 2520.

พรณี เกษกมล. การร่วมมือ-การแข่งขันที่มีผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหา
และความคิดสร้างสรรค์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

มาลา วิฑูรณนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แบบการรับรู้และการ
เล็งขู่ดูในการยับยั้งการพึ่งตนเองเปรียบเทียบกับเด็กในนครหลวงกับ
เด็กในต่างจังหวัดในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515.

อัดสำเนา.

มธุรส วีระกำแหง. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การคิดแบบไม่เปิดตน
เองเป็นศูนย์รวม การอบรมเล็งขู่ในการฝึกให้พึ่งตนเอง และในการยับยั้ง
การพึ่งตนเองของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนในระดับ
อนุบาล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2515. อัดสำเนา.

บุษ ศักดิ์เดชยนต์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสังคมมนุษย์. พระนคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517.

เขาวพา เคชะคุปต์. กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ :

โอเคียนส์ไตร์, 2528.

ลัดดาวัลย์ กัณหสุวรรณ. เกมวิทยาศาสตร์สำหรับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต.

กรุงเทพฯ : โครงการพัฒนาของเล่นและเกมวิทยาศาสตร์ ระดับประถม-

ศึกษา วิทยาลัยครูพระนคร, 2527.

วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ. "น้ำใจนักกีฬา," วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการ.

1 : 20-22 ; มกราคม 2533.

ศิริพร หลิมศิริวงศ์. ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลาง. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา ประสานมิตร, 2511. อัดสำเนา.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ส่งเสริมวิชาการพิมพ์,
2525.

สมคิด บุญเรือง. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ
ไฟสัมผัส ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.

สมบัติ กาญจนกิจ. ทำไมต้องพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์,
2519.

สุพจน์ สิงสุวรรณ. การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจ. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
อัดสำเนา.

โสภา ชูพิกุลชัย และ อรทัย ชื่นมนุชย์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2518.

อัจฉรา สุขารมณ และคนอื่นๆ. การอบรมเลี้ยงดูกับพัฒนาการทางสติปัญญาด้าน
เหตุผลของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 รายงานการวิจัยฉบับที่ 31.
กรุงเทพฯ : สถาบันการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

- Arieti, S. The Intrapsychic self. New York : Basic Books, 1967.
- Atkinson, John W. Motives in Fantasy, Action, and Society, Affiliated East-West Press, PVT. Ltd., New Delhi, 1966.
- Barrow, Harold M. Man and Movement Principles of Physical Education. 2nd ed. Lea and Febiger, 1977.
- Bowen, Wilbur F. and Elmer D. Mitchell. The Theory of Organized Play. 4th ed. New York : As Barnes and Company, 1927.
- Butt, Dercas Sasan. The Psychology of Sport. New York : Van Nostrand Reinhold Company Inc., 1987.
- Collins, B.E. and H. Guetzkow. A Social Psychology of group Processes for Decision Making. Wiley, 1964.
- Dinkmeyer, Don C. Child Development ; The Emerging Self, Prentice-Hall, Englewood Cliffs, N.J., 1965.
- Freeman, William H. Physical Education in a Changing Society, U.S.A. : Houghton Mifflin Co., 1977.
- Hare, Paul A., Edgar F. Borgatta and Robert F. Balrs. Small Groups. New York : Alfred A. Knopf, 1965.
- Hoffman, M.L. "Moral Development," Carmichall's Manual of Child Development. V.2. 3rd ed. p. 261-360. ed. by P.H. Mussen. New York : John Wiley & Sons Inc., 1970.
- Horrocks, Robert N. "Sportsmanship," Journal of Physical Education and Recreation. 9 : 20-21 ; November-December, 1977.

- Insko, Chester A. and John Schopler. Experimental Social Psychology. Academic Press, 1972.
- Johnson, David W. and Roger T. Johnson. Learning Together and Alone. New Jersey : Prentice-Hall Inc., 1987.
- Jones, Edward E. and Harold S. Gerard. Foundation of Social Psychology. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1967.
- Kegan, J., and H.A. Moss. Birth and Maturity : A Study in Psychological Development. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1962.
- Kelman, Henry Clay. International Behavior. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965.
- Lindgren, Henry Clay. An Introduction to Social Psychology. New York : John Wiley and Sons, 1969.
- Maier, Henry W. Three Theories of Child Development. New York : Harper & Row, 1969.
- Marlowe, Leigh. Social Psychology. Holbrook Press, Inc., 1971.
- McCarthy, Jean. "Sports Violence : Caveat Vender," Journal of Physical Education and Recreation. 9 : 34, 58; November-December, 1978.
- McClelland, David C. and others. The Achievement Motive. New York : Appleton-Century Clifts, 1953.
- McClelland, David C. The Achieving Society. New York : Van Nostrand Company Inc., 1961.
- _____. Human Motivation. New York : Scott Foresman and Company, 1985.

- Mccurdy, H. G. and W. E. Lambert. "The Efficiency of Small Human Group in the Solution of Problem Requiring Genuine Co-operation," The Journal of Personality. 20 : 478-479 ; 1950.
- New Standard Encyclopedia. "Games," Chicago : Standard Educational Co., 1969.
- Pape, Laurence A. and Louis E. Means. A Professional Career in Physical Education. London : Prentice-Hall, Inc., 1963.
- Richmond, Bert O. and Gerald P. Weiner. "Cooperation and Competition Among Young Children as a Function of Ethnic Grouping, Grade, Sex and Reward Condition," Journal of Education Psychology, 44 ; June, 1973.
- Rosen, Bernard C. "Family Structure and Achievement Motivation," American Sociological Review. 36 : (4) : 574-585 ; August, 1961.
- Sargent, Stansfeld S. and Robert C. Williamson. Social Psychology. New York : The Ronald Press Company, 1966.
- Sears, Maccoby and Lavin. Patterns of Child Rearing. New York : Row, Peterson & Co., 1957.
- Shaw, Marwin E. Group Dynamics : The Psychology of Small Group Behavior. 1976.
- Silva, John M. Psychological Foundation of Sport. Illinois : Human Kinesthetic Publishers, Inc., 1984.
- Vidler, Derck C. Achievement Motivation in Education. New York : Academic Press, 1977.

- Weiner, Barnard. "Atribution Theory Achievement Motivation and the Education Process," Review of Educational Research. 42 : 203-215 ; Spring, 1972.
- Winterbottom, M. R. "The Relation of Need Achievement to Learning Experience in Independent and Mastery," Motive in Fantnsy Action and Society. New Jersey : D. Van Nostrand Company, Princeton, 1958.
- Yager, S., D.W. Johnson and R.T. Johnson. "Oral Discussion, Group-to-Individual Transfer, and Achievement in Cooperation Learning Groups," Journal of Educational Psychology. 77 : 60-66 ; 1985.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

12 พฤศจิกายน 2535

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้ปกครอง

ด้วยข้าพเจ้ากำลังทำปริญญานิพนธ์ เกี่ยวกับผลของการอบรม เลี้ยงดู ที่มีต่อคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก จึงขอความร่วมมือจากท่านช่วยกรุณาตอบแบบสอบถาม โดยคำถามจะเป็นในลักษณะกว้างๆ เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูที่ท่านปฏิบัติอยู่กับเด็กในความปกครองของท่าน โปรดตอบทุกข้อด้วยความจริงใจ เพราะคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเสนอรูปแบบการเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสมสำหรับเยาวชนต่อไป

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งในความกรุณา และความร่วมมือจากท่านที่ได้ช่วยตอบแบบสอบถามทุกข้อ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวดารณี บางวัฒนา
นิสิตปริญญาโท จิตวิทยาพัฒนาการ

ข้อแนะนำการตอบแบบสอบถาม

คำถามในแบบสอบถามนี้ไม่ใช่คำถามการสอบแบบเอาผิดเอาถูก เพราะไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูก ขอเพียงให้ท่านตอบตรงตามที่ท่านเคยทำ

ในหน้าต่อไปนี้จะมีข้อความสั้น ๆ บรรยายการปฏิบัติของแม่คนใดคนหนึ่งที่มีต่อลูก โดยข้อความแต่ละข้อจะมีคำถาม ซึ่งมีคำตอบให้เลือก 5 ข้อ ขอให้ท่านเลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านที่สุด โดยใช้เกณฑ์พิจารณาเลือกคำตอบ ดังนี้

ถ้าปฏิบัติตั้งแต่	5	ครั้งขึ้นไป	ต่อสัปดาห์	ถือว่า	เกือบตลอดเวลา
ถ้าปฏิบัติประมาณ	4	ครั้ง	ต่อสัปดาห์	ถือว่า	บ่อย ๆ
ถ้าปฏิบัติประมาณ	3	ครั้ง	ต่อสัปดาห์	ถือว่า	บางครั้งบางครั้ง
ถ้าปฏิบัติประมาณ	2	ครั้ง	ต่อสัปดาห์	ถือว่า	นาน ๆ ครั้ง
ถ้าปฏิบัติตั้งแต่	0-1	ครั้ง	ต่อสัปดาห์	ถือว่า	เกือบจะไม่เคยทำเลย

โดยให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงบนเส้นข้างหน้าคำตอบข้อที่ท่านเลือก ทั้งนี้ในแต่ละข้อโปรดกาเครื่องหมาย ✓ เพียงอันเดียวเท่านั้น

ตัวอย่าง

ชวนชมฝึกลูกให้เชื่อฟังคำผู้ใหญ่ เช่น ไม่ให้เถียงผู้ใหญ่ไม่ว่าจะผิดหรือถูก

1. ท่านทำเช่นเดียวกับชวนชม เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

คำถามข้อ 1. ถ้าท่านไม่เคยทำอย่างชวนชมเลย

ท่านก็กา ✓ ลงบนเส้นข้างหน้าข้อความ " เกือบจะไม่เคยทำเลย "

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงบนเส้นข้างหน้าคำตอบข้อที่ท่านเลือก ทั้งนี้ใน
แต่ละข้อโปรดกาเครื่องหมาย ✓ เพียงอันเดียวเท่านั้น

1. พิสัมย์ฝึกลูกให้ทำสิ่งยากด้วยตัวเองโดยไม่ขอความช่วยเหลือจากคนอื่น

ท่านทำเช่นเดียวกับพิสมย์ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

2. นิส้าฝึกลูกให้อยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวันได้

ท่านทำเช่นเดียวกับนิสา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

3. อรุณีฝึกลูกให้รับประทานอาหารได้โดยไม่ต้องมีใครช่วยตักหรือส่งให้

ท่านทำเช่นเดียวกับอรุณี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

4. สมศรีฝึกลูกให้รู้จักถนนหนทาง และอาณาบริเวณใกล้เคียงเพื่อไม่ให้หลงทาง
 ท่านทำเช่นเดียวกับสมศรี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
 เกือบตลอดเวลา
 บ่อย ๆ
 บางครั้งบางครั้งว
 นาน ๆ ครั้ง
 เกือบจะไม่เคยทำเลย
5. ชฎาฝึกลูกให้มานะเรียนให้ดี
 ท่านทำเช่นเดียวกับชฎา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
 เกือบตลอดเวลา
 บ่อย ๆ
 บางครั้งบางครั้งว
 นาน ๆ ครั้ง
 เกือบจะไม่เคยทำเลย
6. วนิดาฝึกลูกให้รู้จักถอดเสื้อผ้าเก็บให้เป็นที่เป็นทาง และดูแลสิ่งของตัวเองได้
 ท่านทำเช่นเดียวกับวนิดา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่
 เกือบจะตลอดเวลา
 บ่อย ๆ
 บางครั้งบางครั้งว
 นาน ๆ ครั้ง
 เกือบจะไม่เคยทำเลย

7. สายใจฝึกลูกให้เป็นคนกระฉับกระเฉง ว่องไว และแข็งแรง สามารถจะ
ป็นป่าย กระโดด หรือ เล่นกีฬา

ท่านทำเช่นเดียวกับสายใจ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

..... เกือบตลอดเวลา

..... บ่อย ๆ

..... บางครั้งบางครั้ง

..... นาน ๆ ครั้ง

..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

8. กุหลาบฝึกลูกให้สามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าเอง และเข้านอนเองได้

ท่านทำเช่นเดียวกับกุหลาบ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

..... เกือบตลอดเวลา

..... บ่อย ๆ

..... บางครั้งบางครั้ง

..... นาน ๆ ครั้ง

..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

9. จันทราฝึกลูกให้รู้จักเลือกคบเพื่อนเอาเอง ในกลุ่มเด็กที่มีอายุคราวเดียวกัน

ท่านทำเช่นเดียวกับจันทรา เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

..... เกือบตลอดเวลา

..... บ่อย ๆ

..... บางครั้งบางครั้ง

..... นาน ๆ ครั้ง

..... เกือบจะไม่เคยทำเลย

10. ปราณีฝึกลูกให้รู้จักสิ่งที่สนใจและมีงานอดิเรกของตนเองพร้อมทั้งสามารถหาความเพลิดเพลินให้กับตัวเองได้ด้วย

ท่านทำเช่นเดียวกับปราณี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบจะตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

11. มณีฝึกลูกให้มีความภูมิใจในความสามารถของตนเองที่ทำการต่าง ๆ ได้ดี

ท่านทำเช่นเดียวกับมณี เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบจะตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

12. ดวงใจฝึกลูกให้รู้จักการแข่งขันกับเด็กอื่นในทางที่เหมาะสมที่ควรเมื่อแข่งขันในการเล่นกีฬาและเกมส์ต่างๆ ก็พยายามชิงชนะเลิศด้วยการเล่นอย่างสุดความสามารถ

ท่านทำเช่นเดียวกับดวงใจ เมื่อท่านอยู่กับลูกหรือไม่

- เกือบตลอดเวลา
- บ่อย ๆ
- บางครั้งบางครั้ง
- นาน ๆ ครั้ง
- เกือบจะไม่เคยทำเลย

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. ถ้านักเรียนทำการบ้านเลขในวันนี้ได้ นักเรียนคิดว่าครั้งต่อไปครูควรให้
การบ้านเลขที่มีลักษณะอย่างไรแก่นักเรียน
 - ก. โจทย์เลขที่คล้ายเดิม
 - ข. โจทย์เลขที่ยากขึ้น
2. การเลือกที่นั่งในห้องเรียน นักเรียนมักจะเลือกที่นั่งแถวไหน
 - ก. แถวหน้า
 - ข. แถวกลาง ๆ หรือหลัง ๆ
3. นักเรียนมักชอบที่จะเปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนกับเพื่อนลักษณะไหน
 - ก. เรียนเก่งกว่านักเรียน
 - ข. เรียนพอ ๆ กัน หรือด้อยกว่านักเรียน
4. นักเรียนเคยคิดหรือไม่ว่าอนาคตจะต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงของประเทศให้ได้
 - ก. คิดเสมอ
 - ข. ไม่เคยคิดเลย
5. ครูบอกว่าจะสอนวิธีพับเรือให้ แต่ให้นักเรียนเลือกที่จะทำแบบใดแบบหนึ่ง โดย
วิธีแรก พับยากและใช้เวลานานมากแต่เป็นเรือที่สวยงาม แบบที่ 2 พับง่าย
มาก แต่เป็นเรือพาຍธรรมชาติ นักเรียนจะเลือกพับเรือแบบใด
 - ก. แบบที่ 1 สวยแต่พับยาก
 - ข. แบบที่ 2 ธรรมชาติ ๆ แต่พับง่าย
6. เมื่อทำการบ้านข้อที่ยากฝึกแล้วฝึกอีก นักเรียนจะทำอย่างไร
 - ก. เลิกทำ หรือ เปลี่ยนไปทำข้อใหม่
 - ข. ทำข้อเดิมจนเสร็จ
7. การเรียนในช่วงโงงที่มีเนื้อหาที่ยาก นักเรียนอยากให้อ่านโงงนั้นเป็นอย่างไร
 - ก. หมดเวลาเร็ว ๆ
 - ข. มีเวลามากกว่าปกติ

8. เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงาน นักเรียนจะทำอย่างไร
- ก. รีบทำทันทีที่ว่าง
 - ข. เก็บไว้ก่อน ทำเมื่อไหร่ก็เสร็จ
9. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน เมื่อเรียนวิชาใด
- ก. เฉพาะวิชาที่ชอบ
 - ข. ทุก ๆ วิชา
10. เมื่อมีเวลาว่างในช่วงโมงสอน ที่ครูบอกว่า นักเรียนจะทำอะไรก็ได้
นักเรียนมักจะ
- ก. คุยกับเพื่อน ๆ
 - ข. ทำงานที่ค้างอยู่ให้เสร็จ
11. นักเรียนชอบทำเลข ที่มีโจทย์ลักษณะอย่างไร
- ก. ตามแบบฝึกหัดที่ครูสอน
 - ข. โจทย์ที่แปลกไปจากแบบฝึกหัด ต้องคิดวิธีทำเอง
12. เมื่อครูแบ่งกลุ่มและให้นักเรียนจับฉลากแบ่งงานกันทำ นักเรียนอยากได้งานที่
- ก. ง่ายกว่า หรือ เท่า ๆ กับเพื่อน
 - ข. ยากแต่น่าจะทำได้
13. ก่อนเข้าห้องสอบทุกครั้ง นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไร
- ก. กลัวทำข้อสอบไม่ได้
 - ข. มั่นใจว่าต้องทำได้
14. เมื่อครูถามความคิดเห็นในช่วงโมงเรียน นักเรียนมักจะ
- ก. ยกมือแสดงความคิดเห็น
 - ข. ไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็น

15. ในการแข่งตอบคำถาม ครูบอกว่า ถ้านักเรียนเลือกคำถามประเภทยาก นักเรียนตอบถูกจะได้ 5 คะแนน แต่ถ้านักเรียนเลือกตอบคำถามง่าย ๆ นักเรียนตอบถูกจะได้ 3 คะแนน นักเรียนคิดว่า นักเรียนจะเลือกคำถามแบบใด
- คำถามยาก
 - คำถามง่าย ๆ
16. ในการออกไปพูดหน้าชั้น ถ้าครั้งแรกนักเรียนทำได้ไม่ดี นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไร
- ไม่อยากออกไปอีกเลย
 - ครั้งต่อไปต้องพยายามให้มากขึ้น
17. ในขณะที่นักเรียนป่วย แต่มีงานที่ต้องส่งครูยังไม่เสร็จ นักเรียนจะทำอย่างไร
- อยากเอางานนั้นมาทำให้เสร็จ
 - จะไม่คิดถึงงานนั้น
18. นักเรียนจะแจ้งผลการเรียน ให้ผู้ปกครองทราบในกรณีใด
- เมื่อสอบได้คะแนนดี ๆ
 - ทุกครั้งที่มีการสอบ
19. ครูบอกให้นักเรียนในห้องช่วยกันหาข่าวสำคัญมาติดบอร์ดห้องเรียน นักเรียนจะทำอย่างไร
- ไปบอกผู้ปกครอง
 - พยายามหาเองจากหนังสือพิมพ์
20. เมื่อมีการบ้านที่จะทำส่งในวันรุ่งขึ้น ถ้าเพื่อนมาชวนไปเที่ยวงานสวนสนุกข้างบ้าน นักเรียนจะทำอย่างไร
- ไปเที่ยวก่อนจึงกลับมาทำการบ้าน
 - ทำการบ้านให้เสร็จก่อนจึงไปเที่ยว

21. นักเรียนชอบจัดตารางเรียนในเวลาไหน
 - ก. ตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน
 - ข. ตอนเย็นก่อนเข้านอน
22. ในการไปซื้อของที่ตลาด นักเรียนคิดว่าควรทำอะไร
 - ก. จดรายการที่จะไปซื้อไว้ก่อน
 - ข. เดินไปเรื่อย ๆ เจอของที่ถูกใจก็ซื้อ
23. ในวันที่มีวิชางานประดิษฐ์ นักเรียนมักจะเตรียมอุปกรณ์ที่ต้องใช้เมื่อใด
 - ก. เตรียมมาจากบ้านเรียบร้อยแล้ว
 - ข. ให้ผู้ปกครองหาซื้อให้หน้าโรงเรียนในตอนเช้าวันที่มีชั่วโมงเรียน
24. ในการทำข้อสอบแต่ละครั้ง นักเรียนจะทำอย่างไร
 - ก. ทบทวนก่อนส่ง
 - ข. รีบทำรีบส่ง
25. ในการทำงานอะไรก็ตาม นักเรียนมักจะทำอย่างไร
 - ก. คิดไว้ก่อนว่าต้องทำอะไรและอย่างไร
 - ข. ทำไปเรื่อย ๆ ตามที่คิดว่าถูกต้อง
26. ในการเรียนวิชาศิลปศึกษา นักเรียนจะชอบมากหากครูให้วาดภาพอย่างไร
 - ก. มีแบบให้ดู
 - ข. ให้คิดขึ้นเอง
27. เมื่อมีงานหรือการบ้านที่ยาก ๆ และต้องใช้เวลาในการคิดนาน ๆ นักเรียนจะทำอย่างไร
 - ก. ลอกเพื่อน
 - ข. พยายามทำด้วยตัวเอง
28. ถ้ามีเพื่อนบอกว่า นักเรียนตอบคำถามแบบฝึกหัดข้อนั้นผิดทั้ง ๆ ที่นักเรียนมั่นใจว่าตอบถูกแล้ว นักเรียนจะทำอย่างไร
 - ก. แก้ตามที่เพื่อนบอก
 - ข. ส่งครูไปตามนั้น

29. ในการทำงานส่งครู นักเรียนพยายามที่จะ
- ก. ทำให้เหมือนเพื่อน ๆ
 - ข. ทำตามความคิดของตัวเอง
30. นักเรียนนึกอิจฉาเพื่อน ๆ ที่มีผู้ปกครองแบบไหน
- ก. คอยทำให้ทุกอย่าง
 - ข. มักจะฝึกให้เพื่อนช่วยตนเอง

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา

แบบทดสอบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา

คะแนนน้อยจนอาหาร

(รู้แพ้รู้ชนะ)

วันหนึ่งขณะที่ผึ้งหลวงออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าอยู่ ก็เหลือบสายตาไปเห็นมดคะแนนน้อยกำลังก้มหน้าก้มตาเดินขนอาหารอยู่ ผึ้งหลวงจึงทักว่า "คะแนนน้อย เจ้าขนอาหารได้ทีละน้อยอย่างนี้ เมื่อไหร่จะขนได้หมดล่ะ สู้เราก็ไม่ได้ออกแรงบินนิดเดียวก็เรียบร้อยแล้ว" คะแนนน้อยไม่ได้สนใจคำพูดของผึ้งหลวงแต่อย่างใด คงก้มหน้าก้มตาขนอาหารต่อไป ผึ้งหลวงรู้สึกโกรธ ร้องท้าคะแนนน้อยแข่งกันขนอาหารไปที่กอไผ่ข้างหน้า ถ้าใครขนได้เสร็จก่อนจะได้น้ำหวานเป็นรางวัล คะแนนน้อยตกลงยินดียรับคำท้า พร้อมทั้งขนอาหารต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ส่วนผึ้งหลวงคิดว่าตัวเองบินได้เร็วใช้เวลาเพียงแป๊บเดียวก็ขนอาหารเสร็จแล้ว ประจวบกับเช้านี้อากาศเย็นสบายเสียจริง ฟันกระเจิบก็ช่างร้องเพลงได้ไพเราะเหลือเกิน จึงลั่นตัวลงนอนเล่นเสียหน่อย แต่แล้วผึ้งหลวงก็เพลอหลับไปจนได้ เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วนึกได้ก็รีบขนอาหารบินไปที่กอไผ่ทันที แต่เมื่อไปถึงก็เห็นคะแนนน้อยนั่งพักเหนื่อย เพราะขนอาหารได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ถ้านักเรียนเป็นผึ้งหลวง นักเรียนจะยอมรับไม่ว่า ตัวขนอาหารได้แพ้คะแนนน้อย

- ก. ยอมรับว่าแพ้แต่โดยดี
- เพราะอะไร
- ข. ไม่ยอมรับอย่างเด็ดขาด
- เพราะอะไร

ใครจะเดินเร็วกว่ากัน (เคารพ-ปฏิบัติตามกติกา)

ในเช้าวันหนึ่งซึ่งอากาศแจ่มใส ลูกเจี๊ยบกับลูก เป็ดออกไป เล่นด้วยกันอย่างสบายใจ ขณะที่เดินไปนั้น ลูกเจี๊ยบก็พูดขึ้นอย่างอารมณ์ดีว่า "ลูก เป็ด เธอเชื่อไม่ว่าในกลุ่มลูกเจี๊ยบด้วยกัน ฉันนะ เดินเร็วและ เดินทนกว่าลูกเจี๊ยบตัวอื่น ๆ เลย" ลูก เป็ดได้ฟังดังนั้น จึงคุยขึ้นมาบ้างว่า "เรื่องเดินนะ ฉันก็ไม่ใช่อย่อยเชียวนา ใคร ๆ ก็รู้ว่าฉันเดินเร็วขนาดไหน" เมื่อได้ฟังคำคุยซึ่งกันและกัน ทั้งลูกเจี๊ยบและลูก เป็ดจึงออกความคิดว่า ทั้งสองน่าจะแข่งกันเดินไปบ้านลุงหมี เพื่อ เป็นการตัดสินว่าใครจะเดินได้เร็วกว่ากัน เมื่อตกลงกันได้แล้ว ต่างก็มุ่งหน้าไปบ้านลุงหมีทันที ในเวลาที่เดินไปนั้น ลูก เป็ดก็เกิดความคิดว่า เอ! เรื่องอะไรเราจะเดินให้เหนื่อยแรง สู้เราว่ายน้ำไปตามลำธารสายนี้แล้วปีนขึ้นฝั่งก็ถึงบ้านลุงหมีแล้ว และเราก็จะได้ไปถึงบ้านลุงหมีก่อนลูกเจี๊ยบแน่นอนเลย

ถ้านักเรียนเป็นลูก เป็ด นักเรียนจะเลือกเดินทางไปบ้านลุงหมีด้วยวิธีใดจะ

- ก. เดินตามทางที่จะไปสู่บ้านลุงหมีเรื่อย ๆ
- เพราะอะไร
- ข. ว่ายน้ำไป แล้วปีนขึ้นฝั่ง
- เพราะอะไร

แข่งกันเดิน (เชื่อบุคคล)

วันนี้จ๊อบกับ เก่งจะแข่ง เดินทนกันหลังโรงเรียนเลิกแล้ว โดยตกลงกันว่า จะแข่งกันเดินไปบ้านลุงแก้ว ใครถึงก่อนจะเป็นผู้ชนะและได้มะม่วงของลุงแก้ว เป็นรางวัล แต่กติกาการเดินนั้นผู้แข่งห้ามวิ่งโดยเด็ดขาด ใครเพลอวิ่งจะถูกจับแพ้และไม่ได้มะม่วงเลย ถ้าทั้งสองไปถึงพร้อมกันก็จะแบ่งมะม่วงที่ได้คนละครึ่ง ดังนั้น เมื่อได้ยินเสียงระฆังเลิกเรียน ทั้งจ๊อบและ เก่งรีบวิ่งไปที่เสาธงโรงเรียนซึ่งตกลงกันว่า เป็นจุดเริ่มต้น โดยให้เจ้า เอกเป็นผู้ปล่อยตัวผู้แข่งขัน ทันทีที่เจ้า เอกร้องบอก ไป! ทั้งจ๊อบและ เก่งก็ก้มหน้าก้มตาเดินตุบิตุบิไปอย่างรวดเร็ว จนใครเห็นก็อดขำไม่ได้ เมื่อเดินไปได้สักครู่จ๊อบก็แซง เก่งไปได้หลายช่วงตัวแล้ว เก่งรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน จึงลงนั่งแผละที่ได้ต้นไม้นั้นเอง พอหายเหนื่อยก็มองไม่เห็นจ๊อบเสียแล้ว ได้แต่คิดว่า คงแพ้แน่ ๆ เลย ยังไงก็แพ้ ขอวิ่งตามไปดูหน่อยก็แล้วกัน พอวิ่งไปพลับเคียวก็ เห็นจ๊อบก้มหน้าก้มตาเดินอยู่ข้างหน้า เจ้า เก่งจึงตัดสินใจหยุดวิ่งและแกล้งเดินเร็ว ขึ้น เพื่อให้ทันจ๊อบ ปรากฏว่าก่อนเข้าบ้านลุงแก้ว เก่งก็สามารถเดินทันดีขนาดจะไป กับจ๊อบได้ จ๊อบจึงร้องบอกว่า เอ้า! เป็นอันว่าเสมอกัน เคียวเราแบ่งมะม่วงกัน คนละครึ่งแล้วกัน

ถ้านักเรียนเป็น เก่ง นักเรียนจะบอกจ๊อบรีเปล่าคะ ว่าที่จริงแล้ว
นักเรียนวิ่งตามมาต่างหาก

- ก. บอกซิ.....
เพราะอะไร
- ข. ไม่บอกหรอก
- เพราะอะไร

พินโลครคมกว่ากัน

(ความสามัคคี)

หนูนากับหนูน้าได้มาเจอกันที่ลานบ้านของตาต้า เพราะต่างก็มาหาอาหารกิน ขณะที่ทั้งสองกำลังแทะข้าวฟ่างของตาต้ากินอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้น หนูนาก็พูดขึ้นว่า " เรื่องกัศปะนี่นะ พวกเราหนูน้าพินคมกว่าพวกหนูน้าอยู่แล้ว ถ้าว่ากันตามจริงพินของเจ้านี่นะแหลมคมสู้ของเราไม่ได้หรอก เวลาเราเห็นเจ้ากัศปะอะไรให้รู้สึกว่ามันขี้เล็ก ๆ ของเจ้าจะหักให้ไฉ่ชะทุกที" เมื่อหนูน้าได้ยินหนูน้าพูดขึ้นในลักษณะดุๆ เช่นนั้นก็รู้สึกโกรธจนเลือดขึ้นหน้า แต่ก่อนที่จะได้ทันโต้ตอบอะไรกลับไป ทั้งหนูน้าและหนูน้าก็รู้สึกว่ามีตาข่ายถูกเหวี่ยงมาครอบมันทั้งสองไว้ มันคงจะเป็นกับดักที่ตาต้าทำไว้นั่นเอง

ถ้านักเรียนเป็นหนูน้า นักเรียนจะทำอย่างไรต่อไปละ

- ก. เรียกหนูน้าให้มาช่วยกันกัศตาข่ายให้ขาดก่อน
เพราะอะไร
- ข. ให้หนูน้ากัศตาข่ายแข่งกับตนว่าใครจะสามารถ
กัศตาข่ายได้ขาดก่อนกัน
เพราะอะไร

เรื่องของต้อม

(ความรับผิดชอบ)

ต้อม เป็น เด็กชุกชน วันหนึ่งขณะที่ต้อมกำลังนึก เบื่อที่คุณแม่ห้ามไม่ให้ต้อมออกไปวิ่งเล่นข้างนอกอยู่นั้น ก็เห็นจุก ไก่ และป๊อก เดินเตะลูกบอลกันไปมาอย่างสนุกสนาน จึงร้องตะโกนเรียกขึ้นว่า "เฮ้! พวกนายจะไปไหนกันนะ ท่าทางคงจะไปสนามฟุตบอลกันนะซิ แหม! เสียค่ายจัง ที่วันนี้ฉันออกจากบ้านไม่ได้ คุณแม่ทำโทษที่เมื่อเช้าฉันเอากระป๋องไปผูกทางเจ้าค่างมัน ถ้ายังงั้นฉันว่าพวกนายเข้ามาเตะบอลในสนามบ้านฉันดีไหมละ ฉันจะได้เล่นกับพวกนายด้วยไง" จุก ไก่ และป๊อก หันไปปรึกษากันและตะโกนตอบต้อมว่า "ตกลง ดีเหมือนกัน จะได้มีคนเล่นมากขึ้น" ทั้งหมดจึงเข้ามาเล่นกันในบ้านต้อม เมื่อยิ่งเล่นยิ่งสนุกจึงเตะบอลแรงขึ้น แรงขึ้น จนกระทั่งคราวหนึ่งต้อม เเตะบอลออกไปอย่างแรง แล้วก็พลัดไปโดยกึ่งถูกลาปในกระถางที่คุณแม่รักนักรักหนาอย่างจัง กึ่งถูกลาปหักลงมาทันตาเห็นทีเดียว ต้อมได้แต่ร้องว่า "โ๊ยบ แล้วนี่จะทำอย่างไรดีละ"

ถ้านักเรียนเป็นต้อม นักเรียนจะทำอย่างไรดีคะ

- ก. ไปสารภาพเรื่องทั้งหมดกับคุณแม่ทันที
- เพราะอะไร
- ข. ทำเฉยไว้ก่อนดีกว่า เพื่อคุณแม่ไม่สังเกตเห็นจะได้รอดตัวไป
- เพราะอะไร

กระต่ายน้อย "สคิโส"

(เอื้อ เพื้อ เพื้อแผ่)

สคิโสเป็นกระต่ายน้อยสีขาวน่ารัก ทุกวันสคิโสจะต้องออกไปหากินในสวนผักของลุงจัน โดยสคิโสจะเลือกเก็บแต่ผักที่ตกหล่นมาเป็นอาหาร และจะไม่กินทิ้งกินขว้างให้เสียของ ในวันนี้ท้องฟ้ามีดครึ้ม อีกไม่นานคงจะมีพายุมา สคิโสต้องเก็บผักให้ได้จำนวนมาก ๆ เพื่อเป็นเสบียงไว้ในวันที่ไป เพราะพายุฝนอาจจะยังไม่สงบ และสคิโสก็จะไม่สามารถออกมาหาอาหารได้ เมื่อสคิโสเก็บผักได้จำนวนมากพอแล้วก็หอบไว้เต็มสองมือ แล้วรีบกลับบ้านก่อนที่พายุจะมา แต่ในระหว่างทางที่กลับบ้านนั้น สคิโสเจอหนูนากำลังหาอาหารอย่างขมุก ขม่วนไม่ได้ เงยหน้าเงยตาคุณเลยว่ามีใครผ่านไปผ่านมาบ้าง สคิโสจึงร้องทักหนูน่าว่า "หนูน่า ทำไมเธอคุลคุลกับการหาอาหารจังเลย ฉันคิดว่าที่เธอมีอยู่ก็มากพอที่จะกินไปได้หลายวันเชียวล่ะ" หนูน่าได้ยินสคิโสทักจึงตอบว่า "ก็ที่บ้านฉันนะมีพี่น้องเยอะนี่จ๊ะ วันนี้แม่แกก็ไม่ค่อยสบาย ไม่ได้ออกมาหาอาหาร พวกน้อง ๆ ก็ยังเลือกอยู่มาก ฉันต้องเตรียมเสบียงไว้ให้มากพอที่พวกเราทั้งบ้านจะมีกินตลอดช่วงพายุนี้ เอาล่ะ ฉันอยู่คุยนานไม่ได้ ต้องรีบหาอาหารก่อนล่ะ เคี้ยวพายุจะมาเสียก่อน"

ถ้านักเรียนเป็นสคิโส นักเรียนจะทำอย่างไรดีคะ

- ก. รีบกลับบ้าน อีกไม่นานหนูนาก็ควรรีบกลับเหมือนกัน
- เพราะอะไร
- ข. แบ่งผักที่หามาได้ให้หนูน่าบ้าง
- เพราะอะไร

นักวิ่งทีมชาติ

(ยอมรับความสามารถ)

ในวันนี้เป็นวันแข่งกีฬาสีของโรงเรียน แก้วกับปานต่างก็เป็นนักกีฬาวิ่งแข่ง ในบางครั้งแก้วรู้สึกไม่พอใจปาน ที่ปานมักชอบคุยข่มทับคนอื่นอยู่เสมอ แต่ความไม่พอใจของแก้วมักจะเกิดขึ้นเพียงประเดี๋ยวประด๋าว เพราะอย่างน้อยปานก็เป็นคนมีน้ำใจ และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนอยู่เสมอ ในวันนี้ก็เช่นกัน ที่ปานเที่ยวคุยกับใคร ๆ ว่า "นี่พวกนาย คอยดูฉันวิ่งนะ ฉันจะต้องเข้าเส้นชัยเป็นคนแรกแน่นอน และก็จะวิ่งทิ้งห่างคนอื่น ๆ อย่างไม่ให้เห็นฝุ่นที่เคียว" และเมื่อการแข่งขันเริ่มขึ้น ปานก็ออกวิ่งอย่างรวดเร็ว และก็ได้เป็นผู้ชนะตามที่ตนคุยไว้จริง ๆ

ถ้านักเรียนเป็นแก้วซึ่งวิ่งแข่งแพ้ปาน นักเรียนจะทำอย่างไรดีคะ

- ก. จะไปแสดงความยินดี พร้อมทั้งชื่นชมในความสามารถของปาน
.....
เพราะอะไร
- ข. ทำเฉย ๆ ไม่สนใจ
เพราะอะไร

กวางน้อยกับหมาป่า (ความกล้าหาญ)

สีทอง เป็นกวางหนุ่มที่แข็งแรงและสง่างาม ในเหล่ากวางทั้งหลาย สีทองได้รับการยอมรับว่ามันจะต้องได้เป็นเจ้าฝูงในวันหนึ่งข้างหน้าอย่างแน่นอน แต่แล้วในวันหนึ่ง เหล่ากวางก็ต้องตกใจกลัว ที่มีพรานป่าบุกเข้ามาล่าพวกมันถึงชายป่า ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของเหล่ากวาง พร้อมทั้งมีหมาป่าเป็นตัวคอยไล่ต้อนกวางให้กับนายพรานด้วย ตั้งแต่นั้นมา บรรดากวางทั้งหลายก็อยู่ด้วยความหวาดผวารู้สึกไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ นายพรานจะเข้ามาล่าพวกมันอีก พวกกวางจึงปรึกษากันและตกลงกันว่า ควรจะมีผู้กล้าหาญ เอากระพรวนไปผูกไว้ที่หางของเจ้าหมาป่าในขณะที่มันนอนหลับ เพื่อว่าเวลาที่นายพรานเข้ามาล่ากวาง ก็จะได้ยินเสียงกระพรวนคอยเตือนให้ระมัดระวังตัวไว้ก่อน ซึ่งในที่ประชุมต่างก็เห็นด้วยกับความคิดนี้ แต่คิดที่ว่า ใครจะเป็นผู้กล้าเอากระพรวนเข้าไปผูกไว้ที่หางเจ้าหมาป่าละ

ถ้านักเรียนเป็นเจ้าสีทอง นักเรียนจะอาสาเข้าไปเอากระพรวนผูกหางเจ้าหมาป่าหรือไม่คะ

- ก. แน่ใจอยู่แล้ว
- เพราะอะไร
- ข. ไม่เอาดีกว่า
- เพราะอะไร

ภาคผนวก ง

การวิเคราะห์คุณภาพ เครื่องมือ

ตาราง 11 ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบน้ำใจนักกีฬา

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD	
1	.700	.483	1.200	.632	1.70*
2	.800	.632	1.500	.527	2.69*
3	.500	.527	1.400	.516	3.86**
4	.900	.568	1.400	.516	2.06*
5	.700	.675	1.500	.527	2.95**
6	.800	.789	1.800	.427	3.54**
7	.600	.516	1.300	.483	3.13**
8	.800	.919	1.900	.316	3.58**
9	.700	.483	1.400	.516	3.13**

** ระดับนัยสำคัญที่ .01 * ระดับนัยสำคัญที่ .05

ตาราง 12 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบน้ำใจนักกีฬา

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายการ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
30	9	.676

ตาราง 13 ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (มี 30 ข้อ/6 ด้าน)

ด้าน ที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD	
1	2.400	1.174	4.100	.876	3.67**
2	3.700	1.418	4.800	.632	2.24*
3	2.400	.699	4.000	.816	4.71**
4	2.400	1.713	4.700	.483	4.09**
5	2.600	1.647	4.200	.789	2.77*
6	2.900	1.197	4.200	.632	3.04**

** ระดับนัยสำคัญที่ .01 * ระดับนัยสำคัญที่ .05

ตาราง 14 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนรายการ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
30	30	.750

ภาคผนวก จ

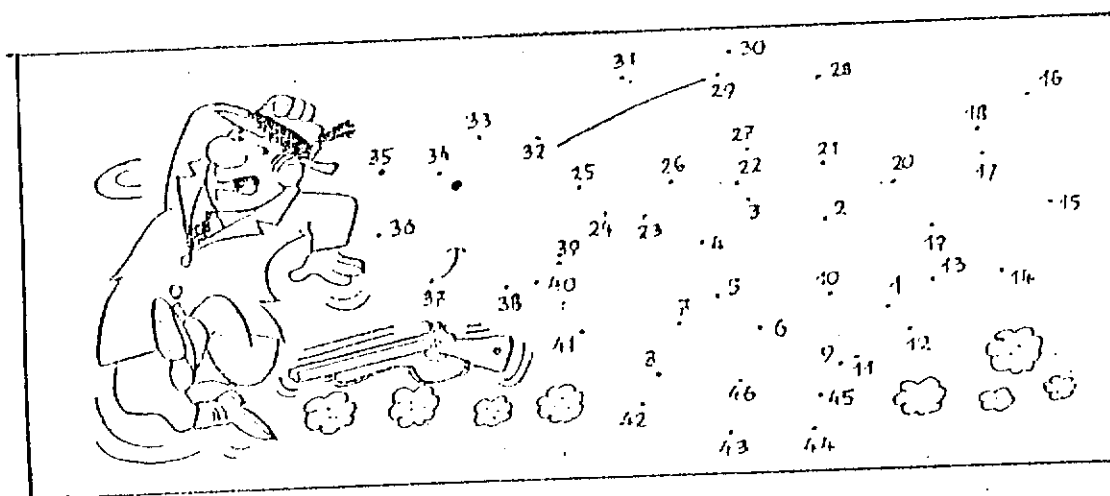
เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ

เกมที่ใช้การสร้างความมีน้ำใจนักศึกษา

1

เกมลากเส้นต่อภาพ

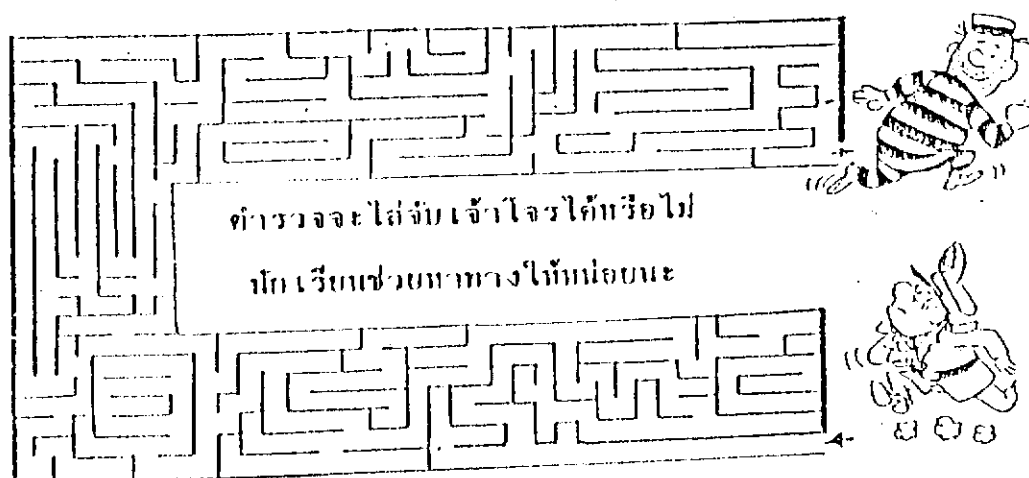
นักเรียนอย่าลืมว่า ชาวคนไทยมีอะไร
อยากรู้ลองลากเส้นตามจุด 1- 46 คุณจะ

- วิธีเล่น ให้นักเรียนลากเส้นต่อภาพ จากหมายเลข 1 ไปจนถึงหมายเลข 46
- การตัดสิน ผู้ที่ลากเส้นจากหมายเลข 1 ไปจนถึง 46 เรียงตามลำดับ
ได้เสร็จก่อน จะเป็นผู้ชนะ

2

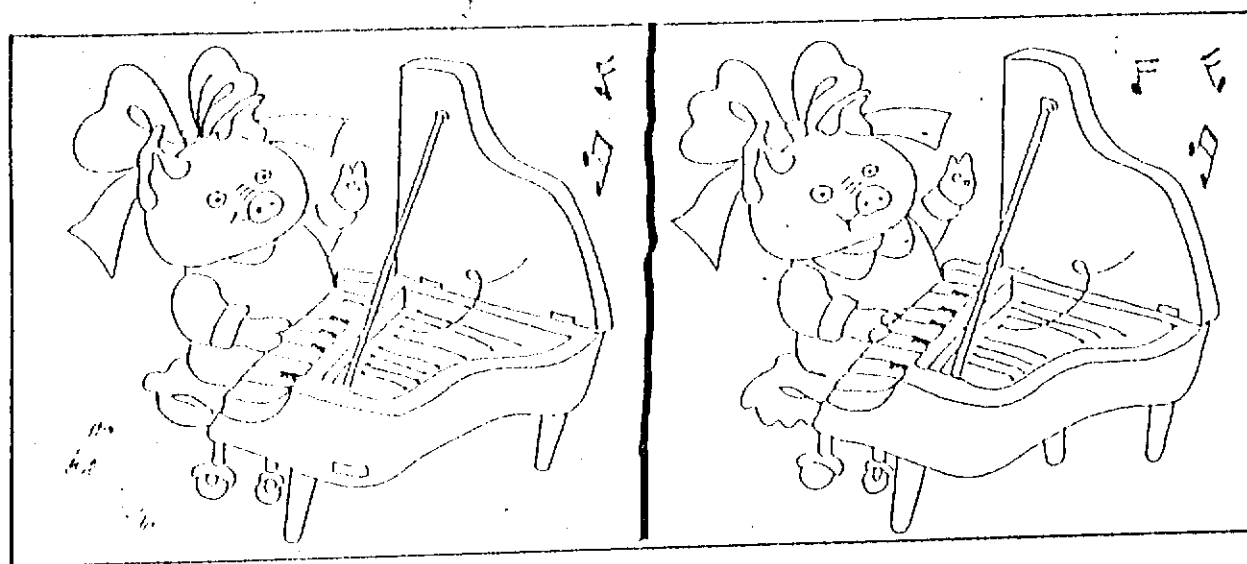
เกมทางปริศนา

- วิธีเล่น** ให้นักเรียนลากเส้นจากรูปตำรวจไปตามเส้นทางวกวนนี้ไปจนถึงผู้ร้าย โดยมีข้อแม้ว่า ห้าม นักเรียนลากเส้นตัดผ่านเส้นที่ขวางอยู่ จะต้องลากไปตามเส้นทางที่มีช่องทางผ่านได้เท่านั้น
- การตัดสิน** ผู้ที่ลากเส้นจากรูปตำรวจไปจนถึงผู้ร้าย โดยไม่ตัดผ่านเส้นขวางอยู่ได้เสร็จก่อนจะ เป็นผู้ชนะ

3

หาความแตกต่าง

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

รูปคุณหนูเล่นเปียโนใน 2 รูปนี้ มีข้อแตกต่างกัน 15 แห่ง นักเรียนหาพบไหม

- วิธีเล่น ให้ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ในส่วนของภาพที่ 2 ที่แตกต่างไปจากภาพที่ 1 ซึ่งมีทั้งหมด 15 แห่ง
- การตัดสินใจ ผู้ที่หาความแตกต่างของภาพที่ 2 จากภาพที่ 1 ได้ถูกต้องและครบ 15 แห่ง ก่อนจะเป็นผู้ชนะ

4

เกมงูตกบันได (ภาพสนาม)

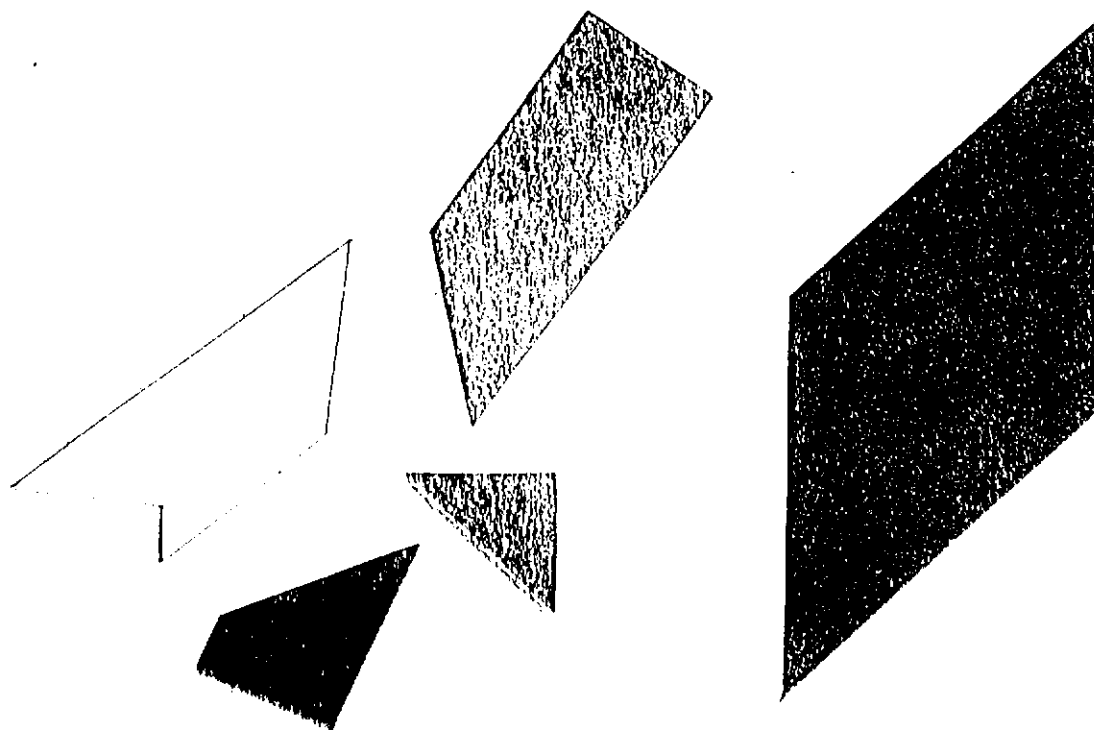
30	29	28 ↓ 3 ช่อง	27	26 ↑ 4 ช่อง
21 ↓ 4 ช่อง	22	23 ↑ 2 ช่อง	24	25
20	19 ↑ 1 ช่อง	18	17	16 ↓ 5 ช่อง
11	12	13	14	15
10 ↓ 4 ช่อง	9	8 ↑ 3 ช่อง	7	6
1	2	3	4	5 ↓ 4 ช่อง

ภาพกระดานผ้าใบการแข่งขันงูตกบันได

- อุปกรณ์** กระดานผ้าใบตารางการแข่งขัน (ดังภาพ) ขนาด 3.5 x 3.5 เมตร
- วิธีเล่น** ผู้เล่นมีสิทธิ์โยนลูกเต๋าคือได้ 5 ครั้ง แต่ในจำนวน 5 ครั้งนี้ ผู้เล่นสามารถที่จะเลือกบอกผ่านได้โดยไม่โยนลูกเต๋าคือได้ ไม่เกิน 2 ครั้ง ซึ่งถ้าผู้เล่นเลือกที่จะผ่านโดยไม่โยนลูกเต๋านี้ ผู้เล่นจะได้ก้าวขึ้นไป 1 ช่องทันที และจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งในช่องที่กำหนดไว้เมื่อก้าวขึ้นไป
- การตัดสิน** เมื่อทุกคนได้โยนลูกเต๋าคือครบ 5 ครั้งแล้ว ผู้เล่นคนใดที่เดินทางไปได้ถึงช่องที่ 30 จะเป็นผู้ชนะ
- ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดไปถึงช่องที่ 30 ผู้ที่อยู่ตำแหน่งเลขสูงสุดเป็นผู้ชนะ

6

เกมต่อภาพ (รูปทรงเรขาคณิต)

ชิ้นส่วนรูปทรงเรขาคณิต

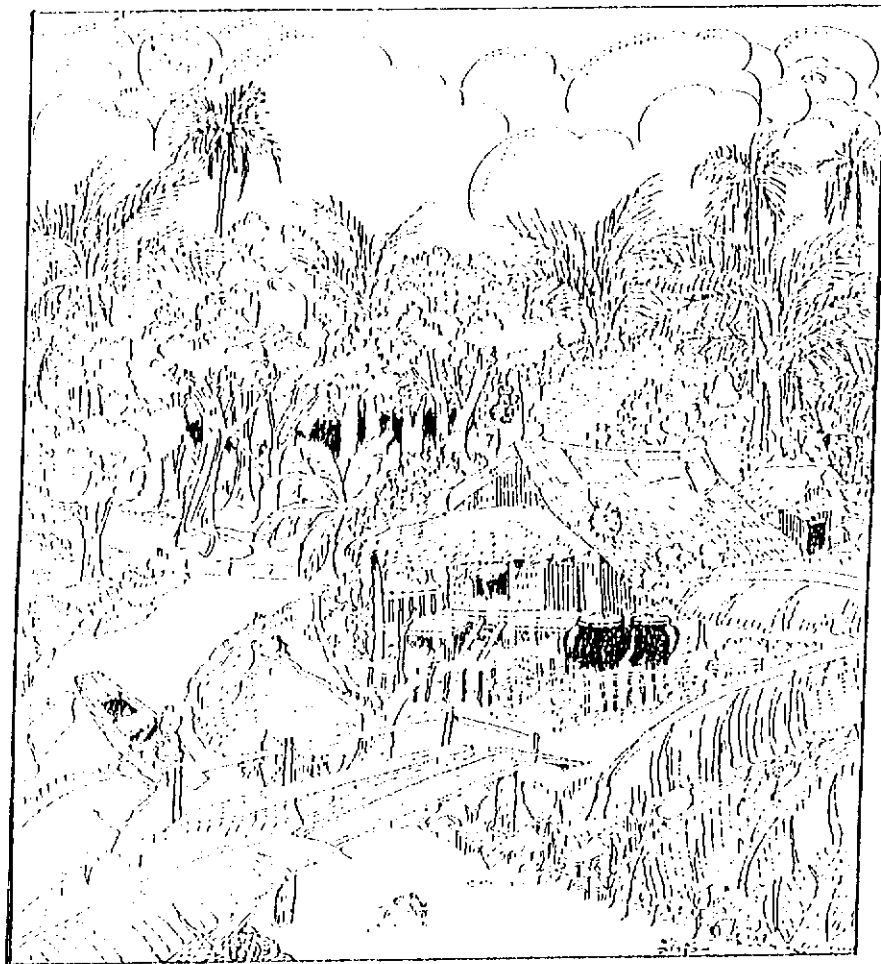
ภาพตัวอย่างการต่อ

- อุปกรณ์**
1. ชิ้นส่วนรูปทรงเรขาคณิต (ดังภาพ) 4 ชิ้น
 2. ภาพตัวอย่างในการต่อ (ดังภาพ)
- วิธีเล่น** ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนทั้ง 4 มาประกอบกันเป็นภาพตามตัวอย่างที่ให้มา
- การตัดสิน** ผู้ที่นำชิ้นส่วนทั้ง 4 มาต่อเป็นภาพตามตัวอย่างได้เสร็จก่อนจะเป็นผู้ชนะ

7

ภาพซ่อนหา-บ้านสวน

ในภาพมีสิ่งของอยู่ 17 อย่าง ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับ
คำเรียกชื่อภาพทั้งสิ้น นักเรียนหาพบแล้วทำเครื่องหมาย X ไว้ ใครหาได้
ครบก่อนเป็นผู้ชนะ

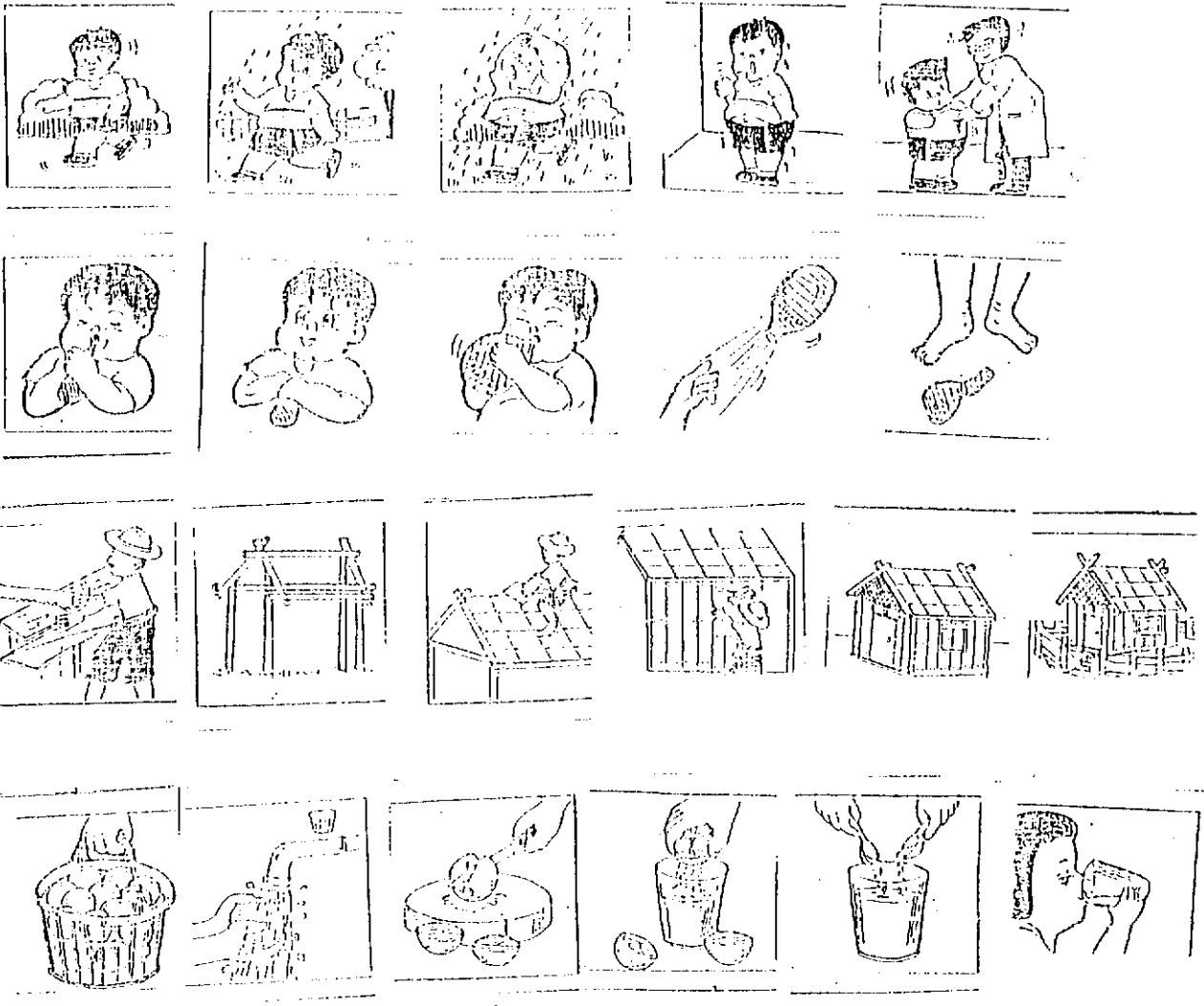

วิธีเล่น ให้ให้นักเรียนสังเกตภาพแล้วทำเครื่องหมาย X ภาพสิ่งของที่เกี่ยวข้อง
กับบ้านสวน และถูกซ่อนตามส่วนต่าง ๆ ของภาพ

การตัดสิน ผู้ที่หาภาพสิ่งของที่ซ่อนอยู่ได้ครบ 17 อย่าง ได้ถูกต้องและเสร็จก่อน
จะเป็นผู้ชนะ

8

เกมจัดลำดับ เหตุการณ์

อุปกรณ์ ภาพเหตุการณ์ 1 ชุด มี 22 ภาพ

วิธีเล่น ใน 22 ภาพ จะมีภาพเหตุการณ์ทั้งหมด 4 เหตุการณ์ ให้วางภาพ
เรียงลำดับก่อน-หลังของแต่ละ เหตุการณ์ ทั้ง 4 เหตุการณ์ให้ถูกต้อง

การตัดสิน ผู้ที่จัด เรียงภาพตาม เหตุการณ์ของแต่ละ เหตุการณ์ทั้ง 4 เหตุการณ์
ได้ถูกต้องและ เร็วก่อนจะ เป็นผู้ชนะ

9

เกมต่อภาพ (Jigsaw)

- อุปกรณ์ ชุดภาพต่อ (Jigsaw) ซึ่งมีชิ้นส่วน 35 ชิ้น
- วิธีเล่น ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนทั้ง 35 ชิ้น มาต่อกันให้เป็นภาพที่สมบูรณ์
ตามตัวอย่างที่นำมา
- การตัดสิน ผู้ที่ต่อภาพได้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้องก่อน เป็นผู้ชนะ

10

เกมจับเลขสอง

			7	
			4	
			6	

2 หลัก

62 74 43 28 53 24

3 หลัก

975 636 307 865 250 746

วิธีเล่น มีตัวเลขที่ให้มาซึ่งอยู่ในรายการ 2 หลัก และ 3 หลัก ให้นักเรียนนับจำนวนช่องและหลักของตัวเลข เปรียบเทียบกัน เพื่อนำตัวเลขที่ให้มาใส่ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

การคัดสรร ผู้ที่ใส่ตัว เลขลงในช่องว่างได้ถูกต้องและ เร็วก่อนจะ เป็นผู้ชนะ

ภาคผนวก จ

เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา
ตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู
ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 15 เปรียบเทียบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาตามตัวแปรการอบรมเลี้ยงดู
แบบฝึกให้ฟังตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ ก่อนและหลังการทดลอง

การอบรมเลี้ยงดู แบบฝึกให้ฟังตนเอง		N	$\bar{X}$	S.D.	t
สูง	ก่อนทดลอง	27	9.1481	1.875	4.50*
	หลังทดลอง	27	11.3333	1.687	
ปานกลาง	ก่อนทดลอง	27	9.8514	2.365	2.79*
	หลังทดลอง	27	11.4074	1.670	
ต่ำ	ก่อนทดลอง	27	8.8889	2.044	4.12*
	หลังทดลอง	27	10.8889	1.476	
โดยภาพรวม	ก่อนทดลอง	81	9.2963	2.118	6.47*
	หลังทดลอง	81	11.2099	1.610	

* ระดับนัยสำคัญที่ .05

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวดารณี บางวัฒนา

วัน เดือน ปี เกิด 18 เมษายน 2507

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

ที่อยู่ปัจจุบัน 77/8 หมู่ 2 พุทธมณฑลสาย 2 ภาษีเจริญ กทม.

สถานที่ทำงาน โรงเรียนอนุบาลยุวจักร์ ภาษีเจริญ กทม.

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม

พ.ศ. 2530 วท.บ. จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2536 กศ.ม. จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การทดลองใช้รูปแบบการแข่งขัน เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และ
ความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้ฟังตนเองในปริมาณต่างกัน

บทคัดย่อ
ของ
คารณี บางวัฒนา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ
มีนาคม 2537

การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ เด็กที่ได้รับการแข่งขัน 3 แบบ และ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง 3 แบบ ตลอดจนปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองที่มีต่อคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนั้นยัง เปรียบเทียบความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็กที่ได้รับการแข่งขัน 3 แบบ และ เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง 3 แบบ ทั้งหาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขัน และการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผ่านพัฒนาการขั้นยึดความคิดตนเองเป็นศูนย์กลางแล้ว จำนวน 81 คน ของโรงเรียนวัดสีสุก สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2535 ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ในเรื่องการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเอง สูง ปานกลาง และต่ำ ออกมากลุ่มละ 27 คน แล้วจึงสุ่มแบบง่าย เข้ารับกิจกรรมการแข่งขันแบบต่าง ๆ ดังนี้ การแข่งขันแบบกลุ่ม การแข่งขันแบบรายบุคคล และไม่ได้มีการแข่งขัน กลุ่มละ 9 คน

จากนั้นผู้วิจัยจัดกิจกรรมเกมให้เด็กกลุ่มต่าง ๆ ได้เล่น จำนวน 10 เกม ซึ่งทั้งก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยจะทดสอบคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดคุณลักษณะด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬา จำนวน 9 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่ได้รับการกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการกิจกรรมการแข่งขันรายบุคคลและไม่ได้มีการแข่งขัน
2. เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองปานกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองต่ำ

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรม เลี้ยงดูแบบ
ฝึกให้พึ่งตนเองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก

4. เด็กที่ได้รับกิจกรรมการแข่งขันแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคล มีน้ำใจ
นักกีฬามากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการแข่งขัน

5. เด็กที่ได้รับการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึกให้พึ่งตนเองสูง ปานกลาง และต่ำ
มีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกัน

6. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการแข่งขันและการอบรม เลี้ยงดูแบบฝึก
ให้พึ่งตนเองที่มีต่อคุณลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของเด็ก

AN EXPERIMENT ON COMPETITIVE ACTIVITIES AS AN INCENTIVE TO
ACHIEVEMENT MOTIVATION AND SPORTSMANSHIP AMONG PUPILS
BROUGHT UP WITH DIFFERENT LEVELS OF
SELF-DEPENDENT ORIENTATION

AN ABSTRACT

BY

DARANEE BANGWATTANA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master degree of Education in Development Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1994

The purposes of the experimental research were to compare achievement motivation in three different forms of competition and three levels of self-dependent orientation children, to find the interaction between competition forms and self-dependent orientation; and also to compare sportsmanship in three different forms of competition, and three levels of self-dependent orientation children, and to find the interaction of competition forms and self-dependent orientation of the first grade pupils.

The eighty-one samples of the research were the first grade pupils who passed through ego-centric development of Seesuk Schools '1992 under the Department of Bangkok Education. The samples were randomly selected by stratified Random Sampling in high, middle and low of self-dependent orientation which there were 27 pupils in each level, and random assigned 9 pupils in each group, group competition, individual competition and no competition.

Then, with 10 games for the pupils who have been test achievement motivation and sportsmanship with the 30 subjects of achievement motivation test, 9 subjects of sportsmanship tests.

The result of this research :

1. The pupils who were in group competition have more achievement motivation than the pupils who were in individual competition and the pupils who were not in the competition.

2. The pupils who got self-dependent orientation in middle level have achievement motivation then the pupils who got in low level.

3. No interaction effect between the competition forms and self-dependent orientation to achievement motivation of pupils.

4. The pupils who were in group competition and the ones who were in individual competition have more sportsmanship than the others who were not competition.

5. The pupils with got high, middle and low self-dependent orientation have not different sportsmanship.

6. No interaction effect between the competition forms and self-dependent orientation to the sportsmanship of pupils.